

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ. — ΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΣΙΟΥ. —
ΜΕΤΡΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΣΙΟΥ. — ΕΜΜΕΤΡΟΙ ΜΥΘΟΙ. — ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Προλεγόμενα. Συνεσίον τοῦ Κυρηναίου, ὅστις πρότερον μὲν ἦτο ἐθνικός, εἶτα δ' ἐγένετο Χριστιανὸς καὶ ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Πτολεμαίδος τῆς Κυρηναϊκῆς Πενταπόλεως, εἶνε παραδεδομένα εἰς ἡμᾶς τὰ ἑξῆς ποιήματα: δέκα ὕμνοι, ὧν ὁ δέκατος ἠθετήθη ὑπὸ τοῦ Wilamowitz (Sitzungsber. der Preuss. Akad. 1907, σ. 277 κέξ.) ἐν ἐπίγραμμα ἐλεγειακὸν «*Ἡ σοφίη σίθιον εὔρε κτέ.*» κατειλεγμένον ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ λόγῳ Πρὸς Παιόνιον περὶ τοῦ δώρου 7, σ. 313 BC· δύο μονόστιχα ἐπιγράμματα Ἀνθ. Πλαν. Δ' 76 καὶ 79 (τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ 75 Ἐπιστολῇ τοῦ Συνεσίου) καὶ ἐν ἱαμβεῖον ἐν Mantissa proverbiorum 3, 42 «*φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει*», ὅπερ φέρεται καὶ ἐν τῷ ἐπιμυθίῳ τοῦ Αἰσωπείου μύθου «*Ποιμὴν καὶ λύκος σὺν κυσὶ τρεφόμενος*», ἀρ. 315 Chambry. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων ποιημάτων τοῦ Συνεσίου, περὶ ὧν αὐτὸς λέγει ἐν συγγράμμασιν αὐτοῦ, κρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι ἀπώλοντο.

Ὁ Cod. Ottobonianus gr. 59 περιέχει καὶ ἑννέα ποιήματα, ἅτινα ἦσαν παρασεσημασμένα καὶ «*παρεξεβλήθησαν ἀπὸ τῆς μουσικῆς*». Ταῦτα δ' ἐδημοσίευσεν τὸ πρῶτον ὁ ἀείμνηστος Σπ. Λάμπρος ἐν τῷ Νέῳ Ἑλληνομνήμονι τόμ. Γ', (1906). Τὸ πρῶτον τούτων εἶνε ὁ γνωστὸς καὶ ἄλλοθεν Ὑμνος εἰς Ὑγίειαν τοῦ Ἀρίφρονος, τὰ δ' ὀκτὼ ἄλλα ἀδήλου ποιητοῦ.

Πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν ποιημάτων τούτων ὑπὸ τοῦ Σ. Λάμπρου ὁ Konst. Horna ἐν ἔτει 1903 ἀπέστειλε πρὸς τὸν Wilamowitz δείγματά τινα ἐξ αὐτῶν, ἐν δ' ἔτει 1921 ὁ Wilamowitz ἐν Griechische Verskunst, σ. 595 κέξ. ἐπανεξέδωκεν αὐτὰ μετὰ τῶν ἀποδιδομένων εἰς τὸν Μεσομήδη ποιημάτων ἐπιγραφῆς «*Mesomedes*». Εἶκασε δ' ὁ Wilamowitz ὅτι καὶ τὰ ὀκτὼ ποιήματα τοῦ Cod. Ottobon. ἐποικήθησαν ὑπὸ τοῦ Κρητὸς ποιητοῦ τῶν Ἀδριανείων χρόνων Μεσομήδους. Τῇ γνώμῃ τοῦ Wilamowitz ἠκολούθησεν ὁ K. Horna («*Die Hymnen des Mesomedes*» ἐν Sitzungsber. der Akad. der Wissensch. in Wien, 1928) καὶ μετὰ τοῦτον ὁ G. Martellotti («*Mesomede*» ἐν Scuola di filol. class. de l'Univ. di Roma, diss. n. 3), ὁ G. Baldini

(«Gli inni di Mesomedea», Pisa 1932), και ὁ γράφας τὸ ἄρθρον «Mesomedes» ἐν Pauly - Wissowa Realencyclopädie².

Ἐγὼ μελετήσας μετ' ἐπιστάσεως τὰ μνημονευθέντα ποιήματα τοῦ Cod. Ottobon. εἴκασα ὅτι ἕξ τούτων, τὸ πρῶτον «Εἰς τὴν Φύσιν», τὸ δεύτερον «Εἰς τὴν Ἴσιν», τὸ τρίτον «Εἰς ὠρολόγιον», τὸ τέταρτον «Ἄλλο εἰς ὠρολόγιον», τὸ ἕβδομον «Εἰς κύκνον» καὶ τὸ ὄγδοον «Εἰς κώνωπα», ἔτι δὲ καὶ οἱ ἀποδοθέντες εἰς τὸν Μεσομήδη Ὑμνοι «Εἰς Μοῦσαν» (μᾶλλον προοίμιον) καὶ «Εἰς Ἥλιον» ἐποιήθησαν οὐχὶ ὑπὸ τοῦ Μεσομήδους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Κυρηναίου Συνεσίου. Πρὸς δὲ τούτοις ἔχω τὴν γνώμην, ὅτι καὶ Αἰσωπέους μύθους ἐνέτεινεν εἰς στίχους ὁ Συνέσιος, καὶ ὅτι ἀδέσποτα ἢ ἀδήλα τινὰ ἐπιγράμματα ἀμφοτέρων τῶν Ἀνθολογιῶν, τῆς τε Παλατίνης καὶ τῆς Πλανουδείου, ἔτι δὲ καὶ τῆς συμπληρωματικῆς Ἀνθολογίας τῶν ἐπιγραμμάτων τῆς ἐκδοθείσης ὑπὸ Ε. Cougny (Didot τόμ. Γ') εἶνε ποιήματα τοῦ αὐτοῦ Συνεσίου. Ταῦτα δ' ἀνεκοίνωσα ἐν τῷ Φιλολογικῷ τμήματι τοῦ ἐν Ῥώμῃ γενομένου πέμπτου διεθνοῦς συνεδρίου τῶν Βυζαντιακῶν σπουδῶν ἐν ἔτει 1936 καὶ ἐν συνεδρίᾳ τῆς Ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν τῇ 10 Δεκεμβρίου 1936. Ἐν δὲ τῇ Ἑπετ. Ἑτ. Βυζ. Σπουδῶν τόμ. ΙΒ', 1936, σ. 439-442 διέλαβον διεξοδικῶς περὶ τοῦ ποιηματιοῦ «Εἰς κύκνον», ὅπερ ἀπέδωκα εἰς τὸν Συνέσιον, διότι εἶνε πεποιημένον κατὰ τὸν τρόπον τῆς ποιήσεως αὐτοῦ, ὡς εἶνε ἐν τοῖς ἔπειτα ὁ λόγος. Πρὸς δὲ τούτῳ ἔγραψα, ὅτι καὶ τὰ ἀδέσποτα ἐπιγράμματα Ἀνθ. Παλ. Ε' 65 (64) καὶ Θ', 48 ἐποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Συνεσίου, καὶ παρέβαλον τὰ εἰρημένα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Δίῳνι 13, σ. 54 Β, καὶ τὰ δύο μονόστιχα ἐπιγράμματα, περὶ ὧν εἶπον ἐν τοῖς ἔμπροσθεν.

Ἐν τῇ παρουσίᾳ μου ἐργασία, ἣς καταχωρίζω τὸ πρῶτον μέρος ἐν τῷδε τῷ τόμῳ τῆς Ἑπετ. Ἑτ. Βυζ. Σπουδῶν, διαλαμβάνω περὶ τοῦ τρόπου τῆς ποιήσεως τοῦ Συνεσίου, περὶ μέτρων αὐτοῦ, περὶ ἐμμέτρων μύθων, ἐν οἷς εἶνε καὶ τὸ ποιημάτιον «Εἰς κώνωπα» τοῦ Cod. Ottobon., καὶ περὶ τινῶν ἐπιγραμμάτων τῆς Ἀνθολογίας τοῦ Cougny καὶ τῆς Παλατίνης καὶ τῆς Πλανουδείου Ἀνθολογίας, περὶ ὧν ἔχω τὴν γνώμην ὅτι πρέπει νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν Συνέσιον. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μέρει τῆς ἐργασίας μου θὰ εἶνε ὁ λόγος καὶ περὶ ἄλλων τινῶν ἀδῆλων ἢ ἀδεσπῶτων ἐπιγραμμάτων, περὶ τινῶν Ἀνακρεοντείων καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ποιημάτων τοῦ Cod. Ottobon., ἅτινα νομίζω ὅτι ἐποιήθησαν ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός.

Τρόπος τῆς ποιήσεως τοῦ Συνεσίου. Περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν συνέγραψεν ὁ Συνέσιος, ποιεῖται λόγον ἐν Δίῳνι 21, σ. 61 C κῆς., μάλιστα δὲ περὶ τῶν ποιητικῶν ἔργων σ. 62 BC «ἐγὼ δὴ θαμὰ καὶ τραγῳδίαις ἐπετραγῳδήσα καὶ κωμωδίαις ἐπιστωμύλλομαι πρὸς τὸν πόνον ἐκάστου τοῦ γριψάντοζ. εἴποις ἂν ἡλικιώτην εἶναι νῦν μὲν Κρατίνου καὶ Κράτιος, νῦν δὲ Διφίλου τε καὶ Φιλήμονος, καὶ οὐδ' ἔστιν ἰδέα φιλομετρίας τινὸς ἢ ποιήσεως, πρὸς ἧρτινα οὐ διαίρομαι καὶ ἐπεξάγω τὴν πείραν, καὶ ὅλα συγγράμματα πρὸς

ὅλα ποιῶν καὶ τεμαχίους παραβαλλόμενος· παντοδαπῶν τε ὄντων τῶν λεκτικῶν χαρακτήρων καὶ πλείστον διαφερόντων, ἐν ἐκάστη τῶν μιμήσεων προσηχεῖν ἀνάγκη καὶ τοῦμὸν ἴδιον, ὥσπερ ἡ ὑπάτη χορδὴ τὸν ῥυθμὸν αὐτῆ μένουσα παραβομβεῖ κινουμένῳ τῷ μέλει».

Κατὰ ταῦτα ἐν τοῖς ποιητικοῖς καὶ τοῖς πεζοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ ὁ Συνέσιος μιμεῖται μὲν ἄλλους, ἀλλὰ πρὸς τῇ μιμήσει παρέχει καὶ τὸ ἴδιον αὐτοῦ, ὡς θὰ προσπαθῆσω νὰ καταστήσω φανερόν, λαμβάνων πρὸ ὀφθαλμῶν μάλιστα τοὺς Ὑμνους αὐτοῦ ὡς πρὸς τὰ ποιήματα. Παράδοξον φαίνεται ὅτι ἐκ τῶν ἀρχαίων κωμικῶν ποιητῶν μνημονεύει τὸν Κρατῖνον καὶ τὸν Κράτητα τῆς ἀρχαίας καὶ τὸν Δίφιλον καὶ τὸν Φιλήμονα τῆς νέας κωμωδίας, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν Ἀριστοφάνη, ὃν μιμεῖται πολλάκις καὶ παρ' ὅσους στίχους παραλαμβάνει, οὐδὲ τὸν Μένανδρον, ὃν ὁσαύτως γινώσκει. Ἴσως ὁμως, ἐν οἷς λέγει ἐν τῷ Δίῳ, νοεῖ ὅτι κωμωδίας ὅλας ἐποίησε κατὰ μίμησιν τοῦ Κρατῖνου, τοῦ Κράτητος, τοῦ Διφίλου καὶ τοῦ Φιλήμονος.

Ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ὁ Συνέσιος ἢ λαμβάνει παρ' ἄλλου τινὸς ποιητοῦ ἢ καταλογάδην γράψαντος συγγραφέως τὸ ὅλον νόημα τεμαχίου τινός, ἵνα εἴπω κατ' αὐτόν, καὶ διασκευάζει, ὡς αὐτὸς νομίζει καλόν, ἢ λαμβάνων ῥήσεις τινὰς αὐταῖς λέξεσιν ἢ ποιούμενος χρῆσιν ἄλλων συνωνύμων λέξεων συνάπτει μετ' αὐτῶν καὶ τὰ ἴδια, ἢ ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ συνάπτει ῥήσεις τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ἢ ἄλλων διαφόρων καὶ ποιεῖ μετὰ τῶν ἰδίων ἔν τι ὅλον.

Ἐν τοῖς ἐξῆς διὰ παραδειγμάτων εἰλημμένων ἐκ ποιημάτων τοῦ Συνεσίου θὰ ποιήσω φανερόν τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ποιήσεως αὐτοῦ, ὃν ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν θὰ δυνηθῶμεν νὰ εὗρωμεν, τίνα τῶν φερομένων ἀδήλων ἢ ἀδεσπότην ποιημάτων καὶ μάλιστα ἐπιγραμμάτων, δύνανται νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν Συνέσιον ὡς ποιητήν.

Πολλάκις ὁ Συνέσιος λέγει τὰ αὐτὰ καὶ ἐν ποιήμασι καὶ ἐν πεζοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Ἐν τῷ παρόντι ἀρκοῦσι, νομίζω, ταῦτα τὰ παραδείγματα: Ὑμνῳ Γ', 619 κέξ. «ἦδη φερέτω | σφραγίδα πατρὸς | ἐκέτις ψυχά, | δέιμα μὲν ἐχθοῖς | δαίμοσιν, οἱ γὰς | ἀπὸ κευθμῶνων | ἀναπαλλόμενοι | πνεῖουσι βροτοῖς | ἀθέους ὁρμάς» καὶ Αἰγ. Α', 10, σ. 100 Β «οὕτως ἐπιθυμίαν, οὕτω θυμὸς ἐξάπτουσι δαίμονες, καὶ ὅσα ἀδελφὰ τούτων κακά, ψυχαῖς ὁμιλοῦντες διὰ τῶν προσηκόντων σφίσι μερῶν». Ὑμνῳ Γ', 707 κέξ. «δός με φυγεῖσαν | σώματος ἅϊαν | θοδὸν ἄλμα βαλεῖν | ἐπὶ σὰς ἀυλάς, | ἐπὶ σοὺς κόλπους, | ὅθεν ἄ ψυχὰς | προορέει παγά. | λιβάς οὐρανία | κέχυμαι κατὰ γὰς. | παγᾶ με δίδου, | ὅθεν ἐξεχύθην | φηγὰς ἀλῆτις» καὶ Αἰγ. Α', 1 σ. 89 CD «κεῖται δὲ Θέμιδος νόμος ἀγορευῶν ψυχᾶς, ἥτις ἂν ὁμιλήσασα τῇ τῶν ὄντων ἐσχατιᾷ τηρήσῃ τὴν φύσιν, .. ταύτην δὴ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀθις ἀναρροῦνται, καὶ εἰς τὴν οἰκείαν ἀναχυθῆναι πηγῆν, κτλ.». Ὑμνῳ Γ', 35 «μηδ' ἐν ταῖς χθονίαις στένω μεροῖμαις» καὶ Ἐπιστ. 147 «ταῖς χθονίαις ἐγκαλινδουμένους φροντίσιν». Ἰδ. ἐν τοῖς ἔπειτα καὶ τὰ περὶ τῆς θήσεως ψυχῆς κτλ. Ἐν Δίῳ 11, σ. 49 Α φέρεται «τὸ γὰρ ἔνδοθεν ὁπέρομα

δεινὸς αὐξῆσαι, καὶ σμικρὸν σπινθήρα λόγου παραλαβὸν πυρκαϊὰν ὄλην ἀνάγει». Τὰ αὐτὰ δὲ λέγονται ὑπὸ τοῦ Συνεσίου καὶ ἐν Ὑμνῷ Γ', 595 κξ. «ἄφρον δὲ σέλας | καὶ πυρκαϊὰν | σπέρμα τὸ βαιὸν | αὐξῶν ἐν ἑμῶ | κρατὸς ἀώτῳ». Τίς δὲν θὰ ὁμολογήσῃ, νομίζω, ὅτι ταῦτα ἐν μέρει λέγονται καὶ ἐν τῷ ἀδεσπότη ἐπιγράμματι Ἀνθ. Παλ. Θ', 15;

Ἀπὸ τὸ πῦρ κάσσειν διζήμενος, οὔτος, ὁ νύκτωρ
τὸν καλὸν ἱμείρων λύχρον ἀναφλογίσει,
δεῦρ' ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἄφρον σέλας· ἐνδοθι γὰρ μου
καϊόμενον πολλὴν ἐξανίησι φλόγα.

Πρὸβ. μάλιστα Συνέσιον Ὑμνῷ Γ' 595 «ἄφρον δὲ σέλας» καὶ τὸ ἐν τῷ τρίτῳ στίχῳ τοῦ ἐπιγράμματος «ἄφρον σέλας». Παραπλήσιον δὲ εἶνε καὶ τὸ ἄδηλον ἐπίγραμμα Ἀνθ. Παλ. 209

Οὔτος ὁ τὸν δαλὸν φυσῶν, ἵνα λύχρον ἀνάψῃς,
δεῦρ' ἀπ' ἐμᾶς ψυχᾶς ἄφρον ὄλος φλέγομαι.

Τίς δὲν θὰ εἰκάσῃ, ὅτι τῶν ἐπιγραμμάτων τούτων, ὧν τὸ πρῶτον σημειοῦται ὅτι εἶνε ἀδέσποτον καὶ τὸ δεύτερον ἄδηλον, ποιητῆς εἶνε ὁ Συνέσιος; Ἄς ληφθῆ ἡ πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἡ μίμησις τοῦ Θεοκρίτου ΙΔ', 23 «εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτὰς καὶ λύχρον ἄφραις» (τουτέστιν ἀπὸ τᾶς Κυρίσκας), καὶ ὅτι ὁ Συνέσιος μιμεῖται τὸν Θεόκριτον, ὡς θὰ δειχθῆ ἐν τοῖς ἔπειτα. Ἐγραψε δὲ ταῦτα ὁ Συνέσιος περὶ ἑαυτοῦ ἔχοντος ἐν τῇ ψυχῇ τὸ θεῖον τῆς παιδείας καὶ τῆς σοφίας πῦρ, ὅπερ εἶνε μεταδόσιμον καὶ ἄλλοις. Πρὸβ. ἂ λέγει ὁ αὐτὸς ἐν Δίῳ 7, σ. 43 BC «ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ἀπιστεῖν αὐτοῖς βούλομαι καὶ οὐδ' ἂν φαίην ἀπόρητόν τι κρύπτειν αὐτούς, ὥσπερ τὰς Ἑσιάδας τὸ πῦρ, πρῶτον μὲν ὅτι μηδὲ ὀσίον ἐστὶ τὰ μεγάλα σοφῶν γενέσθαι τὸν τὰ μικρὰ μὴ δυνάμενον ἔπειτα ὥσπερ ὁ θεὸς τῶν ἀφανῶν ἑαυτοῦ δυνάμεων εἰκόνας ἐμφανεῖς ὑπεστήσατο, τῶν ἰδεῶν τὰ σώματα, οὕτως ἔχουσα κάλλος ψυχῆ καὶ γόνιμος οὕσα τῶν ἀρίστων διαδόσιμον ἔχει μέχρι τῶν ἔξω τῆν δύναμιν οὐδὲν γὰρ ἐθέλει τῶν θεῶν ἔσχατον εἶναι».

Λοιπὸν, ἂν τινα φέρωνται ἐν ποιητικοῖς ἢ πεζοῖς συγγραμμάσι τοῦ Συνεσίου, τὰ αὐτὰ δ' ἀπαντῶσι καὶ ἐν ἀδεσπότης ἢ ἀδήλοις ποιήμασι, ἅτινα ἔχουσι πολλάκις πρὸς τῇ ἐννοίᾳ καὶ τὰς αὐτὰς ἢ συνωνύμους λέξεις καὶ παραπλησίας ῥήσεις, δήλη δ' ἔτι ἐν τούτοις εἶνε καὶ ἡ μίμησις ῥήσεων ἄλλων ποιητῶν, εὐλόγον εἶνε νὰ εἰκάσωμεν ὅτι τὰ ποιήματα ταῦτα ἐποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Συνεσίου. Μάλιστα δ' ἐκ τούτων πρέπει νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν Συνέσιον ὡς ποιητὴν ἀδέσποτά τινα ἐπιγράμματα, ἅτινα ἀναφέρονται εἰς ποιητὰς καὶ ἄλλους ἄνδρας καὶ καθόλου σπουδαίους Ἑλληνας, καθ' ἃ λέγει αὐτὸς ὁ Συνέσιος Δίῳ 13, σ. 53 B «ἐγὼ δὲ χάριν οἶδα καὶ ποιηταῖς δεξιότης καὶ ῥήτοσιν ἀγαθοῖς, καὶ ὅστις ἱστορίαν κατεβάλετο λόγον ἀξίως· καὶ ἀπαξιαπλῶς οὐδένα τῶν συνεισενεγκόντων εἰς κοινὸν τοῖς Ἑλλησιν, ὁ τις καὶ εἶχεν

ἀγαθόν, ἀγέροστον εἶναι βούλομαι, ὅτι παῖδάς τε παραλαβόντες ἡμᾶς ἐπιτηρήσαντο, καὶ ἀσθενεῖς ὄντας ἔτι τὴν γνώμην ἐνοσοκόμησαν, τοῖς ὠφελίμοις ἐγκαταμειγνύντες ἡδύσματα κτλ.». Πῶς δὲ ἄλλως ἠδύνατο νὰ γεραίρη τούτους ὁ Συνέσιος ἢ ποιῶν εἰς αὐτοὺς ἐπιγράμματα καὶ ἄλλα ποιήματα;

Τοῦ αὐτοῦ δὲ ποιητοῦ εἶνε καὶ ἀδέσποτά τινα ἐπιγράμματα πεποημένα εἰς πρόσωπα, ἅτινα μνημονεύονται ἐν Ἐπιστολαῖς ἢ ἄλλοις πεξοῖς συγγράμ-
του Συνεσίου, οἷον τὸν Θεόδωρον, τὸν Ἡλιόδωρον, τὴν Ὑπατίαν, τὸν Αἰρη-
λιανόν, τὸν Νικάνδρον, καὶ ἄλλα τινα ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὰς φιλοσοφικὰς
θεωρίας καὶ τὴν καθόλου παιδείαν καὶ τὴν βιοτικὴν πείραν τοῦ Συνεσίου,
καὶ πεποημένα κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον.

Ὁ Συνέσιος λέγει Ὑμνῷ Γ' 432 κῆξ. «ἵνα τὰν τριτίην | ὄκησα γύαν |
παρ' ἀνακτόριον | γαίας μέλαθρον | ἔτλαν δὲ πόνους, | ἔτλαν δ' ὀδύνας |
πολυδακρύτους | ... ῥαίνεται μὲν γὰ | ἰδρωτὶ μελῶν | ἀεθλευόντων | ἄμαρ
ἐπ' ἄμαρ | ῥαίνεται δ' εὐνά | κανθῶν λιβάσιν | ὀλοφυρομένων | νύκτ' ἐπὶ
νύκτα». Ταῦτα ποιῶν ὁ Συνέσιος εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν Ὅμηρον λέγοντα
λ 181-183

καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότη θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ὄζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέματα δάκρυ χεοσῆ.

Εἰς ταῦτα ἐνέβαλεν ὁ Συνέσιος τὸ Θεοκρίτειον «ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ» καὶ
τὰ ἴδια αὐτοῦ.

Ἐν τῷ αὐτῷ Ὑμνῷ τοῦ Συνεσίου 461 κῆξ. φέρεται «... ὅσοι | γονόεν
Θρηῆκας | κατέχουσι πέδον». Ταῦτα δ' εἶνε εἰρημένα κατὰ τὸν Πίνδαρον
Παιῶνι β', 25-26 «Θρηικίαν γαῖαν ἀμπελόεσάν τε καὶ εὐκαρπον» καὶ τὸν
Εὐριπίδην Ἐκ. 81 «τὴν χιονώδη Θρηῆκην κατέχει».

Ἐν τῷ αὐτῷ Ὑμνῷ 517-521 ἀπαντᾷ «μηδὲ κατηφῆς πενία μελάθροις |
ἐγχρομπτομένα | περὶ γὰρ ἔλκοι | φροντίδα θυμοῦ». Ἐν τούτοις
ὁ Συνέσιος μιμεῖται τὸν Ἀριστοφάνη λέγοντα Νεφ. 232-233 «... οὐ γὰρ
ἀλλ' ἢ γῆ βίῃ | ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἱκμάδα τῆς φροντίδος»
καὶ τὸν Βακχυλίδην λέγοντα Α', 178-179 «ὄντινα κουφοῖται | θυμὸν
δονέουσι μέριμναι».

Ἐν τῷ τεταρτῷ Ὑμνῷ ἄρχεται ὁ Συνέσιος ὧδε: «Σὲ μὲν ἀροχόμενας, |
σὲ δ' ἀεξομένας, | σὲ δὲ μεσοσίσας, | σὲ δὲ πανομένας | ἀοὺς ἱεράς, | ζαθέας
ρυκτός, | μέλλω, γενέτα, | κτέ.» Ταῦτα δ' εἶπε κατὰ τὰ τοῦ Σοφοκλέους
Οἰδ. Κ. 1244 κῆξ.

αἰ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν,
αἰ δ' ἀντέλλοντος,
αἰ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν',
αἰ δ' ἐννηχίαν ἀπὸ ριπᾶν | κτέ.

Πρβ. μάλιστα τὸ τοῦ Συνεσίου «σὲ δὲ μεσοσίᾳς (ἀοῦς)» πρὸς τὸ Σοφοκλείου «αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν'».

Ἐν τῷ τρίτῳ Ὑμνῷ 55-59 λέγει ὁ Συνέσιος «τὰν οὐτ' ἄθεον | πνεῦμα μολύνει | οὔτε χαράσσει | ἔχρος ἀνθρώπων | ἀστυμεροίμων». Τὸ «χαράσσει ἔχρος» ἀναμιμνήσκει τὸ τοῦ Σοφοκλέους Αἴ. 6 «ἔχρη τὰ κείνου νεοχάραχθ'».

Ἐν τῷ αὐτῷ ὕμνῳ 671 κέξ. φέρεται «ὄδε γὰρ χθονίας | θεσμός ἀνάγκας | διχόθεν θνατοῖς | βίον οἶνοχοεῖ | τὸ δ' ἀκηράσιον | ἀμιγές τ' ἀγαθόν | θεὸς ἢ τὰ θεοῦ. | μεθύοισα γλυκεῖ | κορητῆρι γύας | ἔφανσα κακῶν, | ἐνέκυρσα πάρα, | ἐδάην ἄταν | Ἐπιμηθιάδα | κτέ». Ἐν τῷ 679 στίχῳ εἶνε παραδεδομένον «γύας» ἢ «γύα», ὃ δὲ Wilamowitz εἰκάσεν ὅτι ἴσως ἀναγνωστότεον εἶνε «δύας». Ἄλλ' ὀρθῶς ἔχει τὸ «γύας», τουτέστι γαίας. Ὁ Συνέσιος εἶπεν ἐν στίχοις 671 - 674 «χθονίας | θεσμός ἀνάγκας | διχόθεν θνατοῖς | βίον οἶνοχοεῖ», ἢ δὲ ψυχὴ ἐν στίχοις 678 - 680 λέγει «μεθύοισα γλυκεῖ | κορητῆρι γύας (=γαίας) | ἔφανσα κακῶν, | . . ἐδάην ἄταν | Ἐπιμηθιάδα». Τὸ «μεθύοισα . . κορητῆρι» εἶνε εἰρημένον κατὰ τὸν Εὐριπίδην Βάκχ. 687 «ὦνωμένες κρατῆρι». Πρβ. καὶ Ὁμ. Α 598 «γλυκὴ νέκταρ ἀπὸ κορητῆρος ἀφύσσων». Ἡ γῆ κατὰ τὸν Συνέσιον δελεάζουσα τὴν ψυχὴν κρατεῖ αὐτὴν δούλην, οἶον Ὑμνῷ Γ', 651 κέξ. «ἔρροτε πᾶσαι | ἄται γλυκεροὶ | ἀχαοῖς τε χάρις, | οἷσιν ψυχὰν | θωπευομένην | γὰ λάτριον ἔχει», καὶ 707 κέξ. «ἄμμα δὲ κόπον, | χάλασον περόναν | διδύμων παθέων, | οἷσιν ψυχὰν | δολόεσσα φύσις | κάμπτει κατὰ γᾶς», καὶ 726 κέξ. «νεῦσον δέ, πάτερ, | φωτὶ μγεῖσαν | μηκέτι δῦναι | ἐς χθονὸς ἄταν». Ἡ δὲ εἰκὼν τοῦ Συνεσίου, ὅτι ἡ ψυχὴ μεθύουσα ἐκ τοῦ γλυκέος γηίνου κρατῆρος ἔφανσε κακῶν, ἐδάην ἄταν κτλ., εἶνε εἰλημμένη ἐξ ὧν λέγει ὁ ἐποποιὸς Πανύσιος παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Β', σ. 36 cd (ἸΑπ. 13 Κί.), ὅτι ἡ τρίτη πόσις τοῦ οἴνου ἀνήκει εἰς τὴν Ὑβριν καὶ τὴν Ἄτην, «τότε δ' Ὑβριος αἶσα καὶ Ἄτης | γίνεται ἀργαλέα, κακὰ δ' ἀνθρώποισιν ὀπάζει» (στ. 15 - 16).

Ἐν τῷ αὐτῷ τρίτῳ Ὑμνῷ 569 - 574 λέγει ἡ ψυχὴ «τὰν σὰν κούραν | ἐλέαιρε, μάκαρ' | κατέβαν ἀπὸ σοῦ | χθονὶ θητεῦσαι | ἀντὶ δὲ θήσας | γενόμεν δούλα». Ταῦτα ποιῶν ὁ Συνέσιος εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν Εὐριπίδην λέγοντα ἸΑκ. 1 κέξ.

Ὁ δώματ' Ἀδμήτεια, ἐν οἷς ἔτιλην ἐγὼ
 θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι θεὸς περ ὦν
 Ζεὺς γὰρ κατακτιὰς
 καὶ με θητεύειν πατήρ
 θνητῶ παρ' ἀνδρὶ τῶνδ' ἄποιον' ἠνάγκασεν.

Ὡς ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς Ἀπόλλων κατήλθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ἵνα θητεύσῃ παρὰ θνητῶ ἀνδρὶ καὶ ἦνεσε θήσσαν τράπεζαν, οὕτω καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ κούρα ψυχὴ κατὰ τὸν Συνέσιον κατέβη ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν, ἵνα

θητεύση, ἀλλ' ἀντὶ θήσεως ἐγένετο δούλη κρατηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ἄλλων τέρψεων τοῦ βίου ἐπὶ τῆς γῆς «ὁ γὰρ θεὸς τὴν ἡδονὴν περόνην ἐποίησε τῇ ψυχῇ, δι' ἧς ἀνέχεται τὴν προσεδριάν τοῦ σώματος» λέγει ὁ Συνέσιος ἐν Δίῳ σ. 45 Α κατὰ τὸν Πλάτωνα Φαίδωνι σ. 83 D «ὅτι ἐκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη, ὡσπερ ἦλον ἔχουσα, προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπερονᾷ καὶ ποιεῖ σωματοειδῆ». Ὁμοίως δ', ὡς εἶδομεν, εἶπεν ὁ Συνέσιος ἐν τῷ τρίτῳ Ὑμνῷ 708 κξξ. «χάλασον περόναν | διδύμων παθέων (τουτέστι τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς λύπης), οἷσιν ψυχὰν | δολόεσσα φύσις | κάμπτει κατὰ γᾶς». Δίδυμα δὲ πάθη καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Συνεσίου ἢ ἡδονὴ καὶ ἢ λύπη κατὰ τὸν Πλάτωνα Φαίδωνι σ. 60 Β («... ὁ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ· ὡς θαυμασιῶς πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι, τὸ λυπηρόν, κτλ.»). Τὰ δὲ περὶ θήσεως ψυχῆς βλέπει τις καὶ ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Συνεσίου Περὶ ἐνυπν. 10, σ. 139 C «εἰσελθούση δὲ εἰς τὸν βίον ψυχῇ ληθαῖον ὀρέγεται πόμα τὸ τῆδε ἡδὺ καὶ μελίχιον θῆσα γὰρ κατιοῦσα τὸν πρῶτον βίον ἐθελοντῆς ἀντὶ τοῦ θητεῦσαι δουλεύει».

Ἐν Ὑμνῷ Γ', 37-38 κεῖται :

ἀλλ' ἐκ σῶν ὀχετῶν ὑψιφορήτων
ὀδοῖσιν σοφίας νόον κατάρδω.

Ἐνταῦθα συνάπτεται ὑπὸ τοῦ Συνεσίου ὁ Πίνδαρος λέγων Ὀλ. Ε', 47-48

καὶ σεμνοῦς ὀχετούς,
Ἰππαρις οἷσιν ἄρδει στρατὸν

μετὰ τοῦ Ἀριστοφάνους, παρ' ᾧ ἀπαντᾷ Ἰππ. 144

τὸν νοῦν ἔν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν.

Τὸ ἐν Ὑμνῷ Γ', 81 φερόμενον «κρανααὶ λιβάδες» διώρθωσεν ὁ Wilamowitz γράψας «κρανᾶν λ.». Ἄλλ', ὡς νομίζω, οὐδεμία εἶνε ἀνάγκη διορθώσεως, διότι ὁ Συνέσιος εἶπε «κρανααὶ λιβάδες» κατὰ τὸ Εὐριπίδειον Ἄνδρ. 116 «πετρίνα.. λιβάς», τὸ δ' ἐπίθετον κραναὰς ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ πετρώδους, σκληροῦ ἢ τραχέος. Πρβ. Συνέσιον Ὑμνῷ Γ', 16 «κραναῶν τ' ὀρέων» (καὶ Γρηγ. Ναξ. Ὑμνῷ Γ', 35 «ῥόδον κραναῆς ἀπ' ἀκάνθης»). Προσθετέα δ' εἶνε εἰς τὰ Λεξικά καὶ ταῦτα τὰ μαρτύρια τῆς λέξεως κραναὰς).

Ἐν Ὑμνῷ Θ', 60 κξξ. κεῖται: σιγώμενος σφραγός· | ἐνθ' οὔτε βαθύρροος | ἀκαμαντιπόδας χρόνος | χθονὸς ἔκγονα σύρων | κτλ.». Πρβ. καὶ Ὑμν. Γ', 245·246 «οὐδ' ὁ βαθύρροος | χρόνος οἶδε γονὰς | κτλ.». Τὸ ἀκαμαντιπόδας εἶπεν ὁ Συνέσιος κατὰ τὸ Οἰδιπόδας κτλ. μεταβαλὼν εἰς πρωτόκλιτον τὸ παρὰ τῷ Πινδάρῳ φερόμενον τριτόκλιτον ὄνομα ἀκαμαντίπους (πρβ. Οἰδίπους - Οἰδιπόδας), ἀπέδωκε δὲ τὸ ὄνομα εἰς τὸν χρόνον, ὄν

ἐκάλεσε *βαθύρροον* ἢ *βαθύρροον*. Εἶχε δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν ταῦτα ποιῶν ὁ Συνέσιος τὸν Εὐριπίδην λέγοντα ἐν τῷ Πειρίδῳ ἸΑπ. 597 Ν.

ἀκάμας τε πέριξ χρόνος ἀενάῳ
 δέματι πλήρης φοιτᾷ τίκτων
 αὐτὸς αὐτόν, κτλ.

Ὅπως δὲ ποιήσω ἔτι μᾶλλον φανερόν τὸν τρόπον τῆς ποιήσεως τοῦ Συνεσίου, πραγματεύομαι ἐκτενέστερόν πως ἐν τῷ παρόντι τὰ ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένα ἐν Ὑμνῷ Α', 20 κέξ.

ὁ μὲν ἵππον εὖ διώκοι,
 ὁ δὲ τόξον εὖ τιταίνοι,
 ὁ δὲ θημῶνα φυλάσσοι
 κτεάνων, χρύσειον ὄλβον·
 ἐτέρῳ δ' ἄγαλμα χαιτή
 25 καταιεμένη τερόντων,
 πολύνυμος δέ τις εἶη
 παρὰ κούροις, παρὰ κούραις
 ἀμαρύγμασι προσώπων·
 ἐμὲ δ' ἀψόφητον εἶη
 30 βιοτὰν ἄσημον ἔλκειν
 33 σοφία δέ μοι παρεῖη | κτλ.

Ἐν τούτοις ὁ Συνέσιος καταλέγει, τί ἀρέσκει ἐκάστῳ τῶν ἀνθρώπων νὰ ποιῇ, καὶ τί αὐτὸς εὐχεται νὰ ἔχη. Ταῦτα δὲ ποιῶν εἶχε καθόλου πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν τοῦ Σόλωνος Ἐλεγείαν 1 (13) Diels «Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς κλπ.», τὸν Πίνδαρον ἐν ποιήματι, οὗ νῦν μόνον σφίζεται τότε τὸ ἀπόσπασμα (ἸΑπ. ἀδ. 96 Puech)

... ἀελλοπόδων μὲν τιν' εὐφραίνουσι ἵππων
 τιμαί <τε> καὶ στέφανοι, τοὺς δ'
 ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις βιοτά·
 τέρεται δὲ καὶ τις ἐπ' οἶδμ' ἄλιον
 καὶ θοᾷ σῶς διαστείβων

(πρβ. καὶ Ὅρατιον Od. I, 1), ἔτι δὲ καὶ τὸν Βακχυλίδην λέγοντα Θ', 37 κέξ.

... μυρίαὶ δ' ἀνδρῶν ἐπιστᾶμαι πέλονται·
 ἢ γὰρ σ[ο]φὸς ἢ χαρῶν τιμᾶν λελογχῶς
 ἐλπίδι χρυσέα τέθαλεν·
 ἢ τινα θευπροπίαν
 · εἰδὼς ἕτερος δ' ἐπὶ παισὶ (πάσι Blass)
 ποικίλον τόξον τιταίνει·
 οἱ δ' ἐπ' ἔργοισίν τε καὶ βοῶν ἀ[γ]έλαις
 θυμὸν ἀΐξουσιν. κτλ.

ὅστις ἐν τούτοις μιμείται τὴν εἰρημένην ἔλεγείαν τοῦ Σόλωνος. Πρβ. καὶ Εὐριπ. Ῥαδαμ. Ἄπ. 660 N.

Εἰς δὲ τὰ ἐπὶ μέρους παρατηρῶ ὅτι ὁ Συνέσιος τὸ «ὁ μὲν ἵππον εὖ διώκοι» (στ. 20) εἶπε κατὰ τὸν Ὅμηρον Ο 679 κέξ.

ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς,
ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναίρεται ἵππους,
σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστρ' ἀδίηται

μόνον ὅτι ἀντὶ τῆς γραφῆς (στ. 681) «δίηται» ἔλαβε τὴν ἑτέραν ἀρχαίαν γραφὴν «διώκει»· πρβ. καὶ τὴν παρατήρησίν μου εἰς τὸ ἐπίγραμμα Ἄνθ. Παλ. Ε', 26 (25) ἐν τοῖς ἔπειτα. Τὸ δὲ «ὁ δὲ τόξον εὖ τιταίνοι» (στ. 21) ἠδύνατο μὲν νὰ εἴπη ὁ Συνέσιος κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶ ἄλλους, ὡς ὅμως ἔχει ὁ στίχος οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν, δηλοῖ ὅτι εἶνε εἰρημένος κατὰ τὸ ἐν τῷ μνημονευθέντι ποιήματι τοῦ Βακχυλίδου «ἔτερος.. ποικίλον τόξον τιταίνει». Τὸ δὲ «ὁ δὲ θημῶνα φυλάσσοι | κτεάνων, χρύσειον ἄλβον» (στ. 22-23) ἀναμιμνήσκει μὲν τὸ ἐν τῷ καταλεχθέντι ἀποσπάσματι τοῦ Πινδάρου «τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις βιοτὰ (ἐνν. εὐφραίνει)», ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Συνεσίου ἐλέχθη κατὰ τὸν Πίνδαρον Ὀλ. Γ', 75-76

εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ
χρυσὸς αἰδοιέστατος

(πρβ. καὶ Ὀλ. Ζ', 5 «φιάλαν... πάγχρυσον, κορυφὰν κτεάνων»). Περὶ δὲ τῶν στίχων «ἑτέρω δ' ἀγαλμα χαίτη | καταειμένη τερόντων» (24-25) θὰ εἴπω τὰ δέοντα ἐν τοῖς ἔπειτα. Οἱ δ' ἐπόμενοι (26-28) στίχοι τοῦ Συνεσίου ἔχουσι μὲν σχέσιν πρὸς τὴν καθόλου ἐρωτικὴν ποιήσιν, ἀναμιμνήσκουσι δὲ καὶ τοὺς στίχους τῆς μνημονευθείσης ἔλεγείας τοῦ Σόλωνος (39-40)

ἄλλος δειλὸς ἐὼν ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνὴρ,
καὶ καλὸς μορφὴν σὲ χαρίεσσαν ἔχων.

Τοὺς δὲ στίχους (29-30) «ἐμὲ δ' ἀπόφρητον εἶη | βιοτὰν ἄσημον ἔλκειν» εἶπεν ὁ φιλοσοφῶν Συνέσιος κατὰ τὸν Ἐπίκουρον παρὰ Διογένηι τῷ Λαερτίῳ Γ', 87 «οὐ γὰρ ἰδιολογίας καὶ κενῆς δόξης ὁ βίος ἡμῶν ἔχει χρεῖαν, ἀλλὰ τοῦ ἀθορόθως ἡμᾶς ζῆν» καὶ κατὰ τὸ τῶν Στωϊκῶν «λάθε βιώσας», τὸ δ' ἐπίθετον ἀπόφρητος ἔλαβε παρὰ τοῦ Σοφοκλέους λέγοντος Αἴ. 321 «ἄλλ' ἀπόφρητος δῆξέων κωκυμάτων | ὑπεστέναζε» (σημειωτέον δ' ὅτι ἐν τοῖς Λεξικοῖς δὲν κατεχωρίσθη τὸ ἐπίθετον τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ Α' Ὑμνου τοῦ Συνεσίου). Τὸ δὲ «βιοτὰν... ἔλκειν» εἶνε εἰρημένον κατὰ τὸν Εὐριπίδην Ὀρ. 206-207 «βίον αἰ μέλεος ἔς τὸν αἰὲν ἔλκω χρόνον».

Μέτρα τοῦ Συνεσίου. Περὶ τῶν ἐν τοῖς Ὑμνοῖς τοῦ Συνεσίου μέτρων διέλαβον ἄλλοι τε καὶ ὁ Christ μετὰ τοῦ Παρανίκα ἐν Anthologia Graeca Carminum Christianorum, Proleg. X - XI καὶ ὁ Wilamowitz ἐν

Sitzungsber. usw. 1907, σ. 290 - 291. Μεταγράφω δὲ μόνα τὰ ὑπὸ τοῦ Wilamowitz γεγραμμένα, ἵνα εἰς ταῦτα ἐπενέγκω καὶ τὰς ἐμὰς παρατηρήσεις: «Die Versmaße der Hymnen sind verschiedener Herkunft. VI kann seine Phaläceen oder besser ionischen Trimeter vielleicht direkt von den Klassikern haben; wenigstens versagt die späte metrische Doktrin, aber da eine Inschrift der Kaiserzeit Ähnliches zeigt, mag die Praxis reicher gewesen sein. Die Anakreonten (I. II.) waren vulgär; aber wenn neben den gemeinen Formen $\cup\cup\cup\cup\cup\cup$ — auch $\cup\cup\cup\cup\cup\cup$ — auftritt, so wird man damit nicht Vereinzelttes bei späteren, was Nachlässigkeit sein kann, sondern die Praxis der Tragödie vergleichen, d. h. aus ihr auf Anakreon schließen. Eigentümlich ist das Maß von VII-IX $\cup\cup\cup\cup\cup\cup$. Aristophanes hat es oft κατὰ σχέσιν gebaut mit der Katalexe, die die Reihen abschließt; aber er baut es so: $\cup\cup\cup\cup\cup\cup$, das ist das Telesilleion ἄδ' Ἄρτεμις, ὦ κόρα. Das Kolon, wie es Synesios hat, ist wohlbekannt: τὸ μὲν Ἄρχιλόχου μέλος (Pindar, Ol. IX, 1), σὺ μὲν ὦ πατὴρ Ἰλιάς (Eur. Hec. 905); beides sind Spielarten eines ionischen Dimeters, aber die Form nicht identisch. Synesios wird es für Hyperkatalektische Anapäste gehalten haben wie der Pindarscholiast. Die katalektische Form $\cup\cup\cup\cup\cup\cup$ — wendet er in VIII und IX regellos an, während VII sie meidet: er wird sie in den Vorlagen gefunden und nicht als Katalexe erkannt haben. V besteht aus spondeischen Parōmiaci, also aus lauten Längen. Hier kennen wir eine Vorlage, die ersten Verse von Mesomedes Hymnus an die Sonne; aber dem ist der spondeische Bau bald zu schwer geworden. Daß klassische Vorbilber nicht gefehlt haben, zeigt eine Strophe im Mysterchor der Frösche, 372:

*Χώρει νῦν πᾶς ἀνδρείως
εἰς τοὺς εὐώδεις κόλπους
λειμώνων
ἐγκρούων κάπισκώπτων
καὶ παίζων καὶ χλευάζων.
ἠρίσθηται δ' ἐξαρκούντως.*

III, IV sind Anapästische Monometer der Form $\cup\cup\cup\cup\cup$, also fälschlich ohne Synaphie, die überall wider die klassische Sitte von Synesios aufgegeben ist. Diese Monometer schon im Hymnus des Clemens. Anapäste, aber noch in Synaphie, zeigt ein Gedicht aus dem offiziellen Kult bei Aristeides 47, 30. Gleichgebauter Gedichte unbestimmter Verwendung wird Heft V, 2 der Berl. Klass. - Texte bringen. Unserem Ohre ist das Geklapper der Monometer unausstehlich.

Im ganzen ergibt sich, daß Synesios die Klassiker kannte, aber im wesentlichen an moderne lyrische Hymnen, z. B. Mesomedes, ansetzt; nur christliche Vorbilder hat er nicht gehabt».

Ὁ Wilamowitz ἐνόμισεν ὅτι ὁ Συνέσιος ἐν τοῖς ἀναπαιστικοῖς μετὰ σπονδείων καταληκτικοῖς διμέτροις (παροιμιακοῖς) εἶχεν ὡς πρότυπον τοὺς πρώτους στίχους τοῦ Ὑμνου εἰς Ἥλιον τοῦ Μεσομήδους, μὴ διδὼν ὅτι ὁ Ὑμνος οὗτος δύναται νὰ εἶνε ποίημα τοῦ αὐτοῦ Συνεσίου, ὡς θὰ δεῖξω ἄλλαχού. Εἶπεν ὁμοῦς ὁ Wilamowitz ὅτι ὑπῆρχον καὶ πρότυπα τῶν δοκίμων χρόνων, ἅτινα ἐγίνωσκε πάντως ὁ Συνέσιος, οἷον ἡ στροφή «*χώρει πᾶς... ἐξαρκούτως*» τοῦ χοροῦ τῶν μυστῶν ἐν τοῖς Βατραχίοις τοῦ Ἀριστοφάνους 372 κξ. Ἐγὼ δ' ἔχω τὴν γνώμην ὅτι καὶ ἄλλα δόκιμα πρότυπα ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη πρὸ ὀφθαλμῶν Συνεσίου. Ὁ Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι ποιεῖται χρῆσιν τεσσάρων μετὰ σπονδείων ἐπαλλήλων παροιμιακῶν στ. 885·888 καὶ τριῶν ὁμοίων στ. 890·892, παρεμβαλλομένου τοῦ 889 στίχου «*κρόκεια πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον*»:

885 σοὶ μομφάν, ὦ Λατοῦς παῖ,
πρὸς τάνδ' αὐγὰν ἀνθάσω.
ἤλθές μοι χρυσῶ χάιταν
μαρμαίρων, εὐτ' ἔς κόλπους

890 ἀνθίζειν χρυσανταυγῆ
λευκοῖς δ' ἐμφῶς καρποῖσιν
χειρῶν εἰς ἄντρον κοίτας

καὶ αὖθις δις τριῶν ἐπαλλήλων μετὰ σπονδείων παροιμιακῶν στ. 897·899 καὶ 901·903, παρεμβαλλομένου τοῦ 900 στίχου «*ἵνα με λέχεσι μελέαν μελέοις*»:

897 τίκτω δ' ἅ δύστανός σοι
κοῦρον, τὸν φρέκα ματρὸς
εἰς εὐνὰν βάλλω τὰν σάν

901 ἐξεύξω τὰν δύστανον.
οἴμοι μοι καὶ νῦν ἔρρει
πιανοῖς ἄρπασθεις θοίνα

Ὡσαύτως τεσσάρων ἐπαλλήλων παροιμιακῶν μετὰ σπονδείων γίνεται χρῆσις ἐν τῷ αὐτῷ δράματι στ. 172·175:

καρφυρᾶς θήσων τέκνοις;
φαλμοὶ σ' εἴρξουσιν τόξων
οὐ πείση; χωρῶν δίναις
ταῖς Ἀλφειοῦ παιδούργει

καὶ τριῶν ὁμοίων ἐπαλλήλων στ. 155-157:

*πιανοὶ Παρνασσοῦ κοίτας·
ἀδῶδ' μὴ χρίμπειν θριγκοῖς
μηδ' ἔς χρυσήρεις οἴκους.*

Δύο δ' ἐπαλλήλους ὁμοίους στίχους μεταχειρίζεται ὁ Εὐριπίδης καὶ τοὺς 168-169:

*αἰμάξεις, εἰ μὴ πείση,
τὰς καλλιφθόγγους ᾠδὰς*

καὶ ἐν τῷ προμνημονευθέντι χορικῷ μέλει δύο ἐπαλλήλους ὁμοίους στίχους (910 - 911):

*πρὸς σὰς μεσσήρεις ἔδρας,
εἰς οὓς ἀδῶδ' ἀκαρῶν*

ὡς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις στ. 128-129, 135-136, 147-148, 167-168, 177-178, 181-182, 203-204.

Ἐξ ὧν εἶπον, ἐγένετο, νομίζω, φανερόν, ὅτι ὁ Συνέσιος ποιήσας ὅλον τὸν πέμπτον Ὑμνον αὐτοῦ ἐν παροιμιακοῖς μετὰ σπονδείων ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη πρὸ ὀφθαλμῶν ἀρχαῖα πρότυπα τῶν δοκίμων χρόνων, τοὺς ὁμοίους στίχους ἐπαλλήλους καὶ ἐν χορικῷ μέλει τοῦ Ἀριστοφάνους, ὡς ἔδειξεν ὁ Wilamowitz, καὶ ἐν χορικοῖς μέλεσι τοῦ Εὐριπίδου, ὃν συχνὰ μιμεῖται. Οὐδὲν δὲ ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ ὑπολάβωμεν, ὅτι ὁ Συνέσιος μιμεῖται καὶ ἐν τῷ μέτρῳ τούτῳ τὸν ποιητὴν τῶν Ἀδριανεῖων χρόνων Μεσομήδη.

Ὁ Codex Ottobonianus περιέχει ἕνα ὕμνον «Εἰς τὴν Φύσιν» πεποιημένον ὡσαύτως ἐν παροιμιακοῖς μετὰ σπονδείων. Καὶ τοῦτον ὁ Wilamowitz (ἀρ. 1) ἀπέδωκεν εἰς τὸν Μεσομήδη, καὶ μετὰ τὸν Wilamowitz ὁ Horna, ὅστις παρέβαλε καὶ τοὺς παρὰ τῷ Πολυδεύκει Θ', 123 δύο μετὰ σπονδείων παροιμιακοὺς:

*χαλκὴν μυῖαν θηράσω,
θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψη.*

Ἐμνημόνευσε δὲ ὁ Horna καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ὑμνου εἰς Ἥλιον τοῦ ἀποδοθέντος εἰς τὸν Μεσομήδη, καὶ τοῦ πέμπτου Ὑμνου τοῦ Συνεσίου, ὅστις κατ' αὐτὸν μιμεῖται τὸν Μεσομήδη. Ἐν ὑποσημείωσει (ἀρ. 3) τῆς 8 σελίδος ἔγραψε καὶ τάδε ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ Ὑμνου εἰς Ἥλιον: «Eine Variante finden wir auf einem Stein aus Massilia, Boeckh Corp. Inscr. III 6765: *Ἐφραμεῖτω αἰθῆρ καὶ γὰ, Στάτω πόντιος, σιάτω δ' ἀήρ.* Das metrum hat Schaden gelitten, die Dorismen sind bewahrt. Vgl. auch Aristoph. Thesmoph. 431 [39 κῆξ.] und Lukian Tragodopod. 129 ff.». Ἄλλ' ὁ Horna δὲν ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ ὅτι τὰ δύο ταῦτα ἐν σπονδαίοις ἀκατάληκτα ἀναπαιστικά δίμετρα μετέγραψε μὲν οὕτως ὁ Boeckh, ὅστις παρετήρησε τὴν χασμωδίαν τὴν μεταξὺ τῶν λέξεων *Ἐφραμεῖτω αἰθῆρ*, ἀλλ' ὅτι

ἐπὶ τοῦ λίθου εἶνε γεγραμμένα τέσσαρα μονόμετρα ἄνευ συναφείας τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ μονομέτρων (ὄθεν ἐρμηνεύεται καὶ ἡ χασμωδία)

εὐφραμείω
αἰθῆρ καὶ γᾶ·
στά[τ]ω πόντος,
στάτω δ' ἀῆρ

καὶ ὅτι τὰ μονόμετρα ταῦτα ἀπαντῶσιν αὐταῖς λέξεσι καὶ ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Συνεσίου ἐν ἀναπαιστικοῖς μονομέτροις πεποιημένῳ τρίτῳ Ὑμνῷ στ. 72-75. Ἡ σύμπτωση δὲ αὕτη, ἥτις, ὡς νομίζω, τὸ πρῶτον νῦν δηλοῦται, ἐμφαίνει ὅτι καὶ ὁ γράψας τὴν ἐπιγραφὴν καὶ ὁ Συνέσιος εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν κοινόν τι πρότυπον πεποιημένον ἐν ἀναπαιστικοῖς μετὰ σπονδείων μονομέτροις, καὶ ὅτι ὁ Συνέσιος δὲν εἶνε ἐν τούτοις μιμητὴς τοῦ Μεσομήδους.

Ἐχω δὲ τὴν γνώμην, ὅτι ὁ «Εἰς τὴν Φύσιν» Ὑμνος τοῦ Cod. Ottobon. ἐποιήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Συνεσίου, καὶ ὅτι δὲν πρόκειται καὶ οὗτος ὁ Ὑμνος πρότυπον τῷ Συνεσίῳ ποιήσαντι ὅλον τὸν Ε' Ὑμνον ἐν παροιμιακοῖς μετὰ σπονδείων. Τοῦτο δὲ θὰ καταδείξω παραβάλλον καὶ ἄλλα χωρία τοῦ Συνεσίου πρὸς τοῖς ὑπὸ τοῦ Ηορπα παρατεθεῖσι.

Τοῦ δὲ ἀναπαιστικοῦ μονομέτρου ποιεῖται χρῆσιν ὁ Συνέσιος, ὡς ἐλέχθη, ἐν τῷ τρίτῳ καὶ τῷ τετάρτῳ Ὑμνῷ αὐτοῦ, ἔχων ἐν τῷ μέτρῳ τοῦτο παλαιότερα πρότυπα, καὶ δὴ καὶ τὸ ποίημα τὸ περιέχον τὰ μνημονευθέντα ὀλίγω ἔμπροσθεν τέσσαρα ἀναπαιστικά μονόμετρα «*εὐφραμείω ἀῆρ*», ἅτινα φέρονται, ὡς εἶδομεν, καὶ ἐν ἐπιγραφῇ ἐπὶ λίθου. Ἐπειδὴ δ' ὁ Cod. Ottobonianus περιέχει καὶ τὸ ἐν εἴκοσιν ἀναπαιστικοῖς μονομέτροις (μετὰ συναφείας) ποιημάτιον «*Εἰς κύκνον*» (ἀρ. 7 Wil.), ἀπεδόθη καὶ τοῦτο εἰς τὸν Μεσομήδην. Ὁ τρόπος ὁμοῦς τῆς ποιήσεως αὐτοῦ δὲν εἶνε ὁ τοῦ Μεσομήδους, ἀλλ' ὁ τοῦ Συνεσίου, ὅστις μιμεῖται ἐν αὐτῷ τοὺς ἐπιγραμματοποιοὺς Ἀπολλωνίδην καὶ Φίλιππον τὸν Θεσσαλονικέα καὶ Ἀντίφιλον, πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὸν Εὐριπίδην, καὶ ποιεῖται χρῆσιν λέξων ἀπαντωσῶν καὶ ἐν ἄλλοις ἔργοις αὐτοῦ. Ταῦτα δ' ἔγραψα, ὡς εἶπον ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ἐν Ἐπιμέτρῳ ἐν Ἐπετ. Ἐτ. Βυζ. Σπουδῶν τόμ. ΙΒ', σ. 439-441, καὶ εἴκασα προσέτι, ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ ποιηματίου ἐλήφθη ὑπὸ τοῦ Συνεσίου ἐξ Αἰσωπέιου τινὸς μύθου παραπλησίον πρὸς τὸν τοῦ Χηνὸς καὶ κύκνου (ἀρ. 174 Chambry).

Τοῦ λόγου δὲ ὄντος περὶ τοῦ ἀναπαιστικοῦ μονομέτρου, ἔχω νὰ μνημονεύσω ὅτι ὁ Wilamowitz ἐν Griech. Verskunst σ. 372 διέλαβε περὶ τοῦ ἐν μονομέτροις πεποιημένου μεταγενεστέρου Ὑμνου εἰς Ἀπόλλωνα, οὗ μέρος ἔσωσεν ὁ Εὐσέβιος ἐν Εὐαγγ. Προπαρ. Γ', 14, σ. 123 d ἐκ τῆς τοῦ Πορφυρίου συγγραφῆς Περὶ τῆς ἐκ λογίων φιλοσοφίας (ὁ Cougny ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ VI, 82 ἔγραψεν αὐτόν, ὡς καὶ ἄλλοι, ἐν ἀναπαιστικοῖς διμέτροις). Τὸν δ' ὕμνον τοῦτον ἐγίνωσκε πάντως ὁ Συνέσιος, ὅστις ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ τὸ μονόμετρον «*ὠδὶς ἰερά*» ἐν Ὑμνῳ Γ', 227, καὶ ἔσχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ μονόμετρα «*ἀπό*

σῶν ἱερῶν | ματέρος ἀγνάς | προθορῶν τοκετῶν» ἐν Ὑμνῳ Α΄, 61 κέξ. ἐνώσα καὶ τεκοῦσα | ὑπερουσίους λοχείαις | ὄθεν αὐτὴ προθοροῦσα | κτλ». Σημειωτέον δ' ἔτι ὅτι, ὡς ἐν τῷ τρίτῳ Ὑμνῳ τοῦ Συνεσίου 72 - 75 καὶ ἐν τῇ μνημονευθείσῃ ἐπιγραφῇ φέρεται «εὐφραμεῖτω | αἰθῆρ καὶ γᾶ | σιάτω πόντος, | σιάτω δ' ἀήρ», οὕτω καὶ ἐν τῷ Ὑμνῳ εἰς Ἀπόλλωνα τούτῳ κείται «ἴστατο μὲν γᾶ, | ἴστατο δ' ἀήρ, | πάγνυτο γᾶσος, | πάγνυτο κῆμα».

Ὁ Wilamowitz ἐν Griech.Verskunst σ. 50, σημ. 2 παρατίθεται τρεῖς ἱαμβικούς τριμέτρους στίχους ἐσοχηματισμένους ὑπὸ τοῦ Συνεσίου ἐν τῷ πεζῷ αὐτοῦ λόγῳ: «Synesios Epist. 19 (79) οὕτως ἀράσσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. Anfang von Περὶ ἐνυπνίων, ἀρχαῖον οἶμαι καὶ λίαν Ἰλλιωτικόν. Vorletzter Satz der Schrift θαρρῶν ἑαυτὸν παραιθέσθω τῷ χρόνῳ». Ἔχω δὲ καὶ ἐγὼ νὰ καταλέξω καὶ ἄλλα ἱαμβεῖα τοῦ Συνεσίου ἀπαντῶντα ἐν τῷ Φαλάκρας ἐγκωμίῳ, οἶον 4, σ. 66 D «οὐ δὴ καταισχνῶ τὰ πάτρια τῶν ἀγρῶν», καὶ 10, σ. 74 A «οὐκοῦν τοσοῦτὸν ἐστὶν ἡ κόμη κακόν» (ἄλλα δέ τινα ἴδ. ἐν τοῖς ἔπειτα). Πρὸς δὲ τούτοις ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ συγγραμμάτι ὁ Συνέσιος σχηματίζει καὶ ἱαμβικὰ δίμετρα, οἶον 7, σ. 69 C «τὰ πρῶτα τῶν ὄντων ἀπλά», καὶ σ. 70 B «εἰωθὸς ἡ φύσις ποιεῖ» (μετὰ βραχείας τῆς παραληγούσης τῆς λέξεως ποιεῖ), ἔτι δὲ καὶ χωλιάμβους καὶ ἀναπαιστικούς στίχους καὶ δακτυλικὰς τριποδίας· οἶον χωλιάμβους μὲν 9, σ. 72 D «τί ἂν οὐκ δοκεῖς Ὅμηρον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων», καὶ 13, σ. 77 C «πόρρωθεν εἴ μάλα τὸν πίτυλον κατασεῖοντι», καὶ 21, σ. 85 A «οἱ μὲν νόμοι τοὺς δημίους ὀπλίζουσιν» (πρβ. καὶ Περὶ ἐνυπν. 4, σ. 133 D «καὶ Λοξίας ἐκείθεν ὁ Πυθοῖ χορημοφδός», ἴδ. καὶ κατωτέρω) ἀναπαιστικά δὲ δίμετρα ἀκατάληκτα καὶ καταληκτικά 6, σ. 68 B «ἔξεσσι δὲ τοὺς ἐν μουσεῖῳ», καὶ 9, σ. 72 A «πρὸς ταῦτα γραφέτω μὲν Ὅμηρος», ὅπερ δύναται νὰ εἶνε καὶ δακτυλικὴ τετραποδία, καὶ 4, σ. 65 D «ταυτὲ μὲν σοὶ τὰ Δίωκος», καὶ 6, σ. 69 A «καὶ γέσασθαι τοῦ ζωροῦ»· ἐν δὲ 20, σ. 84 A συνάπτει ἐν συνεχείᾳ ἐν ἀναπαιστικὸν δίμετρον μεθ' ἐνὸς δακτυλικοῦ τριμέτρου καὶ τινῶν ἀναπαιστικῶν ποδῶν, οἵτινες ὁμῶς δὲν ἀποτελοῦσιν ὄρισμένον μετρικὸν κῶλον, οὕτω: πεφήρασι

ἀθέρες τινὲς οὔσαι τοῦ ζῶου

καὶ περικάρπια, παίγνια

φύσεως, ὕλης ἀτελοῦς ἔξανθήματα.

Ἀναπαιστικά δὲ δίμετρα μετὰ ἱάμβου ἐν τῷ τέλει ἀντὶ ἀναπαίστου νομιζῶ ὅτι εὐρίσκω 14, σ. 78 B «συχὰ δὲ τῶν ἔθνων οὔτε ῥῆν», καὶ 21, σ. 84 C «οὐκοῦν ἀπὸ μὲν τῶν φιλοκόμων», 11, σ. 74 C «αἷς φαλακρῶν παῖδες ὁμώνμοι», καὶ Δίῳνι 8, σ. 44 D «μεμνήσθω καὶ ἄνθρωπος ὦν», καὶ 16, σ. 57 C, ὅπου φέρονται τάδε «καθεδεῖται δὲ ὡσπερ κεράμιον ἐπιχειλὲς τῆς σοφίας, καὶ οὐκ ἂν ἔτι χωρῆσον. οὐκὸν ἀγαθόν γέ τι χωρεῖ, Τελχίς καὶ βάσκανος ὦν. πῶς οὖν; οὐκ ἂν τις κάκιον ἀπαλλάξαι (μετὰ τὸ οὐκ ἔθνηκα ἐρωτηματικὸν

κατὰ τὸν Kayser, προετίμησα τὴν γραφὴν «οὐκ ἂν κτλ.» τοῦ Cod. Laurent. A, ἦτις εὐδοοῖ τὸ μέτρον καὶ τὸ νόημα, καὶ ἔγραψα «ἀπαλλάξαι» ἀντὶ τοῦ «ἀπαλλάξει» τοῦ Cod. Marc. B καὶ τοῦ «ἀπαλλάξαιε» τῶν ἄλλων κωδίκων) ἀνδρός, ὅτι μὴ ἔξεστι γενέσθαι βελτίονι;» Ταῦτα δὲ μετὰ μιᾶς μόνον ἐκθλίψεως καὶ μιᾶς κράσεως («δ' ὥσπερ» ἀντὶ τοῦ «δὲ ὥσπερ» καὶ «κοὐκ» ἀντὶ τοῦ «καὶ οὐκ») σχηματίζουσιν ἀναπαιστικὸν σύστημα ἕξ ὁμοίων ἀνειμένον, οὗ ὁ πρῶτος στίχος εἶνε ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἔχον τὸν τελευταῖον πόδα ἴαμβον, ὁ δεύτερος, ὁ πέμπτος, ὁ ἕκτος καὶ ὁ ὄγδοος ἀναπαιστικά δίμετρα ἀκατάληκτα, ὁ τρίτος καὶ ὁ ἕβδομος ἀναπαιστικά μονόμετρα καὶ ὁ τέταρτος ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, τουτέστι παροιμιακὸν οὕτως:

καθεδεῖται δ' ὥσπερ κεράμιον
ἐπιχειλὲς τῆς σοφίας, κοὐκ ἂν
ἔτι χωρῆσον.

- οὐκουν ἀγαθόν γέ τι χωρεῖ,
5 Τέλχις καὶ βάσκανος ὄν. πῶς οὖν;
οὐκ ἂν τις κάκιον ἀπαλλάξαι
ἀνδρός, ὅτι μὴ
ἔξεστι γενέσθαι βελτίονι;

Σημειωτέον ὅτι ὁ Συνέσιος τὴν παραλήγουσαν τῆς λέξεως κάκιον καὶ τὴν προπαραλήγουσαν τῆς λέξεως βελτίονι ἔχει βραχείας κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν ἐπικῶν ποιητῶν. Τὸ δὲ χωρίον τοῦτο εἶνε ἀξιολογώτατον, διότι ἀπεδείχθη ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀποτελεῖ ἀναπαιστικὸν σύστημα μετὰ διμέτρων ἀκατάληκτων, παροιμιακοῦ καὶ μονομέτρων, ἐν ᾧ ἐκ τῶν παραδεδομένων ἡμῖν ποιημάτων τοῦ Συνεσίου ὁ πέμπτος Ὑμνος εἶνε ὅλος πεποημένος ἐν παροιμιακοῖς μετὰ σπονδείων, ὁ δὲ τρίτος καὶ ὁ τέταρτος ἐν ἀναπαιστικοῖς μονομέτροις. Περὶ δέ τινων ἄλλων ἀναπαιστικῶν συστημάτων ἀπαντώντων ἐν πεζοῖς συγγραμμάσι τοῦ αὐτοῦ θὰ εἶνε ἀλλαχοῦ ὁ λόγος. Ἄλλ' ἐν τῷ παρόντι καλὸν νομίζω νὰ μνημονεύσω τὸ ἀναπαιστικὸν ἐκ πέντε παροιμιακῶν σύστημα, ὅπερ σχηματίζει ὁ Συνέσιος Περὶ βασ. 3, σ. 2 C «Ἐμέ σοι πέμπει Κυρήνη στεφανώσοντα χρυσῶ μὲν τὴν κεφαλὴν, φιλοσοφία δὲ τὴν ψυχὴν, πόλις Ἑλληνίς, παλαιὸν ὄνομα καὶ σεμνὸν κτλ.», τουτέστιν:

ἐμέ σοι πέμπει Κυρήνη
στεφανώσοντα χρυσῶ μὲν
τὴν κεφαλὴν, φιλοσοφία δὲ
τὴν ψυχὴν, πόλις Ἑλληνίς,
παλαιὸν ὄνομα καὶ σεμνόν.

Ἐν τῷ συστήματι τούτῳ ὁ πέμπτος στίχος ἔχει τὸν πρῶτον πόδα ἴαμβον ἀντὶ ἀναπαίστου, ὡς καὶ ἐν τῷ Ὑμνῳ εἰς τὴν Φύσιν τοῦ Cod. Ottobon.

ὁ 7 στίχος «δέχει γὰρ πάντας μύθους» καὶ ὁ 15 στίχος

σὺ δ', ὦ λαμπραῖς ἀκτίσιν
γαῖαν πᾶσαν πυρσεύων
Αἰὼν ἀσθέσιων φλογμῶν | κτλ.

Ὁ Horna, ὅστις παρατήρησε τοῦτο, παρέβαλε τὸ ἐν ἀναπαιστικῷ παιᾶνι τοῦ Τιμοθέου Ἐπ. 25 Wil. (=11 Diehl) «σὺ τ', ὦ τὸν αἰεὶ πόλον οὐράνιον | λαμπραῖς ἀκτίσιν Ἄλιε βάλλων | κτλ.», καὶ ἐπειδὴ ἔν τε τῷ χωρίῳ τοῦ Ὑμνου εἰς τὴν Φύσιν ἀπαντῶσιν αἱ λέξεις «λαμπραῖς ἀκτίσιν» καὶ ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Τιμοθέου αἱ αὐταὶ λέξεις «λαμπραῖς ἀκτίσιν», ἀμφοτέρω τὰ χωρία στηρίζουσιν ἄλληλα, εἰ καὶ ὁ Wilamowitz ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου τοῦ Τιμοθέου «σὺ τ' ὦ» δὲν εἶνε ὀρθῶς παραδεδομένη. Εἰκάζει δὲ ὁ Horna, ὅτι ἐν τούτοις ἔχομεν ἀρχαῖον τι ἰδίωμα ἱερατικῆς ποιήσεως παραδοθὲν ὑπὸ τῆς λατρείας. Ἄλλ' ἐγώ, νομίζων, ὅτι ὁ Ὑμνος εἰς τὴν Φύσιν εἶνε πεποιημένος ὑπὸ τοῦ Συνεσίου, συνάπτω μετὰ τούτων καὶ τὸν πέμπτον στίχον «παλαιὸν ὄνομα καὶ σεμνόν» τοῦ εἰρημένου ἀναπαιστικοῦ συστήματος τοῦ ἐν τῷ λόγῳ Περί βασιλείας τοῦ Συνεσίου, (ἐν ᾧ ἠδύνατο νὰ γράψῃ «ἀρχαῖον» ἀντὶ τοῦ «παλαιόν», ὅπως ἔχῃ ἐν τῇ πρώτῃ χώρᾳ σπονδειῶν), καὶ παρατηρῶ, ὅτι ἐλησμονήθη, ὅτι ἐν τούτοις ὁ πρῶτος ποὺς τοῦ ἀναπαιστικοῦ διμέτρου εἶνε τρίσημος ἱάμβος κατὰ μίμησιν τοῦ ἀκεφάλου παροιμιακοῦ, ὅστις καλεῖται καὶ ἐνόπλιος καὶ διαφέρει τοῦ τελείου παροιμιακοῦ, ὅτι ἔχει τὸν πρῶτον πόδα αἰείποτε δυσύλλαβον μετ' ἀδιαφύρου τῆς πρώτης συλλαβῆς, οὕτω δὲ λαμβάνει εἴτε τὸ σχῆμα τοῦ ἱάμβου εἴτε τοῦ σπονδειοῦ καὶ οὐδέποτε τὸ τοῦ ἀναπαιστοῦ ∪ ∪ -, οἷον τοῦ ἱάμβου ἐν τῷ τοῦ Ἀρχιλόχου «Ἐρασμονίδη Χαρίλαε | κτλ.». Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ὁ 7 καὶ ὁ 15 στίχος τοῦ Ὑμνου εἰς τὴν Φύσιν καὶ ὁ πέμπτος τοῦ μνημονευθέντος ἀναπαιστικοῦ συστήματος Περί βασ. 3, σ. 2 C εἶνε τοιοῦτοι παροιμιακοί.

Εἶπε δὲ ὁ Συνέσιος ἐν τῷ Ὑμνῳ εἰς τὴν Φύσιν προσαρμόσας εἰς τὸ ἀναπαιστικὸν μέτρον «σὺ δ', ὦ λαμπραῖς ἀκτίσιν | γαῖαν πᾶσαν πυρσεύων | κτλ.» κατὰ τὸν Σοφοκλέα Αἶ. 845 «σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὸν οὐρανὸν διφρηλατῶν | Ἦλιε, πατρῶαν τὴν ἐμὴν δῖαν χθόνα | ἰδης», καὶ ἐν τῷ 17 στίχῳ «Αἰὼν ἀσθέσιων φλογμῶν» κατὰ τὸν δεῦτερον στίχον «φλογμὸς ἀπειρέσιος κινούμενος ἄπλετος Αἰὼν» τοῦ ποιήματος, ὅπερ φέρεται ὡς χρησμός Ἀπόλλωνος τοῦ Κολοφωνίου καὶ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Πικκόλου ἐν *Suppl. à l'Anthol.* σ. 173 κέξ. καὶ ὑπὸ τοῦ G. Wolff ἐν *Porphyrus de philos. ex orac. haurienda* σ. 231 κέξ. (Cougny VI, 140. Buresch *Klaros* σ. 55. 97). Εἶδομεν δ' ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὅτι ὁ Συνέσιος ἐγίνωσκε τοὺς τοιοῦτους Ὑμνους εἰς Ἀπόλλωνα, καὶ ἔλαβεν ἐν Ὑμνῳ Γ', 227 τὸ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον «ὠδὸς ἱερὰ» καὶ ἔσχε πρὸ ὀφθαλμῶν ἄλλα μονόμετρα (Ὑμνῳ Α', 61 κέξ.) τοῦ Ὑμνου εἰς Ἀπόλλωνα τοῦ ἐν τῇ συγγραφῇ τοῦ Πορφυρίου Περί τῆς ἐκ λογίων φιλο-

σοφίας (Coughy VI, 82). Ἔστωσαν καὶ ταῦτα ἐν τῷ παρόντι τεκμήρια τῆς ποιήσεως τοῦ Ὑμνου εἰς τὴν Φύσιν ὑπὸ τοῦ Συνεσίου.

Καὶ παιωνικῶν τινων μέτρων ἴχνη, ὡς νομίζω, εἶνε δυνατόν νὰ εὗρωμεν ἐν πεζοῖς συγγράμμασι τοῦ Συνεσίου, οἷον ἐν Δίῳ 10, σ. 47 A ἐν τρίμετρον μετὰ Κρητικῶν «*λείπεται δὴ τι τῶν ἐν μέσῳ*», καὶ 12, σ. 52 D «*οἶα καὶ τίκτεται παρ' ἕμῶν τέρατα ἀτεχνῶς διεσπασμένα...*», ἅτινα, δύνανται, ὡς νομίζω, νὰ ἀποτελέσωσι δύο τρίμετρα ἀπ' ἄρσεως, τὸ μὲν μετὰ δύο Κρητικῶν καὶ ἑνὸς βακχείου, τὸ δὲ μεθ' ἑνὸς τετάρτου παίωνος καὶ δύο Κρητικῶν:

*οἶα καὶ τίκτεται παρ' ἕμῶν
τέρατ' ἀτεχνῶς διεσπασμένα.*

Παραλείπων δ' ἐν τῷ παρόντι ἄλλα τινὰ ποιοῦμαι λόγον περὶ τοῦ χωρίου Περί ἐνουπν. 15, σ. 134 D «*ταύτην ἐγὼ τὴν μαντικὴν ἐμαυτῷ τε ἀξιῶ παρεῖναι καὶ παισὶ καταλιπεῖν*», ὅπερ εἶνε ἄξιον ἰδίας παρατηρήσεως. Ἐν τούτῳ ὁ Συνέσιος μετὰ ἐν χωλὸν ἱαμβικὸν τρίμετρον:

ταύτην ἐγὼ τὴν μαντικὴν ἐμαυτῷ τε

ἐπιφέρει δύο παιωνικά διμέτρα:

*ἀξιῶ παρεῖναι
καὶ παισὶ καταλιπεῖν*

ὧν τὸ μὲν πρῶτον σύγκειται ἕξ ἑνὸς Κρητικοῦ καὶ ἑνὸς βακχείου, τὸ δὲ δεύτερον ἕξ ἑνὸς παλιμβακχείου — — — καὶ ἑνὸς τετάρτου παίωνος — — — ἐντελῶς ὁμοίως ὡς καὶ ἐν τῷ Ὑμνῳ εἰς τὴν Ἴσιν τοῦ Cod. Ottobon. (ἀρ. 2 Wil.), ὅστις ἀπεδόθη εἰς τὸν Μεσομήδη μὲν ὑπὸ τοῦ Wilamowitz καὶ τοῦ Horna, εἰς τὸν Συνέσιον δ' ὑπ' ἐμοῦ. Ἐν αὐτῷ τὸ πρῶτον δίμετρον «*εἰς ἕμνος ἀνά τε γὰν*» ἔχει τὸν πρῶτον πόδα παλιμβάκχειον καὶ τὸν δεύτερον τέταρτον παίωνα, ἀπαντᾷ δ' ἔτι ὁ παλιμβάκχειος ἐν τῇ δευτέρᾳ χώρᾳ τοῦ 5, 15, 16 καὶ 17 στίχου (ἴδε Horna καὶ Wilamowitz). Ὁ δὲ σχηματισμὸς κατὰ πάντα ὁμοίου διμέτρου ἐκ παλιμβακχείου καὶ τετάρτου παίωνος ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τοῦ Συνεσίου καὶ ἐν τῷ μνημονευθέντι Ὑμνῳ εἰς τὴν Ἴσιν συνηγορεῖ πρὸς τοὺς ἄλλοις, ἅτινα θὰ εἶπω διεξοδικῶς ἀλλαχοῦ, τῇ γνώμῃ μου ὅτι καὶ ὁ ἕμνος οὗτος εἶνε ποίημα τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός. Ὅπως δὲ πιστωθῇ ἡ χρῆσις παλιμβακχείων μετὰ παίωνος καὶ Κρητικοῦ ὑπὸ τοῦ Συνεσίου, παρατίθεμαι καὶ τὸ παιωνικὸν ἀκατάληκτον τετράμετρον, ὅπερ εὔρον ἐν Δίῳ 11, σ. 50 B «*ὄρεσασαν οἶν εἰς τὸ χεῖρον ἐπανήγαγεν*» — — — — — | — — — — —.

Ἡ 63 Ἐπιστολὴ τοῦ Συνεσίου «*Χρησθαὶ δεῖ ταῖς τῶν δυνατῶν φιλίας, οὐ καταχρησθαὶ*» εἶνε ἕμμετρος συγκειμένη ἐκ μιᾶς δακτυλικῆς καταληκτικῆς πενταποδίας:

Χρησθαὶ δεῖ ταῖς τῶν δυνατῶν φιλίας

(πρβ. Αἰσχ. Εὐμ. 545 «*πρὸς τὰδε τις τοκέων σέβας εὐ προσιῶν*»), καὶ ἕξ ἑνὸς Ἄδωνίου:

οὐ καταχρησθαὶ

(πρβ. Εὐριπ. Ἄνδρ. 1178 «λείπεται οἴκοις», 1191 «ἀμφιβαλέσθαι» ἐν δακτυλικαῖς συστήμασιν).

Ἡ δὲ 45 Ἐπιστολὴ τοῦ αὐτοῦ «Λυποῦσι τὴν ἐκκλησίαν ἀλλότριον πονηροῖ. διάβηθι κατ' αὐτῶν· οἱ πάτταλοι γὰρ πατιτάλοις ἐκκρούονται» εἶνε ὡσαύτως ἕμμετρος συγκειμένη ἕξ ἐνὸς ἰαμβικοῦ καταληκτικοῦ τετραμέτρου, μιᾶς ἀναπαιστικῆς καταληκτικῆς τριποδίας καὶ ἐνὸς χωλιαμβικοῦ τριμέτρου:

λυποῦσι τὴν ἐκκλησίαν ἀλλότριον πονηροῖ,
διάβηθι κατ' αὐτῶν·
οἱ πάτταλοι γὰρ πατιτάλοις ἐκκρούονται.

Καὶ τῶν μεικτῶν λεγομένων μέτρων ἀπαντῶσί τινα ἐν πεζοῖς τοῦ Συνεσίου συγγράμμασιν, οἷον Σαπφικὰ ἐνδεκασύλλαβα Περὶ βασ. 1, σ. 1 Β «οὐκ ἔχοντι τῆς πατρίδος τὸν ὄγκον» καὶ Δίωني 6, σ. 32 Β «ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ Χαρίτων μυεῖσθαι», καὶ 17, σ. 57 C «Σωκράτης δὲ καὶ Ἱεροδίκῳ παρεῖχεν», καὶ Φερεκράτεια καὶ Γλυκῶνεια. Παράδειγμα Φερεκρατείου μετὰ τριῶν Γλυκωνείων προσάγω τὸ ἐν Φαλ. ἐγκωμίῳ 11, σ. 75 Α «ζῶῃ δὲ καὶ φῶς καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῆς ἀγαθῆς συστοιχίας ἔστι τε καὶ νομίζεται· εἰ δὴ ψιλότητι προσήκει τὸ φῶς, σκότῳ πρόπειν ἡγήτεον τὴν κόμην». Ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ μετὰ τὸ «φῶς καὶ» ἔπεται πρῶτον Φερεκράτειον καταληκτικόν, καὶ μετὰ τοῦτο δύο πρῶτα ἀπὸ θέσεως Γλυκῶνεια καταληκτικὰ καὶ μετ' αὐτὰ ἐν τρίτον ἀπὸ θέσεως ἀκατάληκτον Γλυκῶνειον οὕτως:

πάντα τὰ τοιαῦτα
τῆς ἀγαθῆς συστοιχίας
ἔστι τε καὶ νομίζεται.
εἰ δὴ ψιλότητι προσήκει

Πρὸς τὸ Φερεκράτειον «πάντα τὰ τοιαῦτα» πρβ. Σοφ. Ἄντ. 876 «ἀγορονόμοις ἀλαῖς» ἴδ. Wilamowitz ἐν Griech. Verskunst, σ. 325. Πρὸς δὲ τὸ Γλυκῶνειον «τῆς ἀγαθῆς συστοιχίας» τὰ Γλυκῶνεια τοῦ 37 ἀποσπάσματος τοῦ Εὐπόλιδος (I, σ. 266 Kock) «ἄνδρες ἑταῖροι δεῦρο δὴ» καὶ «εἰ δυνατὸν καὶ μὴ τι μεῖζον».

Ἐν τῷ Πρὸς Παιόνιον 4, σ. 310 C φέρεται «τοὺς κύνας ἀνθυλακῆσας καὶ τὴν Δεκέλειαν ἡμῶν ἀποτειχίζειν ἐπιβαλλόμενος». Ταῦτα δ' εἶνε ἐν πρῶτον ἀπὸ θέσεως Γλυκῶνειον καταληκτικόν, ἐν πρῶτον ἀπ' ἄρσεως Γλυκῶνειον καταληκτικόν καὶ ἐν ἀναπαιστικόν δίμετρον ἀκατάληκτον:

τοὺς κύνας ἀνθυλακῆσας
καὶ τὴν Δεκέλειαν ἡμῶν
ἀποτειχίζειν ἐπιβαλλόμενος.

Πρὸς δὲ τὸν παρὰ τάξιν λαμβανόμενον, ὡς λέγουσιν οἱ παλαιοὶ μετρικοί, σπονδεῖον ἐν τῇ ἀποθέσει τοῦ μεικτοῦ κώλου «τοὺς κύνας ἀνθυλακῆσας» πρβ. τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ Φιλ. 1151 Γλυκῶνειον «τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν».

Ἐν Φαλ. ἐγκ. 10, σ. 73 C λέγει ὁ Συνέσιος «εἰ δέ τις ἔστι καὶ κομήτης ἀστήρ· ἔστι μὲν οὐδεῖς· χώρα γὰρ ἀστέρων τὸ κύκλω σῶμα κινούμενον». Ταῦτα δὲ πλὴν τῆς τελευταίας λέξεως ἀποτελοῦσιν ἐν ἀπὸ θέσεως πρῶτον Γλυκῶνειον ἀκατάληκτον, ἐν δευτέρου Φερεκράτειον ἀκατάληκτον καὶ ἐν Ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν:

*εἰ δέ τις ἔστι καὶ κομήτης
ἀστήρ· ἔστι μὲν οὐδεῖς·
χώρα γὰρ ἀστέρων τὸ κύκλω σῶμα.*

Αὐτόθι 11, σ. 74 C κείται «καὶ μικροῦ με παρήλθεν αὐτὸ τοῦτο τὸ πάντων εἰπεῖν οἰκειότατον», σχηματίζονται δὲ δύο δευτέρου Φερεκράτεια ἀκατάληκτα καὶ ἐν τέλει μία Ἰωνικὴ διποδία μετὰ μολοσοῦ καὶ χοριάμβου:

*καὶ μικροῦ με παρήλθεν
αὐτὸ τοῦτο τὸ πάντων
εἰπεῖν οἰκειότατον.*

Αὐτόθι 11, σ. 74 B φέρεται «ὅστις οὖν ἀπόλωλεν, οὐκ ἔστιν ἀστήρ, ἀλλὰ πάντα σφαιρικὰ τὰ μακάρια σώματα»· ταῦτα δ' ἀποτελοῦσιν ἐν δευτέρου ἀκατάληκτον Φερεκράτειον, ἐν Ἰαμβικὸν τρίμετρον καὶ μίαν παιωνικὴν διποδία ἐν τέλει μεθ' ἐνὸς ὀρθίου παίωνος καὶ ἐνὸς Κρητικῆς («σώματα» διὰ τὴν τελευταίαν ἀδιάφορον συλλαβὴν) οὕτως:

*ὅστις οὖν ἀπόλωλεν,
οὐκ ἔστιν ἀστήρ, ἀλλὰ πάντα σφαιρικὰ
τὰ μακάρια σώματα.*

Καὶ μεμονωμένα τινὰ Γλυκῶνεια καὶ Φερεκράτεια εὐρίσκει τις παρ' αὐτῶ, οἷον Ἐπιστ. 16 ἐν ἀρχῇ «κλινοπετῆς ὑπηγόρευσα» (Γλυκῶνειον πρῶτον ἀπὸ θέσεως ἀκατάληκτον), Ἐπιστ. 7 ἐν ἀρχῇ «πῶς δοκεῖτε δέδηγμαί» (Φερεκράτειον δευτέρου ἀπὸ θέσεως ἀκατάληκτον), μεθ' οὗ συνάπτει ἐν Ἰαμβικὸν τρίμετρον «τὴν καρδίαν ἐκδεδομένου λόγου κατὰ | τὴν πόλιν κτλ.» ἔχον τομὰς ἐν τέλει τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας διποδίας κατὰ τοὺς στίχους Καστοριῶνος τοῦ Σολέως ἐν τῷ ποιήματι εἰς τὸν Πᾶνα («σὲ τὸν βολαῖς νιφοκτύποις δυσχείμερον | ραίονθ' ἔδραν, θηροφόνε Πᾶν, χθόν' Ἀρχάδων» Ἐπιστ. 1, σ. 454 f· παρατηρητέον δ' ὅτι ὁ Συνέσιος ἐν τῇ τρίτῃ χώρᾳ τοῦ Ἰαμβείου αὐτοῦ ἔχει δάκτυλον, ὡς ἔχει καὶ τὸ Ἰαμβεῖον «ραίονθ' ἔδραν κτλ.» τοῦ Καστοριῶνος). Ἐν τῷ χωρίῳ δὲ τούτῳ τῆς εἰρημένης Ἐπιστολῆς ὁ Συνέσιος ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν Ἀριστοφάνη Ἰππ. 1 «ὄσα δὴ δέδηγμαί τὴν ἔμμαντοῦ καρδίαν». Χρησιν δ' ἐνίοτε Φερεκράτειων καὶ Γλυκῶνείων ποιεῖται ὁ Συνέσιος καὶ ὅπου ἐκφέρει τινὰς γνώμας, οἷον Δίωνι 15, σ. 56 A «ἀλλ' ἔμμαντὸν ἔχοντι μέτρον» (Γλυκῶνειον δευτέρου ἀκατάληκτον ἀπὸ θέσεως), ὅπερ ἀναμνησκει τὸ τοῦ Πρωταγόρου «πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπος», καὶ Ἐπιστ. 90 «οἴχεται τὸ δίκαιον» (Φερεκράτειον δευτέρου ἀκατάληκτον).

Τροχαϊκὰ μέτρα ἐν τοῖς σφωζομένοις ποιήμασιν τοῦ Συνεσίου δὲν ἀπαντῶσιν. Ἄλλ' ἐν πεζοῖς αὐτοῦ συγγραμμάσιν εὐρίσκονται τινὰ ἴχνη καὶ τούτων τῶν μέτρων καὶ δὴ καὶ ἐν βραχὺ τροχαϊκὸν σύστημα συγκείμενον ἐκ δύο καταληκτικῶν διμέτρων, μιᾶς καταληκτικῆς τριποδίας, ἣτις καλεῖται ὑποδόχμιος, καὶ πάλιν ἐνὸς καταληκτικοῦ διμέτρου ἐν Φαλ. ἐγκ. 14, σ. 78 Α «ὄστις οὖν, ὥσπερ Δίων, οἶεται πρέπειν πολὺ μᾶλλον ἀνδράσιν ἢ γυναιξὶ τὴν κόμην», τουτέστιν:

*ὄστις οὖν, ὥσπερ Δίων,
οἶεται πρέπειν πολὺ
μᾶλλον ἀνδράσιν
ἢ γυναιξὶ τὴν κόμην.*

Προβ. Εὐριπ. Φοιν. 638-689 (τροχαϊκὸν σύστημα, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι ἐπάλληλα τροχαϊκὰ καταληκτικὰ δίμετρα).

Ἐν τῷ αὐτῷ Φαλάκρας ἐγκωμίῳ 7, σ. 70 Β φέρεται καταληκτικὸν τροχαϊκὸν τρίμετρον

καὶ τριχῶν ἀπὸ τὴν ἀγάλλει κάλλεσιν

ὅπερ καλεῖται Ἀρχιλόγειον. Ἐσώθη δὲ εἰς μόνος τοιοῦτος στίχος τοῦ Ἀρχιλόγου

Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἔδαισάμην

(Ἀπ. παρὰ τῷ Ἐφαιστίωνι καὶ ἄλλοις. Ὁ Τρικλίνιος λέγει ὅτι «κατακόρως» ἐποίησατο χρῆσιν τοῦ μέτρου τούτου ὁ Ἀρχιλόγος, καὶ παρέχεται παράδειγμα τὸν ἐκ Χριστιανικοῦ ποιήματος εἰλημμένον στίχον «ἂ χοροῖς εὐαγγέσσειν ἀγγέλων». Ἰδ. Α. Σκιαῖ Στοιχ. μετρ. τῆς ἀρχ. Ἑλλ. ποιήσεως σ. 147-148). Ἐστω νῦν καὶ ὁ ἐκ τοῦ Συνεσίου στίχος, ὅστις βεβαίως ἐποιήθη κατὰ μίμησιν τοῦ Ἀρχιλόγου.

Ἐν τῷ αὐτῷ συγγραμμάτι 6, σ. 68 C λέγει ὁ Συνέσιος διὰ τροχαϊκοῦ ἀκαταλήκτου διμέτρου

εἰ σοφός τις, καὶ φαλακρός

καὶ «βακχικὸν γὰρ οὐδὲν οὕτως, ὡς ἡ νεβρίς· οἱ δὲ καὶ παρὰ τῶν πιτύων κόμας δανείζονται», ὅπερ μέχρι μὲν τοῦ «οὔτως» εἶνε ἐν τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, μετὰ δὲ τοῦτο μέχρι τοῦ «κόμας» ἐν ἰαμβικὸν τρίμετρον μετ' ἀναπαίστων ἐν τῇ δευτέρᾳ, τῇ τετάρτῃ καὶ τῇ πέμπτῃ χώρᾳ οὔτω

βακχικὸν γὰρ οὐδὲν οὕτως,

ὡς ἡ νεβρίς· οἱ δὲ καὶ παρὰ τῶν πιτύων κόμας.

Ἐν δὲ Δίῳ 12, σ. 52 Β ποιεῖται χρῆσιν ὁ Συνέσιος δύο ἐπαλλήλων καταληκτικῶν τροχαϊκῶν διμέτρων, μεθ' ἃ ἔπεται τὸ «τί οὖν» καὶ μετὰ τοῦτο ἐν ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον: «οὐ γὰρ ἐστὶν ἡ ἀλήθεια πρᾶγμα ἐκκείμενον

οὐδὲ καταβεβλημένον

οὐδὲ θήρα ληπτέον.

τί οὖν;

ἐνταῦθα καλείσθω φιλοσοφία

σύμμαχος καὶ παρασκευαζέσθωσαν ἀνεξόμνοι κτλ.». Σημειωτέον δ' ὅτι τὸ «οὐδὲ καταβεβλημένον» ἀναμνησκει τὸ δεύτερον καταληκτικὸν δίμετρον τοῦ τροχαϊκοῦ τετραμέτρου τοῦ Ἀρχιλόχου Ἄπ. 60 (58) Diehl

οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμένον.

Παρατηρητέον δ' ὅμως ὅτι παρὰ τῶ Συνεσίῳ ἀπαντᾷ καὶ γραφὴ «ληπτόν», καὶ ὅτι ὁ Wyttenbach ἀνέγνω «οὐδὲ θατέρῳ ληπτόν». Ἄν δὲ γράψωμεν οὕτω, μένει τὸ καταληκτικὸν τροχαϊκὸν δίμετρον «οὐδὲ καταβεβλημένον».

Καὶ ἄλλαχού δὲ τῶν πεζῶν συγγραμμάτων τοῦ Συνεσίου ἀπαντῶσι μεμωμένα τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα καὶ καταληκτικά, οἷον Φαλ. ἐγκ. 6, σ. 69A «μὴ λάθῃ πολὺς ὄνειρος», καὶ 20, σ. 84A «ἀλλὰ καὶ τούτων προσόντων», καὶ 18, σ. 82A «Ἐκτορος γὰρ ἄντικρος», καὶ 24, σ. 87B «εἰ δὲ μὴ πείθω λέγων». Δίωνι 14, σ. 55A «ὡς λαβὴν θηρώμενος» Περί ἐνυπν. 16, σ. 146A «πᾶσι πανταχοῦ πάρεσι». Πρὸς Παιόν. 5, σ. 311A «ἀλλ' ὅπως καὶ νῦν προσέξεις». Αἰγ. Β', 7, σ. 127D «νοῦν ἐπιστήμη συνάπτω».

Εὐνόητον δὲ εἶνε, ὅτι ἐν πᾶσι τούτοις δὲν τηροῦνται οἱ αὐστηροὶ τῆς μετρικῆς κανόνες, ἐπειδὴ οἱ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ σχηματιζόμενοι σίχοι ἢ τὰ μετρικὰ κῶλα εἶνε παιδιὰ μᾶλλον τοῦ συγγραφέως ἢ ἀνάγκη, ἥτις ὑπάρχει ἐν τοῖς ποιήμασι. Κατὰ ταῦτα δέ, ἂν ἐξετάσωμεν τὴν φιλομετρίαν, περὶ ἧς λέγει, ὡς εἶδομεν, ὁ Συνέσιος ἐν Δίωνι, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ἐν τοῖς σωζομένοις ποιητικοῖς καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ ἔργοις τοῦ Συνεσίου ἀπαντῶσι τὰ ἑξῆς μέτρα: α' τὸ δακτυλικὸν ἑξάμετρον· β' τὸ πεντάμετρον συνημμένον μετὰ τοῦ δακτυλικοῦ ἑξαμέτρου (ἐλεγειακόν)· γ' ἡ καταληκτικὴ δακτυλικὴ πενταποδία· δ' ἡ δακτυλικὴ τετραποδία· ε' ἡ δακτυλικὴ τριποδία· ς' τὸ Ἀδώνιον· ζ' τὸ ἀκατάληκτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἢ καθαρὸν ἢ ἔχον ἐν τῷ τέλει ἴαμβον· η' τὸ καταληκτικὸν ἀναπαιστικὸν δίμετρον (παροιμιακόν) καὶ μετὰ καθαρῶν ἀναπαιστικῶν ποδῶν καὶ μόνον μετὰ σπονδείων· θ' ἡ ἀναπαιστικὴ καταληκτικὴ τριποδία· ι' τὸ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· ια' τὸ ἱαμβικὸν τρίμετρον (ἱαμβεῖον)· ιβ' τὸ σκάζον ἢ χωλὸν ἱαμβικὸν τρίμετρον (χωλίαμβος)· ιγ' τὸ ἱαμβικὸν δίμετρον· ιδ' τὸ ἱαμβικὸν καταληκτικὸν τετράμετρον· ιε' τὸ παιωνικὸν πεντάσημον γένος τῶν ποδῶν καὶ μέτρων (Κρητικὸς ἀπὸ θέσεως ἢ ἀπ' ἄρσεως, παῖων πρῶτος καὶ τέταρτος, βακχείος καὶ παλιμβάκχειος)· ις' τὸ ἀκατάληκτον Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον (Ἀνακρεόντειον)· ιζ' τὸ καταληκτικὸν Ἴωνικὸν δίμετρον· ιη' μολοσσὸς μετὰ χοριάμβου· ιθ' τὸ Ἴωνικὸν τρίμετρον· κ' Σαπφικὰ ἑνδεκάσύλλαβα, Φερεκράτεια καὶ Γλυκῶνεια. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, οὐδεμίαν ὑπερβολὴν λέγει ὁ Συνέσιος ἐν Δίωνι «καὶ οὐδ' ἔστιν ἰδέα φιλομετρίας τινὸς ἢ ποιήσεως, πρὸς ἣντινα οὐ διαίρομαι καὶ ἐπεξάγω τὴν πεῖραν».

Ἐμμετροὶ μῦθοι. Ἐν Ἐπετ. Ἐτ. Βυζ. Σπουδῶν τόμ. ΙΒ', σ. 441 ἔγραψα, ὡς ἀνεκοίνωσα καὶ ἐν Ῥώμῃ, ὅτι ὁ Συνέσιος καὶ Αἰσωπεῖους μῦθους

ἐνέτεινεν εἰς σίχους. Τοῦτο εἴκασα ἐκ τοῦ ἐν Mantissa proverbiorum 3,42 φερομένου ἱαμβείου τοῦ Συνεσίου

φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει

ὅπερ εἶνε καὶ ἐν τῷ ἐπιμυθίῳ τοῦ Αἰσωπείου μύθου «Ποιμὴν καὶ λύκος σὺν κυσὶ τρεφόμενος» (315 Chambry). Ἔχει δὲ ὁ μῦθος οὕτως: «Ποιμὴν νεογνὸν λύκου σκύμνον εὐρῶν καὶ ἀνελόμενος σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. ἐπεὶ δὲ ἠδέξθη, εἴ ποτε λύκος πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῶν δὲ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν λύκον καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκείνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβῶν, οἷα δὴ λύκος, συμμετάσχη τῆς θήρας· εἶτα ὑπέστρεφεν. εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἀρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθιοιναῖτο, ἕως ὃ ποιμὴν στοχασάμενος καὶ συνεῖς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν. Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι *φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει*».

Τὸν μῦθον, ὃν τινες ὑπέλαβον ὅτι ἐποίησεν ὁ Βάβριος ἐν χωλιάμβοις, κατ' ἐμὲ ἐποίησεν ἐν ἱαμβικαῖς τριμέτροις ὁ Συνέσιος, καὶ ἐκ τούτων μετηνέχθη εἰς τὸν σωζόμενον ἐν πεζῷ λόγῳ, ἔμεινε δὲ μόνον ἐν τῷ τέλει τὸ ἔμμετρον ἐπιμύθιον. Ὅτι δ' οὕτως ἔχει τὸ πρῶγμα, δηλοῖ αὐτὸς ὁ Συνέσιος λέγων ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ Περὶ βασιλείας 21, σ. 22 Α «ἀλλ' οὔτε τῷ ποιμένι μετὰ κυνῶν τοὺς λύκους τακτέον, κἂν σκύμνοι ποτὲ ἀναιρεθέντες τιθασεῦσθαι δόξωσιν, ἢ κακῶς αὐτοῖς πιστεύσει τὴν ποιμνὴν· ὅταν γάρ τινα ταῖς κυσὶν ἀσθένειαν ἢ ῥαθυμίαν ἐνίδωσιν, αὐταῖς τε καὶ ποιμνῇ καὶ ποιμέσιν ἐπιχειρήσουσιν κλπ.». Ἄξιον δὲ παρατηρήσεως εἶνε, ὅτι ὁ Συνέσιος καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ λέγων τὸν τὸν μῦθον σχηματίζει ἐν τῇ ἀρχῇ «ἀλλ' οὔτε — λύκους» ἐν ἱαμβικὸν τρίμετρον ἔχον τομὴν ἐν τῷ μέσῳ

ἀλλ' οὔτε τῷ ποιμένι μετὰ κυνῶν τοὺς λύκους

καὶ ὅτι ἐν τῷ μύθῳ κείνται αἱ λέξεις «σκύμνον» καὶ «ἀνελόμενος» καὶ παρὰ τῷ Συνεσίῳ αἱ λέξεις «σκύμνοι» καὶ «ἀναιρεθέντες».

Ὁ Συνέσιος προσεῖχε λίαν τοῖς μύθοις, ὥς φαίνεται ἐξ ὧν λέγει Περὶ ἐνυπνίων 26, σ. 154 D - 155 Α «ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τοὺς μύθους ἔξουσίαν παρὰ τῶν ἐνυπνίων λαβεῖν, οἷς καὶ ταῶς καὶ ἀλώπηξ καὶ θάλαττα φθέγγονται. ἀλλὰ καίπερ ἔλαχιστη μερὶς τῶν ἐνυπνίων ὄντες οἱ μῦθοι, ὅμως ὑπὸ τῶν σοφιστῶν ἠγαπήθησαν εἰς παρασκευὴν ἐρμηνείας. καίτοιγε οἷς ἀρχὴ τῆς τέχνης ὁ μῦθος, πρότερον ἂν γένοιτο τέλος ἐνύπνιον καὶ πρόσσεσι τὸ μὴ μάτην ἠσηκέναι τὴν γλῶτταν, ὥσπερ ἐπὶ τῶν μύθων, ἀλλ' εἶναι καὶ γνῶμη σοφώτερον».

Νομίζω δ' ὅτι ὑπὸ τοῦ Συνεσίου ἐποιήθη καὶ τὸ ἐν τῇ Παλατινῇ Ἀνθολογίᾳ Θ', 47 φερόμενον ἀδέσποτον ἐπίγραμμα:

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,

ἀλλὰ μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.

αὐξήθεις δ' ὑπ' ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται·

ἢ χάρις ἀλλάξει τὴν φύσιν οὐ δύναται.

Ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Dübner γενομένη ἐκδόσει τῆς Ἀνθολογίας τόμ. Β', σ. 168 ἀναγινώσκωμεν τάδε: «Lemma εἰς αἶγα θηλάζουσαν λύκον, ὃς αὐξηθεὶς τὴν τροφὸν καταβέβρωκεν. Absurde extremum, quum ipsa capra loquat. «Gallicis versibus reddidit Longopetraeus ad Theocr. p. 199» B. Bene Jacobs.: «In gemmam scriptum existimo, in qua lupus conspiciebatur a capra nutritus. Ad sensum facit Theocriti Id. V, 37:

ἴδ' ἂ χάρις ἐς τί ποθέρπει.

θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὡς τν φάγοντι».

(Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Θεοκρίτου ὑπὸ Fritsche-Hiller παραβάλλονται ὁ μνημονευθεὶς Αἰσώπειος μῦθος καὶ τὸ ἐπίγραμμα τῆς Παλατίνης Ἀνθολογίας).

Ἐχω δ' ἔτι τὴν γνώμην, ὅτι καὶ τὸ «*Εἰς κώνωπα*» ποιημάτων, ὅπερ περιλαμβάνει ὁ Cod. Ottobonianus graecus 59 καὶ ἐξέδωκε τὸ πρῶτον ὁ Σπ. Λάμπρος ἐν Νέφ Ἑλληνομνήμονι τόμ. Γ', 3, ἐποιήθη καὶ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Συνεσίου ἐν ἀναπαιστοῖς. Ὁ Wilamowitz, ὅστις ἀπέδωκε τὸ ποιημάτων εἰς τὸν Μεσομήδη, παρετήρησεν ὅτι ὁ μῦθος ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Βαβρίῳ 84, ἀλλ' ὅτι ὑπ' αὐτοῦ μνημονεύεται ταῦρος ἀντὶ ἐλέφαντος. Ἐχω δὲ καὶ ἐγὼ νὰ παρατηρήσω, ὅτι θπῆρχε καὶ μῦθος ἀναφερόμενος εἰς ἐλέφαντα καὶ κώνωπα, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς παρὰ τῷ Ἀποστολίῳ 10, 37 φερομένης παροιμίας «*κώνωπος ἐλέφας Ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζει*» (Ψευδοφάλ. Ἐπιστ. 86, σ. 434 Herch. «πολλὰ λέγειν ἔχων καὶ κατὰ σοῦ καὶ περὶ ἧς κατ' ἐμοῦ πεφλυάρηκας ἐν Λεοντίνοις δημοκοπίας, οὐδὲν ἐρῶ περισσότερον, πλὴν ὅτι κώνωπος ἐλέφας Ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζει»). Ἰσως δ' ἡ παροιμία αὕτη ἦτο στίχος χωλιαμβικὸς ἔχων πλήρως οὕτω:

κώνωπος ἐλέφας Ἰνδὸς οὐ<ποι> ἀλεγίζει.

Λέγει δὲ καὶ Γερμανὸς ὁ Β' Κωνσταντινουπόλεως σ. 278 Λαγοπ. «*τοὺς ἐμοὺς κώνωπας ἐλέφαντας οἴονται*». Τὸ δ' ἐν ἐπιτὰ ἀναπαιστικοῖς στίχοις ποιημάτων *Εἰς κώνωπα ἔχει ὄδε* (ἀριθ. 8 Wilam. καὶ Horna):

*Ἐλέφαντος ἐπ' οὐαὶ κώνωπων
περὸν ἄπτερον ἴσταιο σείων,
φάτο δ' ἄφρονα μῦθον, ἀφιπταμαί
βάρος οὐ γὰρ ἐμὸν δύνασαι φέρειν.*

5 *ὁ δ' ἔλεξε γέλωτος ὑφ' ἄδονα
ἀλλ' οὐτ' ἐδάην, ὅτι ἐπεστάθης,
οὐθ' ἠνίκ' ἀφιπτασο, κώνωπων.*

Ἐν τῷ ἕκτῳ στίχῳ ἡ γραφή τοῦ Ottobon. κώδικος εἶνε *ἀφιπτάθης*, ὁ δὲ Wilamowitz ἔγραψεν *ἐπεστάθης*. Ὡσαύτως ὁ Wilamowitz ἔγραψεν ἐν τῷ ἐβδόμῳ στίχῳ *ἀφιπτασο* ἀντὶ τοῦ *ἀφιπτασαι* (ὅπερ τηρεῖ ὁ Horna) ἕνεκα τοῦ μέτρου. Ὁ δὲ Horna ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ μετέβαλε τὸ *εὐπτερον* εἰς τὸ *οὐ πτερόν* καὶ παρετήρησε τάδε: «*πτερόν οὐ πτερόν wie oben V. 24*

ἀνόδευτον ὁδόν, eine bei den Tragikern sehr beliebte Verbindung. (Vgl. Eur. Or. 819 τὸ καλὸν οὐ καλόν; 904 Ἄργεϊος οὐκ Ἄργεϊος Heracl. 1133 ἀπόλεμον πόλεμον Iph. T. 566 χάριν ἄχαριν Hel. 363 ἔργ' ἀνεργα u. oft). Ἄλλ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι διὰ τὴν γνωστὴν σύγχυσιν τοῦ φωνήεντος α καὶ τῆς διφθόγγου ευ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις μεταβλητέον εἶνε τὸ *εὔπερον* εἰς τὸ *ἄπερον*. Εἶπε δὲ ὁ Συνέσιος *πιερόν ἄπερον*, ὡς εἶπεν ὁ αὐτὸς Ὑμνῶ Γ', 653 «*ἄχαρίς τε χάρις*» καὶ ἐν τῷ ἀποδοθέντι ὑπὸ τοῦ Wilamowitz ὡσαύτως εἰς τὸν Μεσομήδη ποιήματι «Ἄλλω εἰς ὠρολόγιον» (5, 24) «*ἀνόδευτον ὁδόν*», ὅπερ ἐμνημόνευσεν ὁ Hognia. Περὶ δὲ τοῦ μέτρου θὰ εἶνε ὁ λόγος ἐν τοῖς ἔπειτα.

Ὁ Συνέσιος λέγει ἐν Δίῳ 5, σ. 41 C «*δηλούτω σοὶ τὸν ἄνδρα ὁ Ῥοδιακός τε καὶ ὁ Τρωϊκός*· εἰ δὲ βούλει, καὶ ὁ τοῦ κώνωπος ἔπαινος. ἔσπουδιάσθη γὰρ τῷ Δίῳ καὶ τὰ παίγνια πανταχοῦ τῇ φύσει χρωμένῳ κτλ.». Ὁ Δίῳ ἔγραψε *Κόμης ἐγκώμιον* καὶ πρὸς τοῦτο ἀπαντῶν ἔγραψεν εὐτραπέλως ὁ Συνέσιος τοῦναντίον *Φαλάκρας ἐγκώμιον*. Πιθανὸν δ' εἶνε, ὡς νομίζω, ὅτι πρὸς τὸν *Κώνωπος ἔπαινον* τοῦ Δίῳνος ὁ Συνέσιος ἔγραψεν ἐμμέτρως τοῦναντίον, τὸν μῦθον ἢ αἶνον περὶ *ἐλέφαντος καὶ κώνωπος*. Σημειωτέον δὲ πρὸς τούτοις ὅτι ἐν τῷ ποιηματίῳ *Εἰς κώνωπα* φέρεται ἐν στίχῳ 6 ἡ λέξις *ἀδονᾶ*, τῆς δ' αὐτῆς λέξεως ποιεῖται χρῆσιν ὁ Συνέσιος καὶ Ὑμν. Η', 16 λέγων «*ἐς γήραος ἀδονᾶν*» καὶ ἐν τῷ ποιήματι, ὅπερ ἐπιγράφεται «Ἄλλο εἰς ὠρολόγιον» (5, 28) φέρεται «*χαλκῆος ἀδονᾶ*». Τὸ δὲ ῥῆμα *ἐδάην* στ. 6 ἀπαντᾷ παρὰ τῷ αὐτῷ Ὑμνῶ Γ', 682 «*ἐδάην ἄταν*». Τὴν δὲ λέξιν οὕτως ἔχει ὁ Συνέσιος καὶ Ὑμν. Β', 75. Ἔλαβε δὲ πάντως οὗτος πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὸν Μελέαγρον λέγοντα Ἄνθ. Παλ. Ε', 152 (151)

*Πταίης μοι, κώνωψ, ταχὺς ἄγγελος, οὕρασι δ' ἄκροισι
Ζηνοφίλας ψάσας προσμιθύριζε τάδε·*

ἔχω δὲ νὰ παρατηρήσω ὅτι, ἐν οἷς λέγει ἐν τοῖς τελευταίοις στίχοις τοῦ ἐπιγράμματος τούτου ὁ Μελέαγρος πρὸς τὸν κώνωπα (7-8)

*ἦν δ' ἀγάγης τὴν παῖδα, δοραῖς στέψω σε λέοντος,
κώνωψ, καὶ δώσω χειρὶ φέρειν ῥόπαλον*

αἰνίττεται τὸν Αἰσώπειον μῦθον «*Κώνωψ καὶ Λέων*» (189 Chambry) καὶ τὸν μῦθον «*Λέων καὶ Προμηθεὺς καὶ Ἐλέφας*» (211 Chambry), ἐν ᾧ φέρονται καὶ τάδε: «... ἔκλαιεν οὖν ὁ λέων καὶ τῆς δειλίας καταμέμφετο καὶ τέλος ἀποθανεῖν ἠθέλεν. οὕτω δὲ γνώμης ἔχων ἐλέφαντι περιτυγχάνει, καὶ προσαγορεύσας εἰστήκει διαλεγόμενος καὶ ὄρων διὰ παντὸς τὰ ὄντα κινουῦντα· τί πάσχεις;» ἔφη, «καὶ τί ποτε οὐδὲ μικρὸν ἀτρεμεῖ σου τὸ οὐς;» καὶ ὁ ἐλέφας, κατὰ τύχην περιπτάντος αὐτῷ κώνωπος: «ὄρας;» ἔφη, «τοῦτο τὸ βραχὺ τὸ βομβοῦν; ἦν εἰσδύνη μου (τῆ) τῆς ἀκοῆς ὁδῶ, τέθνηκα· καὶ ὁ λέων· τί οὖν ἔτι ἀποθνήσκεις;» ἔφη, «με δεῖ τοσοῦτον ὄντα καὶ ἐλέφαντος εὐτυχέστερον, ὅσῳ κρείττων κώνωπος ὁ ἀλεκτριῶν;» Εἶνε φανερόν, ὅτι τὰ φερόμενα ἐν τῷ μύθῳ τούτῳ

περὶ ἐλέφαντος καὶ κώνωπος εἶνε τάναντία πρὸς τὰ λεγόμενα ἐν τῷ ποιηματικῷ
Εἰς κώνωπα. Ἄξιον δὲ παρατηρήσεως εἶνε ὅτι τὸν μῦθον περὶ κώνωπος καὶ
λέοντος αἰνίττεται ὁ Ἄριστοφάνης Ἰππ. 1037-1038

*ἔστι γυνή, τέξει δὲ λέονθ' ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις,
ὃς περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κώνωπι μαχεῖται,
ὡς τε περὶ σκύμνοισι βεθηκῶς κτλ.*

Καταφανῶς δ' ἐν τισι τῶν ἐν πεζῷ λόγῳ Αἰσωπειῶν μύθων ἀπαντῶσι καὶ
ἔγνη στίχων ἀναπαιστικῶν, περὶ ὧν θὰ εἶνε διεξοδικὸς ὁ λόγος ἐν ἄλλῳ τόπῳ.
Ἄλλ' ἐν τῷ παρόντι καλὸν νομίζω νὰ μνημονεύσω ἐπὶ παραδείγματος τὰ ἑξῆς:

Ὁ 126 μῦθος «Ζεὺς καὶ χελώνη» Chambry ἔχει τότε τὸ ἐπιμύθιον:
«οὔτω πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰροῦνται μᾶλλον λιτῶς οἰκεῖν ἢ παρ' ἄλλοις
πολυτελῶς διαιτᾶσθαι». Τὸ μέρος οὕτω - λιτῶς εἶνε ἐν δίμετρον ἀναπαιστικὸν
ἀκατάληκτον καὶ ἐν παροιμιαικόν:

*οὔτω πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων
αἰροῦνται μᾶλλον λιτῶς*

Παρατηρητέον δ' ὅτι ἐν τῷ μύθῳ τούτῳ ἡ ἀπόκρισις τῆς χελώνης πρὸς τὸν
Δία «οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος» εἶνε ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικόν,
τουτέστι παροιμιαικόν (Ἄποστολ. 12, 39, εἰς ὃν εἶνε ἡδε ἡ σημείωσις τοῦ
Leutsch: «App. Prov. IV, 15: Arsen. XXVIII, 68. Aesopi dictum
adhibuit oraculum Delphicum: v. adnot. ad Zenob. III, 26: item Philo-
xenus, poeta dithyrambicus: cf. nott. critt. ad Apost. VI, 68: et Cercidas
in Mimiambis apud Stob. Flor. 58, 10, de quibus dixit Meinekius Anal.
Alex. 391 sq.»). Τοῦτο δὲ δεικνύει, ὅτι ἀναμφιβόλως ὄλος ὁ μῦθος ἦτο
πεποιημένος ἐν ἀναπαιστικῷ μέτρῳ, καὶ ὅτι ἐν τῇ μεταγραφῇ αὐτοῦ εἰς πεζὸν
λόγον ἔμειναν μόνον ἀμετάβλητοι τρεῖς ἀναπαιστικοὶ στίχοι, ὁ «οἶκος φίλος
κτλ.» καὶ δύο τοῦ ἐπιμυθίου.

Τὸ τέλος τοῦ 310 μύθου «Πλούσιος καὶ βυρσοδέψης» Chambry «τὸν
πλούσιον ἠθάδα τῆς ὀσμῆς γενόμενον μηκέτι αὐτῷ διανοχλεῖν (ἐνοχλεῖν διά-
φορος γραφή)» εἶνε δύο ἀκατάληκτα ἀναπαιστικά δίμετρα, μετατιθεμένου
τοῦ «αὐτῷ» πρὸ τοῦ «μηκέτι»,

*τὸν πλούσιον ἠθάδα τῆς ὀσμῆς
γενόμενον αὐτῷ μηκέτ' ἐνοχλεῖν.*

Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ τέλος τοῦ 201, δ' μύθου «Λέων καὶ ἄρκτος» Chambry
«δεῖλαιοι ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν» εἶνε δύο παροιμιαικὰ
ἀναπαιστικά γραφόμενα οὕτω

*δεῖλαιοί <γ'> ἡμεῖς, εἶπον,
ὅτι δι' ἀλώπεκ' ἐμοχθοῦμεν.*

Ὁ ἐν δῆθεν τονικοῖς δωδεκασυλλάβοις στίχοις 346 μῦθος κατὰ Chambry
«Χαλκεὺς καὶ κυνάριον» ἔχει τὸν 11 στίχον οὕτως: «εὐθύς ἐγείρη καὶ τῆν

κέρκον μοι σείεις», ὅστις ἄνευ οὐδεμιᾶς μεταβολῆς ἀποκαθίσταται εἰς ἓν ἀναπαιστικὸν μονόμετρον καὶ ἓν παροιμιᾶκόν

εὐθὺς ἐγείρω
καὶ τὴν κέρκον μοι σείεις.

Ἐν τῷ μῦθῳ εἶνε περὶ κυνός, ὅστις, ὅτε ὁ κύριος αὐτοῦ χαλκεὺς εἰργάζετο, ἐκοιμάτο, ὅτε δ' ὁ χαλκεὺς ἤσθιεν, ἤγειρετο καὶ ἔσειεν αὐτῷ τὴν οὐράν. Πρβ. Ἄριστοφ. Ἰππ. 1030

φράζεν Ἐρεχθεΐδην, κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστήν,
ὅς κέρκῳ σαίνων σ', ὅποταν δειπνῆς ἐπιτηρῶν, | κτλ.

Τὰ δ' εἰρημένα ὑπὸ τοῦ Ἄριστοφάνους αὐτόθι 1033-1034 δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὸν μῦθον «Κύων καὶ μάγειρος» ἀρ. 124 Chambry.

Ἐπιγράμματα. Ἄνθ. Cougny II, 613 = Cramer An. Gr. Par. IV, σ. 297 κέξ.

Παρθένον αἰγλήεσαν ἀπὸ χθονὸς αἰθέρα βᾶσαν,
ἦν τε Δίκην καλέουσιν, ἀπ' αἰθερίων πάλιν ἠθῶν
ἰθυδίκης Θεόδωρος ἐπὶ χθόνα δεύτερον αὐθις
ἤγαγεν ἰδμοσύναισι νόμων καὶ ἤθεσι χρηστοῖς.

5 τῷ δὲ παρεζομένη λαοῖσι δίκασεν ἀληθῆ,
ὡς νύμφη ἀλίαςτος, παρθένος ἀφθορος οἶα.
ἀλλ' ὅτε Μοῖρ' ὄλοῦ καὶ τόνδε φίλης αἰῶνος
ἐκτέμνειν ἠβούλετο, λῖνα δὲ πάντα λέλοιπεν,
οὐδ' οὕτως ἀπάνευθεν ἐβήσετο, ἀλλ' ἐνὶ τύμβῳ

10 τῷδε παρεζομένη μινύρεται. ἃ μέγα θαῦμα,
ἄθρησον καὶ ἀστέρας εἰδώλοιο γυναικὸς
φέγγος ἀμανροτέρους, ὡς ἐς πόλον ἵκετο πένθος.
ἀλλά, Νόμοι, γοάοιτε Δίκης ἀπάνευθεν ἔοντες·
τίς δὲ Δίκην παράκοιτιν ὁμοῦ καθαράν τε φυλάξει;

(Στ. 4 ἰδμοσύναισι Boissonade καὶ Cougny ἀντὶ τοῦ ἠδμ. 5 λαοῖσι Boissonade: λαῶσι. 5 δίκασεν ἀληθῆ ἐγώ: δικάζεε τάληθῆ. 9 ἐβήσετο ἐγώ, ἀπώχετο Cougny: ἠβούλετο. 12 ὡς ἐγώ: καί. 13 γοάοιτε ἐγώ: γοάειτε. 14 φυλάξει ἐγώ: φυλάξοι).

Ἐν σ. 272 εἶνε γεγραμμένα αἱ ἑξῆς σημειώσεις: «Poemation hocce haud deterioris notae corruptissime edidit Cramerus. Lemma nescio quo barbaro posterioris aetatis additum est: Ἡρῶν εἰς τὸν μάγιστρον Θεόδωρον τὸν δεκαπότην (?); fortasse leg. δεκαπολίτην, Decapolis Syriae incolam, seu δικασπόλον judicem.—Vs. 1, etc. Παρθένος αἰγλήεσσα κ. τ. λ. est Δίκη seu Astrea quae in caelo est cum Librae constellatione.—Vs. 4. Cramer. ex cod. per iotacismum ἠδμοσύναισι.—Vs. 5. Cf. Hom. Il. Σ 503 sq.—Vs. 9. corruptus scribae incuria qui a versu praecedenti

repetiit ἠβούλετο; repositi ἀπόχετο, pro quo et scribi possit ἀπήχετο. Vs. 13. Cramer. δίκ' ἀπάνευθεν ἐ.»

Τὸ ὄντως ὠραῖον τοῦτο ἐπίγραμμα ἐπιήθη κατ' ἐμὲ ἀναμφισβήτως ὑπὸ τοῦ Συνεσίου εἰς τὸν Θεόδωρον, περὶ οὗ ποιεῖται ὁ αὐτὸς λόγος ἐν Ἐπιστ. 18 «ὁ δεῖνα βουλευτὴς μὲν ἐστὶ πόλεως, ἐν ἣ τούτους παῖδας ἐγεννησάμην... τῷ δὲ ὑπάρχει συγγενεῖ τε εἶναι τοῦ μακαρίτου Θεοδώρου σφόδρα διὰ μνήμης ἡμῖν ἀνδρὸς γενομένου κλπ.», καὶ ἐν Ἐπιστ. 20 «Ἔως ἔτι περιῆν ὁ μακαρίτης Θεόδωρος, κοινὸς μὲν ἦν ἀπάντων Πενταπολιτῶν πρόξενος, διαφερόντως δὲ τοὺς ἡμετέρους γονεάς ἐξήρητο τῇ τε εἰς ἅπαντα σπουδῇ καὶ τῇ τῆς γλώττης εὐστομίᾳ καὶ χάριτι. κλπ.», καὶ ἐν Ἐπιστ. 21 «Εἰ τοῦ μακαρίτου Θεοδώρου μνεῖα παρὰ τῇ σεμνοπρεπείᾳ τῇ σῆ, κλπ.», καὶ ἐν Ἐπιστ. 32 «Ὁ δοῦλος..., ὃν ἀγνοήσας ὡς παιδοτρίβην παρὰ τῶν Θεοδώρου κληρονόμων ἐώνημαι, κλπ.».

Ἔστι δὲ ποιητὴς τοῦ ἐπιγράμματος εἶνε ὁ Συνέσιος, μέγιστον τεκμήριον εἶνε, ὅτι γίνεται ἐν αὐτῷ λόγος περὶ τῆς παρθένου τῆς καλουμένης Ἀστραίας ἢ Ἀστράφας ἢ Δίκης, περὶ ἧς λέγει ὁ αὐτὸς Συνέσιος ἐν Αἰγ. Β', 5, σ. 124 CD «...ποτὲ θρυλούμενον ποιηταῖς Ἑλλήνων, ὡς ἡ παρθένος, ἡ νῦν Ἀστράα, Δίκην, οἶμαι, καλοῦμεν αὐτήν,

. ἐπιχθονίη πάρος ἦεν | κλπ.

καὶ παρατίθεται τοὺς στίχους τοῦ Ἄρατου Φαιν. 101-104 καὶ 108-114. Ἄξια δὲ παρατηρήσεως εἶνε ἡ ὁμοίότης τῶν λεγομένων ἐν τῷ ἐπιγράμματι στ. 1-2 «παρθένον..., ἣν τε Δίκην καλέουσιν» καὶ ἐν τῷ εἰρημένῳ συγγραμμάτι τοῦ Συνεσίου «ὡς ἡ παρθένος... Δίκην, οἶμαι, καλοῦμεν αὐτήν». Αὕτη ἡ Δίκη ἀνεστρέφετο μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ «μυρία πάντα παρεῖχε», καὶ ἦτο «δῶτετρα δικαίων» κατὰ τὸν Ἄρατον, καὶ «τόφρ' ἦν, ὄφρ' ἔτι γαῖα γένος χρύσειον ἔφερβεν». Ἄλλ' ὅτ' ἐγένοντο «χαλκείη γενεή, προτέρων ὀλοώτεροι ἄνδρες» λέγει ὁ Ἄρατος, «καὶ τότε μισήσασα Δίκη κείνων γένος ἀνδρῶν | ἔπταθ' ὑπουρανίη ταύτην δ' ἄρα νάσσατο χώρην, | ἧχί περ ἐννουχίη ἔτι φαίνεται ἀνθρώποισιν | Παρθένος, ἐγγὺς ἐοῦσα πολυσκέπτοιο Βοώτοιο». Ταύτην κατὰ τὸ ἐπίγραμμα ὁ ἰθυδικῆς Θεόδωρος «ἀπ' αἰθερίων πάλιν ἠθῶν... ἐπὶ χθόνα δευτέρον αὐθις ἦγαγεν»· αὕτη «τῷ δὲ παρεξομένη λαοῖσι δίκαιζεν ἀληθῆ» ὡς καὶ πάλαι «ἀγειρομένη δὲ γέροντας ἠέ που εἰν ἀγορῇ ἢ εὐρυχώρῳ ἐν ἀγνιῇ, | δημοτέρας ἦειδεν ἐπισπέρχουσα θέμιστας» (κατὰ τὸν Ἄρατον 105-107).

Ἔστι δὲ ἀπέθανεν ὁ Θεόδωρος, δὲν ἀπῆλθε μακρὰν ἢ Δίκη, κατὰ τὸ ἐπίγραμμα, «ἀλλ' ἐνὶ τύμβῳ | τῷδε παρεξομένη μινύρεται». Ταῦτα δὲ λέγει ὁ Συνέσιος μιμούμενος τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Ἀσκληπιάδου Ἀνθ. Παλ. Ζ', 145

Ἄδ' ἐγὼ ἂ τλάμων Ἄρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
 Αἶαντος τύμβῳ κειραμένα πλοκάμους,
 θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἰ παρ' Ἀχαιοῖς
 ἂ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμοῦ δύναται

καὶ τὸ ἐπίγραμμα Ἀντιπάτρου τοῦ Σιδωνίου αὐτόθι 146

*Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηῖον ἀκταῖς
θυμοβαρῆς Ἀρετὰ μύρομαι ἐξομένα, | κτέ.*

Πρβ. καὶ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Μναςάλκου Ἀνθ. Cougny III, 71

*Ἄδ' ἐγὼ ἅ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῆδε κάθημαι
Ἥδονῃ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους,
θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ ἅπασιν
ἅ κακόφρων Τέρονις κρεῖσσον ἔμοῦ κέκροται*

καὶ τὸ ἐπίγραμμα Ἀγαθίου τοῦ Σχολαστικοῦ Ἀνθ. Παλ. Ζ', 612 «Φεῦ, φεῦ,
τὴν δεκάτην Ἑλικωνίδα, κτλ.», ἐν ᾧ λέγει στ. 5-6 ὁ ποιητῆς

*καὶ τάχα θεσιμὸν ἔθηκαν ἐπάξιον ἐντρία Μοῦσαι
τύμβον Ἰωάννης ἀνθ' Ἑλικῶνος ἔχειν*

(ἴδ. καὶ τὰ ὑπ' ἔμοῦ γεγραμμένα ἐν Byz.-neugr. Jahrb. VII, σ. 379-381
καὶ ἐν Ἑπετ. Ἑτ. Βυζ. Σπ. τόμ. IB', σ. 427-428).

Ὅτι δὲ ὁ Συνέσιος εἶνε ποιητῆς τοῦ ἐπιγράμματος καὶ παρέστησεν
ἐν αὐτῷ, ὅτι ἡ Δίκη κατήλθεν αὐθις ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν διὰ τοῦ
Θεοδώρου καὶ παρ' αὐτὸν καθίσασαι ἐδίκαζε, δεικνύουσιν ὡσαύτως καὶ ὅσα
λέγει ὁ Συνέσιος ἐν Αἰγ. Β', 5, σ. 125 Β περὶ τῆς αὐτῆς Δίκης, ὅτι «*τοσοῦτον
ἀπεφοίτησε... τῆς γῆς, ὡς μόλις ὁρᾶσθαι νυκτὸς αἰθρίας... τάχα νῦν καταβαίη,*
(ἴσως γραπτέον «*τάχ' ἄν*» νῦν κ.) καὶ πάλιν ἡμῖν ἀποτροσόσωπος διαλέξεται,
σπουδασθείσης μὲν γεωργίας, κτλ.». Ἡ Δίκη κατήλθεν εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ
τὸ εἶδωλον αὐτῆς ἔμεινεν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἡμαυρώθη μᾶλλον τὸ φέγγος
αὐτοῦ, ὡς ἦλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ πένθος διὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδώρου,
ὡς λέγει ὁ ποιητῆς στ. 11-12 «*ἄθρησον καὶ ἀστέρας εἰδώλοιο γυναικὸς | φέγγος
ἄμαυροτέρους, ὡς ἐς πόλον ἴκετο πένθος*». Φαίνεται δ' ὅτι ἐν τούτῳ ὁ Συνέ-
σιος εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν Ἀντιπάτρου τὸν Σιδωνίον λέγοντα ἐν ἐπιτυμβίῳ
ἐπιγράμματι εἰς Πτολεμαῖον Ἀνθ. Παλ. Ζ', 241, στ. 7-8 «*καὶ αὐτὰ διὰ
πένθος ἄμαυρωθεῖσα Σελάνα | ἄστρα καὶ οὐρανίας ἀτραπιτοὺς ἔλιπεν*».

Ἐν στίχῳ 8 ἀντὶ τοῦ «*λίνα δὲ πάντα λείλοιπεν*» ἴσως γραπτέον εἶνε
«*λίνα δὲ πάντα λείλοιπει*» κατὰ τὸν Θεόκριτον Α', 139-140 «*τά γε μὰν λίνα
πάντα λείλοιπει | ἐκ Μοιρᾶν κτλ.*», ὅν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, μιμεῖται ὁ Συνέσιος.
Παρατηρητέον δὲ καὶ τὴν προσφωδίαν τοῦ *λίνα* ἐν τῷ ἐπιγράμματι ἀντὶ τοῦ
λίνα (πρβ. τὸ Λατινικὸν *linum*). Πρβ. καὶ στ. 10 «*μινύρεται*».

Ἐν στίχῳ 5 ἀνέγγων «*δίκαζεν ἀληθῆ*» διὰ τὸ μέτρον ἀντὶ τοῦ *δίκαζε
τά λ.* Ἐν στίχῳ 9 ἔγραψα «*ἐβόησέτο*», ὅπερ ὁ ἀντιγραφεὺς μετέβαλεν εἰς τὸ
«*ἠβούλετο*» κατὰ τὸ ἐν στίχῳ 8 «*ἠβούλετο*». Ἐν στίχῳ 12 ἀνέγγων «*ὡς ἐς
πόλον ἴκετο πένθος*» ἀντὶ τοῦ «*καὶ ἐς πόλον κτλ.*», καὶ ἐν στίχῳ 13 «*γοάουτε*»
ἀντὶ τοῦ *γοάειτε* πρβ. Ἀγαθίαν Ἀνθ. Παλ. Ε', 237 (236), 9 «*ἄλλ' Ἰτυλον
κλαίετε κατ' οὔρεα, καὶ γοάετε κτλ.*». Ἐν δὲ στίχῳ 14 ἀντὶ τοῦ «*φυλάξει;*»
ὀρθῶς ἔχει τὸ «*φυλάξει;*»

Τὸν Συνέσιον τέλος μνηύει ποιητὴν τοῦ ἐπιγράμματος καὶ ἡ ἐν στίχῳ 10 ῥῆσις «*ἄ μέγα θαῦμα*», ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς λέγει καὶ ἐν τῷ ἐπιγράμματι τῷ ἐν τῷ ἀστρολαβίῳ «*Ἡ σοφίη στίβον εὗρεν ἐς οὐρανόν· οὐ μέγα θαῦμα*». Πρβ. Φιλόδημον Ἀνθ. Παλ. Ε', 115 (114) «*Ἡράσθην Δημοῦς Παφίης γένος· οὐ μέγα θαῦμα*».

Ὁ Cougny ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἐσφαλμένην γραφὴν *λαῶσι* ἐν στίχῳ 5 παρέβαλε τὸν Ὅμηρον Σ 502 κέξ. «οἱ δὲ γέροντες | εἶατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῶ ἐνὶ κύκλῳ | ... ἀμοιβηδὸν δὲ δικάζον». Ἀλλὰ τὸ ὀρθὸν *λαοῖσι* ἀποκατέστησεν, ὡς εἶπον ἀνωτέρω, ὁ Boissonade ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Χορικίου σ. 103, σημ. 1, ὅστις διέλαβε περὶ τοῦ ἐπιγράμματος τούτου, παρέθετο τοὺς ἐξ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς στίχους, ἀνέγνω καὶ *ἰδμοσύναισι* (στ. 4) ἀντὶ τοῦ *ἰδμοσύναισι*, καὶ εἶκασιν ὅτι ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ ποιήματος ἀναγνωστέον εἶνε *Δεκαπολίτην* ἀντὶ τοῦ *δεκαπότην*. Παρετήρησε δ' ἐν τέλει τάδε: «*Quae artissime conveniunt Theodoro Decapolitae novellarum a Constantino Porphyrogenito promulgatarum auctori. Vide Bibl. Gr. t. 10, p. 386*».

Ἡ Δίκη κατὰ τὸν ποιητὴν ἦτο ἅμα μὲν σύζυγος τοῦ Θεοδώρου, ἅμα δὲ καὶ παρθένος ἄφθορος (στ. 6 «ὡς νύμφη ἀλαστος, παρθένος ἄφθορος οἶα»), ἐν τῷ τέλει δ' ἐρωτᾷ ὁ Συνέσιος «τίς δὲ Δίκην παράκοιτιν ὁμοῦ καθαρὰν τε φυλάξει;» ἔχων κατὰ νοῦν τὴν Εὐριπίδειον Ἡλέκτραν, ἣν εἶχε μὲν ὁ Αὐτουργὸς γυναῖκα, ἀλλ' ἐτήρει παρθένον.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ἀπὸ τῶν αὐτῶν λέξεων «*Παρθένον αἰγλήσσαν*» ἄρχεται καὶ τὸ εἰς τὴν Μακρίαν (Μακρίαν) ἐπίγραμμα Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ Ἀνθ. Παλ. Η', 163.

Ἐπειδὴ δ' ἐγένετο λόγος περὶ τῆς Ἀστράφας ἢ Ἀστραίας παρθένου ἢ Δίκης, καλὸν νομίζω νὰ διαλάβω καὶ περὶ τοῦ ἐπιγράμματος Ἀνθ. Παλ. Θ', 400

Ὅταν βλέπω σε, προσκυνῶ, καὶ τοὺς λόγους,

τῆς παρθένου τὸν οἶκον ἀστρῶν βλέπων·

εἰς οὐρανὸν γὰρ ἔστι σοῦ τὰ πράγματα,

Ἐπατία σεμνή, τῶν λόγων εὐμορφία,

ἄστρον ἄχραντον τῆς σοφῆς παιδεύσεως.

Ἐν τῇ Παλατινῇ Ἀνθολογίᾳ φέρεται ἡ ἐπιγραφὴ: «*Τοῦ αὐτοῦ Παλλαδᾶ εἰς τὴν φιλόσοφον Ἐπατίαν τὴν Θεῶνος θυγατέρα*». Τὸ αὐτὸ ἐπίγραμμα ἀναγινώσκειται καὶ ἐν τῷ ΙΕ' βιβλίῳ τῆς Παλατινῆς Ἀνθολογίας μετὰ τὸ 17 ἐπίγραμμα, ἀλλ' ἄνευ τοῦ ὀνόματος τοῦ ποιητοῦ, ἐν δὲ τῇ Πλανουδείῳ Ἀνθολογίᾳ λέγεται ὅτι εἶνε «*ἄδηλον*». Ἀναφέρεται δ', ὡς νομίζεται, εἰς τὴν Ἐπατίαν ἀποθανοῦσαν ἤδη. Ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐπειδὴ γίνεται μνεῖα ἐν τῷ ἐπιγράμματι τῆς παρθένου ἢ Παρθένου καὶ τοῦ ἀστρῶν οἴκου, τουτέστι τῆς Ἀστράφας ἢ Ἀστραίας, πρὸς ἣν παραβάλλεται ἡ Ἐπατία, ὁ δὲ Συνέσιος, ὡς εἶδομεν ἤδη, ποιεῖται λόγον περὶ τῆς Ἀστράφας, ἦτο δ' οὗτος μαθητὴς τῆς Ἐπατίας, εὐλογον εἶνε νὰ ὑπολάβωμεν, ὅτι τὸ ἐπίγραμμα ἐποιήθη ὑπὸ

τοῦ Συνεσίου, ζώσης ἔτι τῆς Ὑπατίας, καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ Παλλαδᾶ. Σφύζονται δὲ καὶ ἐπιστολαὶ τοῦ Συνεσίου πρὸς τὴν Ὑπατίαν. Ἐν τῇ 124 Ἐπιστολῇ γράφει ὁ Συνέσιος: «Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' ἐν Ἀΐδαο, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κείθι τῆς φίλης Ὑπατίας μεμνήσομαι», καὶ ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς «διὰ σέ μοι δοκῶ μόνην ὑπερόψεσθαι τῆς πατρίδος, κἂν λάβωμαι σχολῆς, μεταναστεύσειν». Ἡ Ὑπατία ἐν τῷ ἐπιγράμματι στ. 5 λέγεται «ἄστρον ἄχραντον τῆς σοφῆς παιδεύσεως». Τοῦτο δὲ παραβάλλω πρὸς τὰ εἰρημένα πρὸς τὴν αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Συνεσίου ἐν Ἐπιστολῇ 154 «τῶν μὲν γὰρ ἐκ τῆς σεληνιακῆς αἰτίας ἀποψύξεων οἱ νοσοῦντες ἐπιληψίαν αἰσθάνονται μόνοι, τῶν δὲ κατὰ νοῦν ἐπιβολῶν μόνοι δέχονται τὰς ἐλλάμψεις, οἷς ὑγιαίνουσι τὸ νοερόν ὄμμα φῶς ἀνάπτει συγγενὲς ὁ θεός, ὃ τοῖς τε νοεροῖς τοῦ νοεῖν καὶ τοῖς νοητοῖς αἴτιον τοῦ νοεῖσθαι· καθάπερ τὸ τῆδε φῶς ὄψιν συνάπτει χρώματι, κἂν ἀφέλης, παρόντος ἢ πρὸς αὐτὸ δύναμις ἀνερέργητος. ὑπὲρ δὴ τούτων ἀπάντων σε κρίνουσαν περιμενοῦμεν. κτλ.». Τὴν δ' ἐν τῷ ἐπιγράμματι στ. 4 ῥῆσιν «Ὑπατία σεμνή» παραβάλλω πρὸς τὴν ἐν τῇ 10 Ἐπιστολῇ τῇ αὐτῇ Ὑπατίᾳ τοῦ Συνεσίου προσφώνησιν «δέσποια σεβασμία», ἔχει δ' ἡ λέξις *σεμνή* τὴν αὐτὴν ἔννοιαν τῇ λέξει *σεβασμία*. Ἐν δὲ τῇ 16 Ἐπιστολῇ λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ Συνέσιος «μητέρα καὶ ἀδελφὴ καὶ διδάσκαλε καὶ διὰ πάντων τούτων εὐεργετικὴ καὶ πᾶν ὅ τι τίμιον καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα».

Ὁ ποιητὴς φαντάζεται ὅτι ἡ Ὑπατία κατηστερίσθη, ὅτι ἔχει τὸν οἶκον τῆς Ἀστρώας παρθένου, ἢ σοφία τῆς Ὑπατίας ἀνήλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶνε ἐν αὐτῷ, οὕτω δ' ἡ Ὑπατία καλεῖται «ἄστρον ἄχραντον τῆς σοφῆς παιδεύσεως», ὅπερ καταπέμπει εἰς τὴν γῆν τὴν σοφὴν παιδεύσειν. Τὴν αὐτὴν δ' εἰκόνα ἔχει ὁ Συνέσιος καὶ ἐν τῷ ἐπιγράμματι αὐτοῦ Ἀνθ. Cougny IV, 74, 1-2

*Ἡ σοφίη στίβον εὔρεν ἐς οὐρανόν· οὐ μέγα θαῦμα
καὶ νόος ἐξ αὐτῶν ἦλθεν ἐπουρανίων.*

Τὸν δὲ καταστερισμὸν τῆς Ὑπατίας καὶ τῆς σοφίας αὐτῆς ἐπέστησεν ὁ Συνέσιος κατὰ τοὺς γνωστοὺς ἀρχαίους καταστερισμούς, εἶνε δὲ γνωστόν, ὅτι ζώσης τῆς βασιλίσσης Βερενίκης τὸν πλόκαμον κατηστέρησεν ἐν ἐλεγείᾳ ὁ Καλλίμαχος. Παρητηρήθη δ' ὅτι ὁ ποιητὴς εἶπεν ἐν στίχῳ 3 «εἰς οὐρανόν» γὰρ ἔστι σοῦ τὰ πράγματα» ἀντὶ τοῦ «ἐν οὐρανῷ κτλ.». Τὸ ῥῆμα *ἔστι* συνετιχῆθη μετὰ τῆς προθέσεως *εἰς* καὶ αἰτιατικῆς, διότι ἡ ἔννοια εἶνε, ὅτι «τὰ πράγματα σοῦ ἀνήλθον εἰς οὐρανὸν καὶ ἔστιν ἐνταῦθα». Παραδείγματα δὲ τῆς συντάξεως ταύτης τῆς *εἰς* προθέσεως εἶνε πολλὰ ἐν τῷ ἀρχαίῳ λόγῳ, οἷον Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 620 «ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κείμεθ'», Ξεν. Ἄν. Α', 2, 2 «λαβόντες τὰ ὄπλα παρήσαν εἰς Σάρδεις», τοιούστιν ἦλθον εἰς Σάρδεις καὶ παρήσαν ἐνταῦθα, Θουκ. Γ', 4 «ἐς Λεοντίους... ἔφυμπολιτεύσας», κτλ. Ἡ δὲ λήγουσα τῆς λέξεως Ὑπατία διὰ τὸ μέτρον λαμβάνεται ὡς βραχεῖα.

Συνέσιος καὶ Παλλαδᾶς. Ὁ Παλλαδᾶς ἦτο Ἀλεξανδρεὺς καὶ σύγχρονος τῷ Συνεσίῳ. Εὐλόγον δ' εἶνε νὰ ὑπολάβωμεν ὅτι ἦσαν γνώριμοι πρὸς ἀλλή-

λους, ἐπειδὴ καὶ ὁ Συνέσιος ἐσπούδασεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἡ ποίησις ἀμφοτέρων ἔχει τινὰ τὰ παραπλήσια, μάλιστα δ' ἐν τῇ μιμήσει καὶ τῇ χρήσει ῥήσεων παλαιῶν ποιητῶν. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐπιγράμματα τοῦ Συνεσίου φερόμενα ὡς «ἄδηλα» ἀπεδόθησαν ὑπὸ τινων εἰς τὸν Παλλαδᾶν, οὗ ἦσαν γνωστὰ καὶ περιελήφθησαν εἰς τὰς Ἀνθολογίας πολλὰ ἐπιγράμματα. Ἀλλὰ θὰ δεῖξω ἐν τοῖς ἔπειτα, διαλαμβάνων περὶ τοῦ ἐπιγράμματος Ἀνθ. Παλ. Θ', 401, ὅπερ φέρεται μὲν ὡς «ἄδηλον» ἐν τε τῇ Παλατίνῃ καὶ τῇ Πλανουδείῃ Ἀνθολογίᾳ, ἐν δὲ τῇ Παλατίνῃ προσετέθη ὑφ' ἐτέρας χειρὸς «καὶ τοῦτο Παλλαδᾶ», ὅτι καὶ τοῦτο ἐποιήθη πάντως ὑπὸ τοῦ Συνεσίου.

Ἐν Ἀνθ. Παλ. Θ', 380 φέρεται ἐπίγραμμα «ἄδηλον» μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς «γραμματικοῦ τινος ἐπὶ τὸ (τῷ Salmasius) μὴ δύνασθαι τοῖς ποιήμασι Παλλαδᾶ ἐξισοῦσθαι», ἀλλ' ὡς παρετήρησεν ὁ Boissonade, φαίνεται, ὅτι ἐγράφη πρὸς ἔπαινόν τινος Παλλαδίου, ὡς δ' ὁ Salmasius καὶ ὁ Hecker, ἀναφέρεται εἰς τὸν ποιητὴν Παλλαδᾶν, οὗ τὸ γνήσιον ὄνομα εἶνε Παλλάδιος. Τὸ ἐπίγραμμα ἔχει οὕτως:

*Εἰ κύκνω δύναται κόρυδος παραπλήσιον ἄδειν,
τολμῶεν δ' ἐρίσαι σκῶπες ἀηδονίσι,
εἰ κόκκυξ τέτιγος ἔρει λιγυρώτερος εἶναι,
ἴσα ποιεῖν καὶ ἐγὼ Παλλαδίῳ δύναμαι.*

Ἐν τούτῳ καταφαίνεται ὁ τρόπος τῆς ποιήσεως τοῦ Συνεσίου καὶ μάλιστα ἐν τῇ μιμήσει χωρίου τοῦ Θεοκρίτου Α', 136

κῆξ ὄρεων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι δηρίσαιντο

ἐν ᾧ ὁ Scaliger ἔγραψε *δηρίσαιντο* (δαρ.) ἀντὶ τοῦ *γηρύσαιντο* (γαρ.), συμφωνεῖ δὲ πρὸς τὴν διόρθωσιν ταύτην τὸ «ἐρίσαι» τοῦ ἐπιγράμματος. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὄλον ἐπίγραμμα ἔχει πρότυπον τὸν Θεόκριτον Ζ', 37 κέξ.

*καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπνρὸν στόμα, κῆμὲ λέγοντι
πάντες ἀοιδὸν ἄριστον. ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής,
οὐ Δᾶν οὐ γὰρ πω κατ' ἐμὸν νόον οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω οὔτε Φιλίταν
ἀείδων, βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὡς τις ἐρίσδω.*

Ὁ Συνέσιος παρέλαβεν ἐν τῷ 2 στίχῳ τοῦ ἐπιγράμματος τὸ «ἐρίσαι» ἐκ τοῦ 41 στίχου τοῦ Θεοκρίτου «ἐρίσδω». Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ Εἰδυλλίῳ 47-48 λέγει ὁ Θεόκριτος

*καὶ Μοισᾶν ὄρνιθες, ὅσοι ποτὶ Χίον ἀοιδὸν
ἀντία κοκκύζοντες ἐτώσια μοχθίζοντι*

ἐκ δὲ τοῦ «κοκκύζοντες» τοῦ 48 στίχου τοῦ Θεοκρίτου ὁ Συνέσιος ἔπλασε τὸ «κόκκυξ» τοῦ 3 στίχου τοῦ ἐπιγράμματος, ἐκ δὲ τοῦ «ἀκρίδας» τοῦ 41 Θεοκρειείου στίχου ἐποίησε τὸ «τέτιγος» τοῦ αὐτοῦ στίχου τοῦ ἐπιγράμματος. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι ἐν τοῖς δυοῖς τούτοις στίχοις ὁ Θεόκριτος ἔλαβε πρὸ

ὀφθαλμῶν τὸν Πίνδαρον λέγοντα Ὅλ. Β΄, 95 κέξ. «μαθόντες δὲ λάβροι | παγγλωσσία κόρακες ὧς | ἀκραντα γαρυέτων | Διὸς πρὸς ὄρηχα θεῖον». Τὸν δὲ πρῶτον στίχον τοῦ ἐπιγράμματος ἐποίησεν ὁ Συνέσιος κατὰ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Διοσκορίδου Ἐπιθ. Παλ. ΙΑ΄, 195, 5 6 «.. ἐν γὰρ ἀμούσοις | καὶ κόρυδος κύκνον φθέγγετ’ αἰδοτέρων». Ἰδ. καὶ Stadtmüller.

Ἐπιθ. Παλ. Ι΄, 39 (ἄδηλον)

Θησαυρὸς μέγας ἔστ’ ἀγαθὸς φίλος, Ἡλιόδωρε,
τῷ καὶ τηρῆσαι τοῦτον ἐπισταμένω.

Οὐδαμῶς ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ ἐλεγεῖον τοῦτο ἀποτείνει πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Ἡλιόδωρον ὁ Συνέσιος, πρὸς ὃν ἔγραψε καὶ τὴν 17 καὶ τὴν 25 Ἐπιστολήν. Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ Ἐπιστολῇ ὁ Συνέσιος ὁμολογεῖ τὴν πρὸς τὸν Ἡλιόδωρον φιλίαν αὐτοῦ γράφων «Ἐμοὶ μὲν συμπρόεσι τοῖς ἐνιαυτοῖς καὶ ἡ τοῦ φίλτρον προσθήκη» σὺ δὲ εἰ μὲν ὁμοίως ἔχων οὐκ ἄγεις σχολὴν ὑπὸ τοῦ τῶν πραγμάτων ὄχλου γράμμασι τιμᾶν, ὧς εἰκόσ, ἀπαξ ποτὲ καὶ οὐς εἰκόσ, κλέψας σαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων χρόνον ὅσον ἀρκέσαι πρὸς μέτρον ἐπιστολῆς, αὐτὸ τοῦτο μῆνυσον. εἰ δὲ ἐπιγινώσκεις ἀληθευομένην κατὰ σοῦ τὴν ὑποφίαν τῆς λήθης, διόρθωσαι μετανοία καὶ σαυτὸν ἡμῖν ἐπανάγαγε». Εἶνε φανερόν ὅτι ὁ νοῦς τοῦ ἐπιγράμματος συμφωνεῖ τοῖς γεγραμμένοις ἐν τῇ Ἐπιστολῇ ταύτῃ. Μιμεῖται δ’ ὁ Συνέσιος ἐν τῷ Ἐπιγράμματι τούτῳ τὸν Μένανδρον, ὡς παρετηρήθη ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς Ἀνθολογίας ὑπὸ τοῦ Dübner, τόμ. Β΄, σ. 644: Sententiae Menandri monostichae:

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.
Φίλους ἔχων νόμιζε θησαυροὺς ἔχειν.

Idem in Dyscolo fr. 1, v. 15

Πολλῷ δὲ κρεῖττον ἔστιν ἐμφανῆς φίλος
ἢ πλοῦτος ἀφανῆς, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις».

Τὸ μνημονευθὲν Μενάνδρειον «οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου» ἔχει ὁ Συνέσιος καὶ ἐν Ἐπιστ. 49 «ἀνδρὶ γὰρ ἔχοντι δύναμιν τί κτῆμα κάλλιον ἢ φίλος κτλ.». Ὅτι ὁ Συνέσιος οἰκείως εἶχε πρὸς τὸν Μένανδρον, εἰ καὶ δὲν μνημονεύει αὐτόν, ἀλλὰ τὸν Δίφιλον καὶ τὸν Φιλήμονα (ἐν Δίῳνι 21, σ. 62 C), φαίνεται ἐξ ὧν λέγει Αἰγ. Α΄, 13, σ. 105 D «μίαν γὰρ ἀρετὴν Ὅσιρις ᾤετο γυναικὸς εἶναι τὸ μῆτε τὸ σῶμα αὐτῆς μῆτε τοῦνομα διαβῆναι τὴν αὔλειον». Ταῦτα δ’ εἶνε εἰλημμένα παρὰ τοῦ Μενάνδρου λέγοντος παρὰ τῷ Στοβαίῳ Ἀνθολ. 74, 11 (Ἐπιθ. 546 Kock)

τοὺς τῆς γαμετῆς ὄρους ὑπερβαίνεις, γυναί,
τὴν αὐλίαν πέρας γὰρ αὐλείου θύρα
ἐλευθέρα γυναικὶ νενόμιστ’ οἰκίας.

Προβ. καὶ τὸ εἰς τὸν Μένανδρον ἐπίγραμμα Ἐπιθ. Παλ. Θ΄, 187, ὅπερ, ὡς νομίζω, ἐποιήθη ὑπὸ τοῦ Συνεσίου.

Ἄνθ. Παλ. Ε', 26 (25) «Εἷς κόρην εὐμορφον». Τὸ ἀδέσποτον τοῦτο κατὰ τὴν Παλατινὴν Ἄνθολογίαν ἢ ἄθλον κατὰ τὴν Πλανούδειον ἐπίγραμμα ὁ Jacobs ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ῥουφίνον γράψας τὰ ἑξῆς: «Ad matronam Romanam, quae capillos modo flavos gestabat, modo nigricantes, aut galeris diversi coloris usa, quod verisimilimum, aut coloribus crines infuscans. Utrumque morem Roettigerus illustravit *Sabina* p. 121 seqq. Epigramma *Rufini* esse putaverim». Καὶ ἐγὼ νομίζω, ὅτι τὸ ἐπίγραμμα εἶνε σκαπτικὸν μᾶλλον ἢ ἔρωτικόν, ὅμοιον πρὸς ἄλλα ἐπιγράμματα εἰς βαπτούσας τὴν κόμην γυναῖκας τοῦ ΙΑ' βιβλίου τῆς Παλατινῆς Ἄνθολογίας (ἴδ. τὰ ὑπ' ἐμοῦ γεγραμμένα ἐν Byz.-neugr. Jahrb. VIII, σ. 382), καὶ ὅτι ἐποιοῖθη ὑπὸ τοῦ Συνεσίου, ὡς θὰ δεῖξω κατωτέρω. Τὸ ἐπίγραμμα ἔχει οὕτως:

Εἶτε σε κνανέησιν ἀποσίλβουσαν ἐθειραῖς
 εἶτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον, ἄνασσα, κόμαις,
 ἴση ἐπ' ἀμφοτέρων λάμπει χάρις. ἢ ὅα γε ταῦταις
 θριξὶ συνοικήσει καὶ πολίῃσιν Ἔρωτος.

Ὁ Συνέσιος ἔγραψε τὸ εὐτράπελον *Φαλάκρας ἐγκώμιον*. Ἐν αὐτῷ κεφ. 3, σ. 64 C - 65 D μνημονεύει περιληπτικῶς τὰ ὑπὸ Δίωνος τοῦ Χρυσσοστόμου γεγραμμένα ἐν τῷ *Κόμης ἐγκωμίῳ*, ἐν ᾧ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐφέροντο καὶ ταῦτα: «δοκεῖ δέ μοι καὶ Ὅμηρος πλείστης ἐπιμελείας ἀξιοῦν τὸ τοιοῦτον. ἀπὸ γέ μὴν ὀφθαλμῶν οὐ πολλάκις ἐπαινεῖ τοὺς καλοὺς... οὐδενὸς οὖν τῶν ἡρώων ὀφθαλμοὺς ἐγκωμιάζει ἢ Ἀγαμέμνονος... ἀπὸ δὲ τῆς κόμης πάντας· πρῶτον μὲν Ἀχιλλέα,

. ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα.

ἔπειτα Μενέλαον, ξανθὸν ἐπονομάζων ἀπὸ τῆς κόμης· τῆς δὲ Ἐκτορος καίτης μέμνηται,

. . . ἀμφὶ δὲ χαῖται | κνάνειαι πεφόρηγτο

... καὶ τὸν Ὀδυσσεά, ὅταν ἐθέλη καλὸν γεγονότα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπιδειῖσαι, φησὶ γοῦν

κνάνειαι δ' ἐγένοντο ἐθειραῖ

πάλιν δ' ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ

. καὶ δὲ κάρητος

οὐλας ἦκε κόμας ὑακινθίνω ἄνθει ὁμοίας».

Μνημονεύει ἄρα ἐν τῷ *Φαλάκρας ἐγκωμίῳ* καὶ τὸ «ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα» ἐκ τοῦ Ὁμήρου Α 197 καὶ τὸ «κνάνειαι δ' ἐγένοντο ἐθειραῖ» οὐκ ὀρθῶς ἐκ τοῦ Ὁμήρου π 176, ὅπου πρότερον μὲν ἐφέρετο ἡ γραφὴ «ἐθειράδες», ἔπειτα δ' ἡ γραφὴ «γενειάδες», ὡς παρετήρησεν ὁ Krabinger ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Συνεσίου τόμ. Α', σ. 183: «respexit nimirum Synesius Odysse. XVI. 176, ubi olim legebatur ἐθειράδες, post vero praeunte Aristotele γενειάδες receptum est». Καὶ ἐν τῷ ἐπιγράμματι, περὶ οὗ εἶνε

ὁ λόγος, ἀπαντᾷ καὶ τὸ «ξανθαῖς ... κόμαις» καὶ τὸ «κνανέησιν ... ἐθείραις», ἢ δ' ἐσφαλμένη γραφή *ἐθειραι* — *ἐθείραις* καὶ ἐν τῷ Φαλάκρας ἐγκωμῖω καὶ ἐν τῷ ἐπιγράμματι δηλοῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι ποιητῆς τοῦ ἐπιγράμματος εἶνε αὐτὸς ὁ Συνέσιος. Ὅτι δὲ οὗτος ἐποίησε καὶ ἐλεγεία περὶ τῆς κόμης, φαίνεται ἐν οἷς λέγει Φαλ. ἐγκ. 2, σ. 64 Β «πάλιν οὖν ἐκλαθόμενος ἑμαυτοῦ τε καὶ τῶν λογισμῶν ἐλεγεία ποιῶ, θρηγῶν ἐπὶ τῇ κόμῃ», ἀν μὴ παίζων λέγει ταῦτα.

Πρὸς δὲ τῷ Φαλάκρας ἐγκωμῖω, ἐν ᾧ πλείστος γίνεται λόγος περὶ τῶν τριχῶν, μνημονεύεται δὲ καὶ τὸ παροιμιῶδες «οὐδεις κομήτης, ὅστις οὐ» 22, σ. 85 D, (εἰς ὃ ὑπάρχει ἐν τισι τῶν κωδίκων τὸ σχόλιον: «οὕτως ἔχει πᾶσα ἢ παροιμία· οὐδεις κομήτης, ὅστις οὐ βινητιᾷ»), ὅπερ ἐν τῇ 104 Ἐπιστολῇ αὐτοῦ ὁ Συνέσιος ἔχει πλῆρες οὕτως «οὐδεις κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται» (καὶ παρ' ἄλλοις.. «οὐ περαίνεται»), ἔχω νὰ παρατηρήσω ὅτι καὶ ἐν τοῖς Ὑμνοῖς ὁ Συνέσιος λέγει περὶ κόμης. Ἐν Ὑμνῳ Α', 24 - 25 φέρεται:

ἐτέρῳ δ' ἄγαλμα χαιτή
καταιμένη τενόντων,

ὁ δὲ Wilamowitz (Sitzungsber. σ. 277) ἔγραψεν: «Bathyll und Smerdies wirken auch, wenn es heisst 25 ἐτέρῳ δ' ἄγαλμα χαιτή καταιμένη τενόντων (wo ihm passiert ist καθειμένος so zu behandeln, als käme es von καταέννυμι)». Εἶνε ὁμως δυνατόν, ὡς νομίζω, νὰ εἶνε εἰρημένα ταῦτα ὑπὸ τοῦ Συνεσίου καὶ κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον, ὡς μνημονεύει Φαλ. ἐγκ. 11, σ. 75 Β «καὶ ὁ κάλλιστος ποιητῶν Ἀρχίλοχος ἐπαινέσας αὐτὴν (τὴν κόμην), ἐπαινεῖ μὲν οὖσαν ἐν ἑταίρας σώματι, λέγει δὲ οὕτως: ἡ δέ οἱ κόμη | ὤμους κατεσοκίαζε καὶ μετάφρενα». Ἰδ. Ἀπ. 25 (29) Diehl.

Ἐν δ' Ὑμνῳ Θ', 48 - 50 ἀπαντᾷ
τὰν δ' εὐρυφαῆ κόμαν
Τιτὰν ἐπειτάσσατο
ἄρρητον ὑπ' ἔχριον,

εἶπε δὲ τὸ εὐρυφαῆ κόμαν περὶ τοῦ Ἥλιου ὁ Συνέσιος κατὰ τὴν γνώμην μου ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς τοῦ Ἥλιου *Εὐρυφάεσσα*, τὸ φερόμενον ἐν τῷ 31 Ὀμηρικῷ Ὑμνῳ Εἰς Ἥλιον. Καὶ ἐν τῷ Εἰς Ἥλιον Ὑμνῳ, ὃν ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐποίησεν οὐχὶ ὁ Μεσομήδης, ἀλλ' ὁ Συνέσιος, λέγει οὗτος πρὸς τὸν Ἥλιον «χρυσέαισιν ἀγαλλόμενος κόμαις». (Περβ. Παρ. Gr. imag. I, σ. 86 «*Ἦλιε χρυσοκόμα*». Φιλόστρ. Ἐπιστ. 16).

Τοῦ λόγου δὲ γενομένου περὶ τοῦ ἐπιγράμματος Ἀνθ. Παλ. Ε', 26 (25), ὅπερ ἀπέδωκα εἰς τὸν Συνέσιον, νομίζω ὅτι καὶ ἕτερον σκωπτικὸν ἐπίγραμμα, κατειλεγμένον ὁμως ἐν τοῖς ἐπιδεικτικοῖς ἐπιγράμμασι τῆς αὐτῆς Ἀνθολογίας Θ', 520, ἐποιήθη ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Συνεσίου. Τὸ ἐπίγραμμα, ὅπερ φέρει τὴν ἐπιγραφὴν «ἄλλο», εἶνε μετὰ τὸ 518 Ἀλκαιοῦ Μεσσηνίου καὶ τὸ 519 τοῦ αὐτοῦ, καὶ ἔχει ὡδε:

Ἀλκαιοῦ τάφος οὗτος, ὃν ἔκτανεν ἡ πλατύφυλλος
τιμωρὸς μοιχῶν γῆς θυγάτηρ ὄφρανος.

Ἔχει τὴν μορφήν ἐπιτυμβίου ἐπιγράμματος καὶ εἶνε πεπονημένον κατὰ τὸ σκωπτικόν, δῆθεν ὄμως ἐπιτύμβιον ἐπίγραμμα, τὸ φερόμενον ὡς Σιμωνίδειον, εἰς Τιμοκρέοντα τὸν Ῥόδιον :

*Πολλὰ πῶν καὶ πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
ἀνθρώπους κείμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.*

Εἰκάζω δ' ὅτι ἐποιήθη ὑπὸ τοῦ Συνεσίου ἐκ τῶν φερομένων ἐν Φαλ. ἐγκ. 21, σ. 84 D - 85 A «ὁ δὲ μοιχὸς αὐτὸ τοῦτο ἐστίν, ὃ καὶ πρῶτον ἐσύλησε τῆς ψυχῆς τοῦ συνακηκότος τὴν εὐνοίαν, ὥστε μὴ ἕξ ἡμισείας ἀνδρὶ γεγονέναι τὴν τοῦ γυναιίου ζημίαν. εἰκότως οὖν ἐπ' αὐτοῖς οἱ μὲν νόμοι τοὺς δημίους ὀπλιζουσιν, οἱ δὲ κηπουροὶ τὰς Ἀτικὰς θραφανίδας φριτεύουσιν, αἷς εὐθύς, ἐπειδὴν ἀλῶ τις, τιμωρίας ἀπάροχονται.»

Ἄνθ. Παλ. Θ', 401 :

*Ἡ φύσις ἐξεῦρεν, φίλης θεσμοὺς ἀγαπῶσα,
τῶν ἀποδημούντων ὄργανα συντηχίης,
τὸν κάλαμον, χάριτην, τὸ μέλαν, τὰ χαράγματα χειρός,
σύμβολα τῆς ψυχῆς τηλόθεν ἀχνυμένης.*

Τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο ἐν τῷ Παλατινῷ κώδικι ἔχει τὴν ἐπιγραφὴν: «ἄδηλον εἰς ἐπιστολήν» καὶ δι' ἐτέρας χειρός: «καὶ τοῦτο Παλλαδᾶ». Κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ τοῦτο ἐποιήθη ὑπὸ τοῦ Συνεσίου, ἐπειδὴ οὗτος λέγει τὰ αὐτὰ καὶ ἐν τῇ 157 Ἐπιστολῇ: «Τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώποις ἡδὺ τὸ ἔαθ, ὅτι τὴν ὄψιν τῆς γῆς ἀνθεσι καλλωπίζει καὶ πάντα δείκνυσι λειμῶνας, ἐμοὶ δὲ ὅτι καὶ τοῖς ἀνθεσι τοῖς ἐμοῖς συγγίγνεσθαι διὰ γραμμάτων εὐκολίαν παρέχει πολλήν. ἐβουλόμην μὲν γὰρ καὶ αὐταῖς ὄψεσιν ὑμᾶς θεωρεῖν: ἐπεὶ δὲ τοῦτο οὐκ ἔνι, ὅπερ ἔνι μετὰ πολλῆς ποιῶ τῆς προθυμίας, διὰ γραμμάτων ὑμῖν ὀμιλῶν. καὶ οὐχ οὕτω ναῦται καὶ πλωτῆρες τὰ θαλάττια τέμνουσι νῶτα, ὡς ἐγὼ κάλαμον καὶ χάριτην καὶ μέλαν μεταχειρίζομαι, μέλλαν ἐπιστέλλειν ὑμῶν τῇ ἐμμελείᾳ, κτλ.». Πρὸβ. μάλιστα τὸν 3 στίχον τοῦ ἐπιγράμματος «τὸν κάλαμον, χάριτην, τὸ μέλαν, τὰ χαράγματα χειρός» καὶ τὸ ἐν τῇ Ἐπιστολῇ «κάλαμον καὶ χάριτην καὶ μέλαν μεταχειρίζομαι». Ἴδ. καὶ Ἐπιστ. 137.

Ἐν τῷ 2 στίχῳ τοῦ ἐπιγράμματος λέγει ὁ ποιητὴς «ὄργανα συντηχίης». Ποιεῖται δὲ ὁ Συνέσιος χρῆσιν τῆς λέξεως ὄργανον καὶ Αἰγ. Α', 15, σ. 108 A, Πρὸς Παιόν. 7, σ. 313 A, Ἐπιστ. 57 (σ. 664 Herch.), καὶ 58 (σ. 671), καὶ 67 (σ. 678), καὶ 103 (σ. 700).

Ἀμφότερα τὰ εἰς τὸν Ἐπικτήτον ἐπιγράμματα Ἄνθ. Παλ. Θ', 207 (ἄδηλον) καὶ 208 (ἄλλο), ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἔχει τὴν ἐπιγραφὴν «Εἰς τὸ Ἐγγειρίδιον Ἐπικτήτου τοῦ φιλοσόφου», τὸ δὲ δεύτερον «Εἰς τὸ αὐτό», ἐποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Συνεσίου, ὅστις καὶ ἐν Ἐπιστ. 126 (σ. 714 Herch.) ἀγγέλλων τῷ Ἀσκληπιόδοτῳ τὸν θάνατον καὶ τοῦ τρίτου αὐτοῦ υἱοῦ παρα-

μυθείται ἑαυτὸν οὐχὶ διὰ τινος Βιβλικῆς ῥήσεως, ἀλλὰ διὰ χωρίου τῶν τοῦ Ἐπικτήτου Διατριβῶν Β', 13, 10 («εἰ οὖν τὰ μὲν ἀπροαίρετα οὐτ' ἀγαθὰ οὐτε κακά, τὰ προαιρετικά δὲ πάντα ἐφ' ἡμῶν καὶ οὐτ' ἀφελέσθαι τις ἡμῶν αὐτὰ δύναται οὔτε περιποιῆσαι, ἃ οὐ θέλομεν αὐτῶν, ποῦ ἔστι τόπος ἀγωνίας;»), ὡς παρετήρησεν ὁ Wilamowitz (Sitzungsber. σ. 288). Ἐν τῇ εἰρημένη Ἐπιστολῇ ὁ Συνέσιος ἀρχόμενος διὰ τοῦ Εὐριπιδείου στίχου «οἴμοι, τί δ' οἴμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν», λέγει εὐθύς «ὁ τρίτος γε καὶ λοιπὸς οὔχεται τῶν υἰέων. ἀλλὰ τό γε δόγμα, τὸ περὶ τοῦ μηδὲν εἶναι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῶν ἀγαθὸν ἢ κακόν, ἔτι παρ' ἔμοι σφίζεται, μᾶλλον δὲ πάλαι μὲν ἦν μάθημα, νυνὶ δὲ γέγονε δόγμα ψυχῆς ἐγγεγυμνασμένης ταῖς περιστάσεσιν».

Τὸ Θ', 207 ἐπίγραμμα τῆς Παλατινῆς Ἀνθολογίας ἔχει οὕτω:

*Μῆτιν Ἐπικτήτιο τεῶ ἐνικάθεο θυμῶ,
ὄφρα κεν εἰσαφίκηαι ἐς οὐρανίους κενεῶνας,
ψυχὴν ὑψικέλευθον ἐλαφρίζων ἀπὸ γαίης.*

Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Dübner ἀναγινώσκουμεν τάδε: Schol. Wech.: κενεῶν κυρίως ὁ τῶν λαγόνων τόπος, ὡς ὀστέων κενεωμένους ἐνταῦθα οὐρανίους κενεῶνας τὸν οὐρανόν φησιν ὡς αὔλον. Quae postrema inepta sunt. Dixit poetice κενεῶνας ut λαγόνας Synesius Hymn. IV, 171: Ἐν ἀπειροβαθοῦς αἴθρας λαγόσι πολλῶν ἄστρον ἀγέλα νέμεται. Ἐγὼ δὲ καὶ ἐγὼ νὰ παρατηρήσω ὅτι τὸ ῥῆμα ἐλαφρίζω φέρεται παρὰ τῷ Συνεσίῳ Ὑμνῳ Γ', 41 «τὸν ἀπόστροφον | ταναᾶς ὕλας | ταρσὸν ἐλαφρίζω» (διάφ. γρ. ἐλαφρίζοντων). Ἐπειδὴ δ', ὡς ἔχει ἡ παράδοσις, βλάπτεται τὸ μέτρον, ὁ Christ καὶ ὁ Παρανίκας ἔγραψαν μὲν «ταρσὸν ἐλάφρου», προέτειναν δὲ καὶ τὴν διόρθωσιν «πόδ' ἐλάφριζον», ὁ δὲ Wilamowitz ἀνέγνω «ταρσὸν ἐλαφρῶν». (Ὁ αὐτὸς δ' ἀντὶ τοῦ ἐν στίχῳ 41 «ἀπόστροφον» ἔγραψεν «ἀποσιρόφιον». Ἄλλ' ἴσως κατ' ἔμὲ ὁ Συνέσιος ἔγραψεν «ἀπόσιρπιον» πρβ. Ὑμν. Ε', 45 «ἀστρόπιον οἴμους»). Πρβ. Ὀπιαν. Κυν. Α', 85 «ποσσὶν ἐλαφρίζοντα», Καλλίμ. Ὑμνῳ εἰς Δῆλον 114-115 «ταχινοὶ πόδες ... ἐλαφρίζουσι», Εὐριπ. Μελέαργῳ Ἄπ. 534 Ν. «ὡς ἐλαφρίζον γόνυ | ἔχοιεν», Ἀνύτην παρὰ τῷ Πολυδεύκει Ε', 48 «ἐλαφρίζοντι ... κώλα». Λέγει δὲ ὁ Συνέσιος καὶ Περὶ ἔνυπν. 9, σ. 137 D «τῆς τε ἀρίστης ἕξεως ἐν ψυχαῖς ἐλαφρίζοντος (ἐλαφρίζουσης) αὐτό».

Σημειωτέον δ' ὅτι περὶ τῆς ἀναγωγῆς τῆς ψυχῆς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τῆς μείξεως αὐτῆς πρὸς τὸν Θεόν, τὴν αἰδιον πηγὴν, ἕξ ἧς ἀπέρρευεν εἰς τὴν γῆν, γίνεται συχνὰ λόγος ὑπὸ τοῦ Συνεσίου Ὑμνῳ Α', 108 κέξ., 128 κέξ. («ἄγε μοι, ψυχά, πιόισα | ἀγαθορροῦτοιο παγᾶς | .. ἀνάβαινε μηδὲ μέλλε | χθονὶ τὰ χθονὸς λιποῖσα»), Ὑμν. Β', 37 κέξ., Γ', 686 κέξ., 707 κέξ., Ε' 40 κέξ. καὶ Περὶ ἔνυπν. σ. 139 Α κέξ., 140 D κέξ., 141 C κέξ.

Τὸ δὲ 208 Θ', ἐπίγραμμα τῆς Παλατινῆς Ἀνθολογίας ἔχει ὧδε:

*Ὅς κεν Ἐπικτήτιο σοφὴν τελέσειε μενοινήν,
μειδιάει, βιότιο γαληνῶων ἐνὶ πόντῳ,
καὶ μετὰ ναυτιλίην βιοτήσιον εἰσαφικάνει
οὐρανίην ἀψίδα καὶ ἀστερίην περιωπήν.*

Καὶ τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα, ἐποίησεν, ὡς πείθω ἑμαυτόν, ὁ Συνέσιος, ὅστις λέγει Ὑμνῷ Α΄, 104 κῆξ. «ὅτε κυμάτων φυγόντες | βιοτησίῳ ἀκηδεῖς | ἀγίας ἔστειλαν οἴμους | πρὸς ἀνάκτορον τοκῆος» (πρβ. τὸ ἐπίγραμμα 3-4 «καὶ μετὰ ναυτιλίην βιοτήσιον εἰσαφικάνει | οὐρανίην ἀψίδα κτλ.»), καὶ Ὑμνῷ Β΄, 79-80 «κατάχει χάριν λιπῶσαν | βιοτῆς γαληνιώσας», καὶ Ὑμνῷ Γ΄, 25 «βιοτῆς ὑμνοπόλῳ νέμων γαλάναν» (πρβ. τὸ ἐπίγρ. 2 «βιότοιο γαληνιώων ἐνὶ πόντῳ»). Ποιεῖται δὲ ὁ αὐτὸς χρῆσιν καὶ τῆς λέξεως *περιωπῆ* Περὶ ἔνυπν. 15, σ. 143 C «(ἡ ψυχὴ) ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖται τὰ κάτω κτλ.», καὶ Δίῳνι 6, σ. 42 C «καὶ τὴν μὲν ἐκ περιωπῆς ἀποσκοποῖτο». Ἡ δὲ ῥῆσις τοῦ ἐπιγράμματος «εἰσαφικάνει | οὐρανίην ἀψίδα» (3-4) εἶνε εἰλημμένη ἐκ τοῦ Πλάτωνος Φαίδρω σ. 247 B «ἄκραν ὑπὸ τὴν ὑπουράνιον ἀψίδα πορεύονται».

Εἰς τὸν Ἀνακρέοντα ἀναφέρεται τὸ ἀδέσποτον 309 ἐπίγραμμα τῆς Πλανουδείου Ἀνθολογίας:

*Τήϊον ἀμφοτέρων με βλέπεις ἀκόρεστον ἐρώτων
πρόσβην, ἴσον κούροις, ἴσον ἀδόντα κόραις
ὄμμα δέ μεν Βρομίῳ βεβαρημένον, ἦδ' ἀπὸ κόμων
τερπνὰ φιλαγρῦπνων σήματα παννυχίδων.*

Ἡ ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ ῥῆσις «ἴσον κούροις, ἴσον ἀδόντα κόραις» δεικνύει κατ' ἐμέ, ὅτι ποιητῆς τοῦ ἐπιγράμματος εἶνε ὁ Συνέσιος, ὅστις λέγει καὶ Ὑμν. Α΄ 26-28

*πολύνυμος δέ τις εἶη
παρὰ κούροις, παρὰ κούραις
ἀμαρῦγμασι προσώπων.*

Προσέτι δὲ καὶ ἡ διάφορος προσῳδία ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ τοῦ ἴσον καὶ ἴσον δηλοῖ μίμησιν τοῦ Ψευδοθεοκρίτου Η΄ 22 «λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν». Τὸ δὲ «ὄμμα βεβαρημένον» ἔλαβεν ὁ ποιητῆς παρὰ τοῦ Μελεάγρου Ἀνθ. Παλ. Ε΄, 175 (174), 3 «μηνύει πανάγρυπνον, ἰδού, βεβαρημένον ὄμμα», ἀντι δὲ τοῦ πανάγρυπνον τοῦ Μελεάγρου εἶπεν ἐν τῷ 4 στίχῳ «φιλαγρῦπνων ... παννυχίδων».

Ὅτι δὲ ὁ Συνέσιος ἐγίνωσκε τὸν Ἀνακρέοντα καὶ ἐποίησε κατ' αὐτόν, δεικνύουσι πρὸς τῇ χρήσει τοῦ Ἀνακρεοντείου μέτρου καὶ τὰ λεγόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Ὑμνῷ Α΄, 1 κῆξ.

*Ἄγε μοι, λίγεια φόρμιγξ,
μετὰ Τηΐαν ἀοιδάν
μετὰ Λεσβίαν τε μολπὰν
γεραρωτέροις ἔφ' ὕμνοις
κελάδει Δώριον ῥῶδάν,
ἀπαλαῖς οὐκ ἐπὶ νύμφαις
ἀφροδίσιον γελώσαις,
θαλερῶν οὐδ' ἐπὶ κούρων
πολυηρότοισιν ἦθαις.*

Ταῦτα μνημονεύων ὁ Wilamowitz (Sitzungsber. σ. 277, σημ. 4) παρατηρεῖ: «das sind die Stoffe der Sappho und des Anakreon» (ἴδ. ἃ ἔγραψα ἐν τοῖς ἔμπροσθεν εἰς τὸ ἐπίγραμμα Ἄνθ. Παλ. Ε΄, 26). Περὶ δὲ τῶν γεγραμμένων ὑπὸ τοῦ Wilamowitz περὶ τοῦ 25 καὶ τοῦ 26 στίχου τοῦ αὐτοῦ Ὑμνου τοῦ Συνέσιου

*κλύε καὶ τέτιγος ῥῶδαν
δρόσον ὀρθρίαν πίνοντος*

θὰ εἶπω τὰ δέοντα μετὰ τῶν ἐμῶν παρατηρήσεων ἐν τοῖς ἔπειτα. Ἐν τῷ παρόντι καλὸν νομίζω νὰ μνημονεύσω, ὅτι ὁ Συνέσιος εἶπεν ἐν Ὑμνῳ Γ΄, 700 «σὺ δὲ λάμπσον, ἄναξ, | ἀνάγωγα (ἀναγωγὰ Θησ. Στεφ.) φάη | πτερὰ κούφα διδούς» κατὰ τὸν Ἀνακρέοντα Ἀπ. 52 (54) Diehl

ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον περὺγεσσι κούφαις

(ἴδ. ἃ ἔγραψα ἐν Ἑπετ. Ἑτ. Βυζ. Σπουδῶν τόμ. ΙΒ΄, σ. 440). Προσέτι δὲ ὅτι ὁ Συνέσιος εἶπεν ἐν Ὑμνῳ Α΄, 26 - 27 «πολύνυμος δὲ τις εἶη | παρὰ κούροις, παρὰ κούραις» καὶ ἐν τῷ μνημονευθέντι ἐπιγράμματι περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος «Τήιον.. | πρέσβυν, ἴσον κούροις, ἴσον ἀδότια κόραις» ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ τοῦ Ἀνακρέοντος Ἀπ. 32 (45) Diehl

*ἐμὲ γὰρ λόγων <ἐμῶν> εἵνεκα παῖδες ἄν φιλοῖεν
χαρίεντα μὲν γὰρ ἄδω, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.*

Ἄνθ. Πλαν. 294 ἄλλο:

*Ποίας ἀσπὸν Ὀμηρον ἀναγραφώμεθα πάτρης,
κεῖνον, ἔφ' ὃν πᾶσαι χεῖρ' ὀρέγουσι πόλεις;
ἢ τὸ μὲν ἔστιν ἄγνωστον, ὁ δ' ἐν ἀθανάτοις ἴσος ἦρως
ταῖς Μούσαις ἔλιπεν πατρίδα καὶ γενεήν;*

Καὶ τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα ἐποίησε κατ' ἐμὲ ὁ Συνέσιος, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ ῥήσεως «ἔφ' ὃν πᾶσαι χεῖρ' ὀρέγουσι πόλεις». Πρβ. Συνέσιον Ὑμν. Α΄, 122 «γενέτας χεῖρας ὀρεγνός». Αἰγυπτ. Α΄, σ. 99 D «χεῖρα ὀρέγουσιν ἐν οἷς δύναιμις». Περὶ ἔνυπν. Α΄, 10 σ. 139 A «ταύτη γὰρ ὀρέγει χεῖρα τὰ δρώμενά τε καὶ τὰ λεγόμενα». Ἐπιστ. 121 «χεῖρα ὀρέγειν τῇ δίκῃ» καὶ «χεῖρα ὀρέξει κατὰ τῆς δίκης». Πρὸς Παιόν. 4, σ. 309 D «καὶ ἡμᾶς σοὶ προσήκει χεῖρα ὀρέγειν ἐκάστους». Πρβ. Kaibel *Ep. Gr.* 1084.

Ἄνθ. Πλαν. 303 ἄλλο:

*Τίς ποθ' Ὀμηρεῖς μεγάλης ὀπὸς ἔστιν ἀπευθής;
τίς χθών, τίς δὲ θάλασσα μάχην οὐκ οἶδεν Ἀχαιῶν;
δῆμος ὁ Κιμμερίων, πανδερεκός ἄμμορος αἰγλης
Ἥελίου, Τροίης ὄνομ' ἔκλυεν, ἔκλυεν Ἄτλας
οὐρανὸν εὐρύστερον ἔχων ἐπικείμενον ὤμοις.*

Ἐν τῷ ἐπιγράμματι τούτῳ φαίνεται σαφέστατα ὁ τρόπος τῆς ποιήσεως τοῦ

Συνεσίου. Ἔχων οὗτος πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν Εὐριπίδην Ἴππ. 3-4 ὀριζόμενον τὰ δύο πέρατα τοῦ ἀρχαίου κόσμου, τὸν Πόντον καὶ τὸν Ἄτλαντα,

*ἄσοι τε Πόντου τερμόνων ἔ᾽ Ἀτλαντικῶν
ναῖουσιν εἴσω φῶς ὀρῶντες ἠλίου*

ὀριζεται ὁμοίως ταῦτα λαμβάνων μόνον τοὺς Κιμμερίους, τοὺς ἐν τῷ Πόντῳ οἰκοῦντας, ἀντὶ τοῦ Πόντου. Ἄλλ' ἡ μνεία τῶν Κιμμερίων εἶνε κατὰ τὸν Ὅμηρον λ 14 κέξ.

*ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε,
ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
ἠέλιος φραέθων καταδέσκειται ἀκτίνεσσιν, | κτέ.*

Ἐν τῷ Ὑμνῷ εἰς Ἥλιον, ὅστις νομίζεται ὅτι ἐποιήθη ὑπὸ τοῦ Μεσομήδους, ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην μου ἐποιήθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Συνεσίου, ὧς θὰ γράψω διεξοδικῶς, φέρεται 13-14

*αἴγλας πολυδερχέα παγὰν
περὶ γαῖαν ἄπασαν ἐλίσσαν*

παραβλητέον δ' εἶνε τὸ «αἴγλας πολυδερχέα παγὰν» πρὸς τὸ «πανδερχέος ἄμμορος αἴγλης | Ἥελίου» τοῦ τρίτου στίχου τοῦ ἐπιγράμματος. Λέγει δὲ ὁ Συνέσιος Ὑμνῷ Ε', 25-27

*ἐκ σᾶς ἀρρήτου παγαῖς
ζείδωρον πέμπων αἴγλαν
παίσεις κόσμων ταρσοῦς.*

Πρβ. καὶ Μένανδρον Rhet. Gr. III, σ. 438 Spreng. «ὦ Σμίνθει Ἀπολλων, τίνα σε χρὴ προσειπεῖν; πότερον ἠλίον τὸν τοῦ φωτὸς ταμίαν καὶ πηγὴν τῆς οὐρανοῦ αἴγλης ἢ νοῦν κτέ.». Πρὸς δὲ τὸ ἐν στ. 3-4 «Ἄτλας | οὐρανὸν εὐρύτερον ἔχων ἐπικείμενον ὅμοιος» πρβ. Εὐριπ. Ἴππ. 745-746 «σεμνὸν τέρμονα ναίων | οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει», καὶ Ἴωνι 1-2 «Ἄτλας, ὁ χαλκείοισι νώτοις οὐρανὸν | θεῶν παλαιὸν οἶκον ἐκτρέβων...».

Ἄνθ. Πλαν. 292 ἄδηλον.

*Υἱὲ Μέλητος Ὅμηρε, σὺ γὰρ κλέος Ἑλλάδι πάση
καὶ Κολοφῶνι πάτρη θῆκας εἰς αἶδιον,
καὶ τάσδ' ἀντιθέῳ ψυχῇ γεννήσασα κόουρας,
δισσὰς ἐκ στηθέων γραψάμενος σελίδας.
ἔμνεῖ δ' ἡ μὲν νόστον Ὀδυσσῆος πολὺπλαγκτον,
ἡ δὲ τὸν Ἰλιακὸν Δαρδανιδῶν πόλεμον.*

Ὁ Συνέσιος λέγει ἐν Ἐπιστ. 1 τῷ Νικάνδρῳ «παῖδας ἐγὼ λόγους ἐγεννήσασα», τοὺς μὲν ἀπὸ τῆς σεμνοτάτης φιλοσοφίας καὶ τῆς συννάου ταύτης ποιητικῆς, τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς πανδήμου ῥητορικῆς, καὶ Ἐπιστ. 18 «τοὺς παῖδας ἐγεννήσασα». Καὶ ἐν τῷ 3 στίχῳ τοῦ ἐπιγράμματος λέγεται ὁμοίως «γεννήσασα κόουρας» περὶ τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Ἡ δὲ χρῆσις τοῦ μέσου

ἀορίστου *ἐγεννησάμην* καὶ *γεννήσασα* καὶ ἡ παρομοίωσις τῶν ἔργων τῶν τε ποιητικῶν καὶ τῶν ἱστορικῶν καὶ τῶν φιλοσοφικῶν πρὸς παιδῆς ἢ κούρας, δεικνύουσι, ἂν μὴ σφάλλωμαι, ὅτι ποιητῆς τοῦ ἐπιγράμματος εἶνε ὁ Συνέσιος. Ὁ αὐτὸς δὲ λέγει καὶ ἐν Ἐπιστ. 141 «αἰτῶ γὰρ τὸ ἐν ἰάμβοις ἐκείνο συνταγματίον... οὐ μὴν δεῖ τίκειν δις τὸν αὐτὸν τόκον, ἐξὸν ἔχειν τὸ τεταγμένον», καὶ ἐν Ὑμνῷ Α΄, 50 «τί ποτ' ἄρα τέξεταί μοι | μέλος ἅ θεσκελος ᾠδῆς;» καὶ Περὶ ἔνυπν. 27, σ. 155 C «σύνουιδεν ἑαυτῷ δυναμένῳ τίκειν ἐν δέλτοις ἀθάνατα». Μιμεῖται δ' ἐν τούτοις ὁ Συνέσιος τὸν Πλάτωνα Συμπ. 209 A «ὧν δὴ εἰσι καὶ οἱ ποιηταὶ πάντων *γεννήτορες*», καὶ D «καὶ εἰς Ὅμηρον ἀποβλέψας καὶ Ἡσίοδον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσι, ἃ ἐκείνοις ἀθάνατον κλέος καὶ μνήμην παρέχεται αὐτὰ τοιαῦτα ὄντα». Εἶπε δὲ καὶ Φιλόξενος ὁ Κυθήριος διθυραμβοποιὸς κατὰ τὸν Μάχωνα παρ' Ἀθηναίῳ Η΄, σ. 341 c «τοὺς διθυράμβους σὺν θεοῖς καταλιμπάνω | ἠνδρωμένους καὶ πάντας ἐστεφανωμένους». Ἐν τῇ μνημονευθείσῃ 1 Ἐπιστολῇ εἶπεν ὁ Συνέσιος τοὺς παιδῆς λόγους, οὓς *ἐγεννήσασα*, κατὰ τὸν Πλάτωνα καὶ «ἔκγονα»: «τὰς πιθήκους γὰρ φασιν, ἐπειδὴν τέκωσι, ὥσπερ ἀγάμμασι ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσι, ἀγαμένας τοῦ κάλλους... τὰ δὲ ἀλλήλων ὀρώσιν, ἅπερ ἔστι, πιθήκων παιδία. ἐτέροις οὖν ἐπιτρεπτόν ἐξετάζειν τὰ ἔκγονα». Ταῦτα δὲ τοῦ Συνεσίου μιμοῦνται Μιχαήλ ὁ Ψελλὸς Opusc. σ. 176 καὶ Νικηφόρος ὁ Χοῦμνος Ἐπιστ. 39 Boissonade. Πρβ. καὶ Συνέσιος Ἐπιστ. 139 (σ. 724 Herch.) «πρὸς ποῖον <ἂν> ἄλλο πυρεῖον παρατριβείς μετὰ τὴν ἱεράν σου ψυχὴν ἀποτέκοιμι τοῦ νοῦ φωτοειδὲς ἔκγονον;»

Ἄν τὸ ἐπίγραμμα, περὶ οὗ εἶνε ὁ λόγος, ἐποίησεν ὁ Συνέσιος, ἔλαβε πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὸ ἐπίγραμμα Ἀντιφίλου τοῦ Βυζαντίου Ἀνθ. Παλ. Θ΄ 192:

A. Αἱ βίβλοι, τίνας ἐστέ; τί κεύθετε; B. θυγατέρες μὲν
Μαιονίδου, μύθων δ' ἴστορες Ἰλιακῶν | κτλ.

Περὶ ἄλλων ἐπιγραμμάτων εἰς Ὅμηρον, ἅτινα δύνανται νὰ ἀποδοθῶσι εἰς τὸν Συνέσιον, θὰ εἶνε ἐν τοῖς ἔπειτα ὁ λόγος. Πρὸ δὲ τούτων καὶ τῶν εἰς ἄλλους ποιητὰς καὶ πεζοὺς συγγραφεῖς ἐπιγραμμάτων, ἅτινα, ὡς νομίζω, ἐποίησεν ὁ Συνέσιος, καλὸν κρίνω νὰ διαλάβω περὶ τοῦ ἐπιγράμματος Ἀνθ. Παλ. Θ΄, 521, ὅπερ ἔχει τὴν ἐπιγραφὴν «*Εἰς Σαπφῶ (Σαπφῶ) παρὰ τῶν Μουσῶν, κημωμένης (κοιμωμένης, δηλ. αὐτῆς)*». Ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Dübner γενομένη ἐκδόσει τῆς Παλατινῆς (μετὰ τῆς Πλανουδείου) Ἀνθολογίας τόμ. Β΄, σ. 224 εἶνε γεγραμμένα ταῦτα: «De quo somno nihil in ipso carmine, quare Boiss. hanc vocem (δηλ. τὴν λέξιν «κοιμωμένην») delevit, sed grammaticus etiam *expergefactae* poetriae verba finxerat; v. in fine». Piccolos p. 58 proponerat... Musas loqui negat Heckerus, cujus in hoc roemate immemorabiles sunt conjecturae». Παραλείπων ἄλλα μετὰ τῶν γενομένων διαφόρων διορθώσεων καταλέγω τὸ ἐπίγραμμα, ὡς ἔχει ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Dübner:

Ὄνκ ἄρα σοί γε ὄλιζον ἐπὶ κλέος ὤπασε Μοῖρα
 ἤματι, τῷ πρώτῳ φῶς ἴδες ἀελίου,
 Σαπφοῦ· σοὶ γὰρ ὄησιν ἐνεύσαμεν ἄφθιτον εἶμεν,
 σὸν δὲ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρισφάραγος·
 μέλψει ἐν πάντεσσι ἀοίδιμος ἀμερίοισιν,
 οὐδὲ κλυτὰς φάμας ἔσσειαι ἠπεδανά.

Μετὰ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο φέρεται ἐν τῷ Παλατινῷ κώδικι ἡ ἕξις προσθήκη, περὶ ἧς γίνεται λόγος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Dübner τόμ. Β΄, σ. 224, ὅτι «sed grammaticus etiam *expergefactae* poetriae verba finxerat», καὶ «Post epigramma absurdum sequitur in Codice additamentum, quod in editione conspici nolui, huc inserere satis habens: ἐγερωθεῖσα (in apogr. ἐγέρθη) δὲ ἡ Σαπφὼ εἶπε τάδε·

M... μάθες ὅς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.

Jacobs. supplet μαῖα [imo μάτερ] ἐμά, θεῖός μοι.. coll. Homero II. B 55 et Od. E 495. Si quid quaerendum in talibus ineptiis, fere malim, Μαῖα φίλη, θεῖός μοι..., ut omnia sint HomERICA» B.».

Οὔτε absurdum additamentum οὔτε ineptiae εἶνε τὰ τελευταῖα ταῦτα οὔτε δίκαιον εἶχεν ὁ Hecker ἰσχυριζόμενος, ὅτι δὲν λέγουσιν αἱ Μοῦσαι πρὸς τὴν Σαπφῶ, οὔτε κακῶς ἔχει ἡ ἐπιγραφὴ «εἰς Σαπφῶ παρὰ τῶν Μουσῶν, κοιμωμένης (δηλ. αὐτῆς)». Τὸ ἐπίγραμμα ἔχει τὴν μορφὴν τοῦ ἐπιγράμματος «Εἰς κολόκυνθον» Ἀνθ. Παλ. Θ΄, 532 (ἄδηλον)

*Εἰπέ μοι, ὦ κολόκυνθε, τίνος χάριν εἰσέει καὶ νῦν
 οὐ σικύων ἐφάνη διερὸν γένος, οὐ κολοκύνθων.*

Ἄλλο κολόκυνθος πρὸς ταῦτα·

*Ζηγὸς ἐπομβροθήσαντος ἐπεκλύσθησαν ἄρουραι,
 ἡμετέραν δ' ἀέκουσαν ἔτι κρύπτουσι γενέθλην.*

Ἔτι δὲ καὶ τὴν τοῦ ἐπιγράμματος Ἀνθ. Παλ. Θ΄, 137 «Γραμματικοῦ τινος ἡμιξήρου πρὸς Ἀδριανὸν τὸν βασιλέα»

*Ἐμίσ μου τέθνηκε, τὸ δ' ἤμισον λιμὸς ἐλέγχει
 σῶσόν μου, βασιλεῦ, μουσικὸν ἡμίτονον.*

Πρὸς ὃν ὁ βασιλεὺς Ἀδριανὸς ἀπεκρίνατο·

*Ἀμφοτέρους ἀδικεῖς καὶ Πλουτέα καὶ Φαέθοντα·
 τὸν μὲν ἔτ' εἰσορόων, τοῦ δ' ἀπολειπόμενος.*

Ἐν τῷ Εἰς Σαπφῶ ἐπιγράμματι παρίστανται πρῶτον μὲν αἱ Μοῦσαι λέγουσαι πρὸς αὐτὴν κοιμωμένην περὶ τοῦ δώρου αὐτῶν τῆς ποιήσεως, ὅπερ

ἐδωρήσαντο τῇ Σαπφῷ, καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος κλέους τῆς ποιητρίας, εἶτα μετὰ τὸν ἕκτον στίχον «οὐδὲ κλυτὰς φάμας ἔσσειαι ἠπεδανὰ» φέρεται ἡ ῥῆσις «ἐγερωθεῖσα δὲ ἡ Σαπφὼ εἶπε τάδε» (πρβ. τὸ τοῦ ἐπιγράμματος Θ', 532 «Ὁ κολόκυνθος πρὸς ταῦτα» καὶ τὸ τοῦ ἐπιγράμματος Θ', 137 «Πρὸς ὃν ὁ βασιλεὺς Ἀδριανὸς ἀπεκρίνατο»), ἅτινα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἤρχοντο ἀπὸ τοῦ στίχου «Μᾶτερ ἐμά, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος»· τὰ δ' ἄλλα, ἐν οἷς διηγεῖτο ἡ Σαπφὼ πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς τὸ ἐνύπνιον, ὡς φαίνεται, ἐξέπεσον. Πρβ. Σαπφὼ Ἀπ. 114 (90) Diehl «γλύκη μαῖτερ, κιλ.». Ἴσως δ' αὐτὴ ἡ Σαπφὼ ἐν τινι ποιήματι αὐτῆς ἔλεγε περὶ τῆς ἐν ὄνειρῳ ἐπιφανείας τῶν Μουσῶν. Πρβ. Σαπφὼ Ἀπ. 87 Diehl «Ζὰ ἐλεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήα», καὶ Ἀπ. 67 Diehl (P. Par. 1787, fr. 3) «Ὅνοιρε, μελαίνα... φ[ο]ίταις κιλ.», καὶ Ἀπ. 28 (ἴδ. κατωτέρω).

Ταῦτα δὲ πάντα συμφωνοῦσιν οἷς λέγει ὁ Συνέσιος Περὶ ἐνυπν. 5, σ. 134 CD «κατ' αὐτὸ γέ τοι καὶ θεοῖς τὰ πολλὰ συγγνώμεθα καὶ νουθετοῦσι καὶ χρῶσι καὶ τᾶλλα προμηθουμένοις. ὥστε, εἰ μὲν τῷ γέγονε θησαυρὸς ὕπνου δῶρον, οὐκ ἐν θαυμαστοῖς ἄγω· οὐδ' εἴ τις καταδαρθῶν ἄμουσος, ἐπειτα ἐντυχῶν ὄναρ ταῖς Μούσαις, καὶ τὰ μὲν εἰπὼν, τὰ δὲ ἀκούσας, ποιητῆς ἐστὶ δεξιός, ὡσπερ ὁ καθ' ἡμᾶς χρόνος ἤνεγκεν, οὐδὲ τοῦτο τῶν λίαν ἐστὶ παραδόξων». Ὁ Συνέσιος ἐν τῷ μνημονευθέντι «Εἰς Σαπφὼ» ἐπιγράμματι, διότι, ὡς νομίζω, οὗτος εἶνε ποιητῆς αὐτοῦ, ἢ μεταχειρίζεται παράδοσιν τινὰ περὶ τῆς Σαπφῶς, ὅτι ἔλαβε παρὰ τῶν Μουσῶν κοιωμένη τὸ δῶρον τῆς ποιήσεως, καθ' ἃ ἴσως ἔλεγεν αὐτὴ ἡ Σαπφὼ, ὡς εἶπον, ἐν τινι ποιήματι, ἢ αὐτὸς ἔπλασε τὸ ἐνύπνιον. Ἴδ. καὶ Περὶ ἐνυπν. 18, σ. 147 D-148 D.

Ὅμοιός ἔχει ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις περὶ Ῥωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ, ὅτι «ἐν μιᾷ δὲ τῶν νυκτῶν κοιωμένῳ αὐτῷ ἐφάνη καθ' ὕπνου ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, καὶ ἐπέδωκε τόμον χάρτου καὶ εἶπε· λάβε τὸν χάρτην καὶ κατάφαγε αὐτόν. ἐνόμισεν οὖν ὁ ἅγιος ἀνοῖξει τὸ στόμα καὶ καταπιεῖν τὸν χάρτην. ἦν δὲ ἡ ἑορτὴ τῶν ἁγίων Χριστουγέννων· καὶ εὐθέως ἐγερωθεὶς ἐκ τοῦ ὕπνου ἐθαύμαζε καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν, εἶτα ἀναβάς εἰς τὸν ἄμβωνα ἤρξατο τοῦ ψάλλειν. Ἡ παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκτει. κτλ.» (Μηηνολόγιον τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου· πρβ. καὶ τὰ τοῦ 40 κώδικος τῆς Ἱεροσολ. βιβλιοθήκης ἐκδοθέντα ὑπὸ Α. Παπαδοπούλου Κεραμέως). Πρβ. καὶ τὴν παρ' Ἰωάννη πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων παρῶσιν (Acta SS, Maii, II, σ. 723-730) περὶ ἐμφανίσεως τῆς Θεοτόκου καθ' ὕπνου πρὸς τὸν ἠγούμενον τῆς μονῆς, ἐν ἣ ἔμενον Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, καὶ τὴν δῆλωσιν αὐτῆς πρὸς τοῦτον τῆς μελλούσης ποιήσεως τοῦ Ἰωάννου.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἡσίοδον ἄρνας ποιμαίνοντα ὑπὸ τὸν Ἐλικῶνα «καλὴν ἐδίδαξαν αἰοδὴν» (Ἡσιόδ. Θεογ. 22 κέξ.· πρβ. καὶ Ἔργ. 658 κέξ. καὶ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Ἀσκληπιάδου Ἀνθ. Παλ. Θ', 64). Πρβ. καὶ τὰ περὶ Αἰσχύλου καὶ ἄλλων μυθολογούμενα. Ἐτι δὲ Ὀπλιαν. Κυν. Α', 16 κέξ. Ἴδ. καὶ Stadtmüller.

Καὶ ἕτερον «ἄδηλον» ἐπίγραμμα «Εἰς Σαπφῶ τὴν Μυτιληναίαν μελοποιὸν» Ἀνθ. Παλ. Θ' 189 νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ ἀποδοθῆ εἰς τὸν Συνέσιον:

*Ἔλθετε πρὸς τέμενος ταυρώπιδος ἀγλαῶν Ἥρας,
Λεσβίδες, ἀθρὰ ποδῶν βήμαθ' ἐλισσόμεναι,
ἐνθα καλὸν στήσασθε θεῆ χορόν ὕμμι δ' ἀπάρξει
Σαπφῶ χροσεῖην χερσὶν ἔχουσα λύρην.
ὄλβιαι ὄρχηθμοῦ πολυγηθέος ἢ γλυκὴν ὕμνον
εἰσαΐειν αὐτῆς δόξετε Καλλιόπης.*

Στ. 1 «ταυρώπιδος Ἥρας» ἔγραψεν ὁ Hecker ἀντὶ τοῦ «γλανκώπιδος Ἥ.» κατὰ Νόννον Διον. 9, 68 καὶ 47, 727. — Στ. 2 «ἀθρὰ ποδῶν» Ascensiana, Brodaeus καὶ Jacobs ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ Παλατιῶ καὶ τῷ Πλανουδείῳ κώδικι «ἀθροπόδων» (ὅπερ εἶνε διωρθωμένον ὑπ' ἄλλων χειρῶν), καὶ «βήμαθ' ἐλισσόμεναι» Salmasius ἀντὶ τοῦ βήματ' ἑλ.».

Ἡ Σαπφῶ ἔλεγεν ἐν ποιήματι αὐτῆς περὶ ὄρχήσεως περὶ βωμὸν θεοῦ τινος, ὡς δεικνύει τὸ Ἀπ. 93 (54) Diehl

*Κρηῆσαι νύ ποτ' ὦδ' ἐμμελέως πόδεσσι
ὄρχηγι' ἀπάλοισ' ἀμφ' ἐρόντα βῶμον.*

Τῆς δὲ Ἥρας μνημονεύει ἡ Σαπφῶ ἐν Ἀπ. 28 Diehl «Πλάσιον δὴ [μοί ποτ' ὄναρ παρέστα], | πότιν' Ἥρα, σὰ χαρίεσσα μόρφα], κτλ.». Πρὸς τοῦτο δὲ τὸ ἀπόσπασμα παρέβαλεν ὁ Wilamowitz τὸ ἐπίγραμμα, περὶ οὗ νῦν εἶνε ὁ λόγος.

Ὅτι τὸ ἐπίγραμμα ἐποίησεν ὁ Συνέσιος, ἔπεισάν με τὰ ἑξῆς. Ὁ Συνέσιος ἐν Ὑμνῷ Ε', 22 ποιεῖται χρῆσιν τῆς λέξεως ταυρώπις περὶ τῆς σελήνης «σοὶ δ' ἄ ταυρῶπις μήνα | τὰν νυκτῶν ὄρφναν λύει». Τὸ «ἀθρὰ ποδῶν βήμαθ' ἐλισσόμεναι» (στ. 2) εἶνε εἰρημένον κατὰ τὸν Εὐριπίδην Μηδ. 830 «βαίνοντες ἀθρῶς»· ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος εἶνε περὶ χοροῦ ὄρχουμένου πρβ. Εὐριπ. Φοιν. 235 «εἰλίσσων ἀθανάτας θεοῦ | χορὸς γενοίμαν ἄφοβος», καὶ Ἰφ. Τ. 1143 κέξ. «χοροῖς δ' ἐσταίην, ὅθι καὶ | παρθένος, εὐδοκίμων γάμων, | παρὰ πόδ' εἰλίσσουσα φίλας | ματρὸς ἡλίκαν θιάσους»· καλὸν δ' εἶνε καὶ τὸ χωρίον Τρω. 332 κέξ. «χόρευε, μάτερ, .. | ἔλισσε τᾶδ' ἐκέισε μετ' ἐμέθεν ποδῶν | φέρουσα φιλάταν βάσιν». Ἐπειδὴ δ' ὁ χορὸς τῶν Λεσβίδων κατὰ τὸ ἐπίγραμμα εἶνε περὶ τὸ τέμενος τῆς Ἥρας, πρβ. Εὐρ. Ἰφ. Α. 1480 κέξ. «εἰλίσσετ' ἀμφὶ ναὸν | ἀμφὶ βωμὸν Ἀρτεμιν | κτλ.». Ὡς δ' εἶπον ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὁ Συνέσιος μιμεῖται τὸν Εὐριπίδην (ἴδ. καὶ τὰ γεγραμμένα ὑπ' ἐμοῦ ἐν Ἐπετ. Ἐτ. Βυζ. Σπ. τόμ. ΙΒ', 1936, σ. 440 - 441).

Ὁ Συνέσιος συχνὰ ποιεῖται μνεῖαν τῆς λύρας ἢ τῆς φόρμιγγος ἢ τῆς κιθάρας. Ἐν Αἰγ. Α', 18, σ. 113 Β λέγει περὶ ἑαυτοῦ ἐν τρίτῳ προσώπῳ, ὅτι «πρὸς λύραν ἦδε τὸν τρόπον τὸν Δώριον», καὶ ἐν Ἐπιστ. 95 «αὕτη (δηλ. ἡ Νέμεσις) μέντοι σαφῶς ἐστί, περὶ ἧς πρὸς λύραν ἄδομεν κτλ.», καὶ Ὑμνῷ

Α', 1 «ἄγε μοι, λίγεια φόρμιγξ, | .. κελάδει κτλ.», και 12·13 «μέλος ἐς θεῖον ἐπείγει | κithάρας μίτους ἐρέσσειν», και 71 «μένε μοι, θρασεῖα φόρμιγξ», και Ὑμνω Ζ', 5-6 «νεοπαγέσιν ἄρμογαῖς | κρέξαι κithάρας μίτους», και Ὑμνω Η', 1-3 «ὑπὸ Δάφριον ἄρμογὰν | ἐλεφαντοδέτων μίτων | στάσω λιγυρὰν ὄπα», και 52-53 «.. κithάραν | πάλιν ἄρμόσω», και Ὑμνω Θ', 35-38 «αἰθῆρ.. | σοφὸς ἄρμονίας πατήρ, | ἐξ ἐπιαιτόνου λύρας | ἐκεράσσατο μουσικὰν | κτλ.». Ἐν δ' Ὑμνω Ε', 49 λέγει ὁ Συνέσιος ἑαυτὸν «φορμικτῆν»: «τοῖαν ἄχραντον ζῶαν | τὸ σῶ κραίνοις φορμικτῆ (— κτᾶ)».

Συχνὴ δ' ὡσαύτως παρὰ τῷ Συνεσίῳ γίνεται μνεῖα τοῦ χοροῦ ἢ τῶν χορῶν, τῆς χορείας, τοῦ χορεύειν κτλ. οἶον Ὑμνω Α', 92 «ὁ δ' ἐς ἀγγέλων χορείας». Ὑμνω Β', 19 «ῥῶος ἀστέρων.. | μέγαν ἀμφὶ νοῦν χορεύει», και 39 κῆξ. «ὄθεν ἐγκόσμιος ἤδη | χορὸς ἀφθίτων ἀνάκτων | .. ἐμειλεν», και 75-76 «ἐπ' ἐμοῖς Ἰλαον οὔσας | τάνυσον χοροῖσιν ἕμνων», και 90 «περὶ σᾶς ὄργια βλάστας | τὰ πανάρρητα χορεύσω». Ὑμνω Δ', 158-159 «ἐβδομάς ἀστρων | ἀντιχορεύει». Ὑμνω Γ', 275 κῆξ. «ὑμνοῦσι, μάκαρ, | οὗς (γρ. οἷς) πέρι κλεινὸν | σῶμα χορεύει», και 323-324 «τὸ δὲ ταχθὲν ὄλωσ | ἐς χορὸν ὄντων». Ἄξιον δ' ἰδίας παρατηρήσεως εἶνε τὸ χωρίον τοῦ αὐτοῦ Ὑμνου 333-335 «σοὶ διὰ πάντων | ἴσησι χοροῦς | μάτεια φύσις, | κτλ.», πρὸς ὃ εἶνε παραβλητέον τὸ ἐν τῷ 3 στίχῳ τοῦ ἐπιγράμματος, περὶ οὗ εἶνε ὁ λόγος, «ἐνθα καλὸν στήσασθε θεῆ χορὸν». Πρβ. προσέτι και Ὑμν. Η', 47 «σὺν δ' εὐαγέων χοροῖς», και Ὑμν. Θ', 23 κῆξ. «λύσας δ' ἀπὸ πημάτων | ψυχᾶν ὀσίους χοροῦς | θιάσοισιν (θιάσοις σὺν P. Maas) ἀκηράτοις | ἕμνους ἀνάγεις πατρί», και 33-34 «θάμβησε δ' ἀκηράτων | χορὸς ἄμβροτος ἀστέρων».

Περὶ δὲ τῆς Καλλιόπης γίνεται λόγος ὑπὸ τοῦ Συνεσίου ἐν Δίῳνι 13, σ. 53 CD «και ἡ Καλλιόπη παραλαβοῦσα ἤκοντας αὐχμοῦ πλέως ἀνέπασέ τε εἰς ἀνθινοῦς ἀγαγοῦσα λειμῶνας, ὡς μὴ διακναισθῆναι τῷ πόνῳ και πανδαισίαν παρέθηκεν Ἀτικῶν καταγλωττισμάτων και καρυκείας ποιητικῆς, κτλ.». Πάντως δ' ἡ μνεῖα τῆς Καλλιόπης ἐν τῷ Εἰς Σαμφῶ ἐπιγράμματι εἶνε, διότι ἡ Σαμφῶ ἐκλήθη δεκάτη Μοῦσα και διότι αὐτὴ ἡ Σαμφῶ ἐποιεῖτο που μνεῖαν τῆς Μούσης ταύτης: Ἄπ. 155 (82) Diehl «αὐτα δὲ σὺ Καλλιόπα».

Ὁ Συνέσιος ποιεῖται μνεῖαν τῆς Σαμφοῦς Ἐπιστ. 3 (σ. 639 Herch.) «ὁ δὲ ἀδικούμενος Ἀρμόνιός ἐστιν ὁ τοῦ θυρωροῦ πατήρ, ὡς ἂν εἴποι Σαμφῶ, κτλ.». Και ἐν Ὑμνω Γ', 508 λέγει «λῦε μεριμνᾶν» κατὰ τὴν Σαμφῶ 1 (1) Diehl, στ. 25-26 «χαλέπαν δὲ λῦσον | ἐκ μερίμναν».

Ἐγένετο ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγος περὶ τῶν Μουσῶν. Αὐταί εἶνε προσφιλεῖς τῷ Συνεσίῳ. Ἐν Δίῳνι 13, σ. 53 D μετὰ τὰ εἰρημένα περὶ τῆς Καλλιόπης ἐπιφέρει οὗτος «και ὅστις οὐ προτέλειον ἠγεῖται τὰς Μούσας, ἀλλὰ τὸ κράτος αὐτῷ τῆς σοφίας ἐν ταύταις εἶναι, κτλ.». Αὐτόθι δὲ 6, σ. 42 CD και 7, σ. 43 A κῆξ ποιεῖται λόγον περὶ τοῦ χοροῦ τῶν Μουσῶν και περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος και ὡς ἐξάρχοντος τοῦ χοροῦ αὐτῶν και ὡς κατὰ μόνας ἄδοντος. Πρβ. προσέτι

καὶ 8, σ. 44 D καὶ 14, σ. 54 B καὶ Περὶ ἔνυπν. 5, σ. 134 D (ἴδ. ἄ ἔγγραφα ἐν τοῖς ἔμπροσθεν).

Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ἄπορον θὰ ἦτο, ἂν ὁ Συνέσιος μὴ ἐποίει ἐπιγράμματα καὶ ὕμνους εἰς τὰς Μούσας. Ἄλλ', ὡς νομίζω, δὲν στεροῦμεθα ποιημάτων αὐτοῦ εἰς τὰς Μούσας, ἅτινα ὁμως ἐλάνθανον μέχρι τοῦδε «ὡς ἄδηλα», διότι οἱ φιλόλογοι δὲν παρέβαλον αὐτὰ πρὸς τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Συνεσίου. Ἐν Ἀνθ. Παλ. φέρεται ἐπίγραμμα «ἄδηλον Εἰς τὰς Μούσας» Θ', 504 καὶ μετ' αὐτὸ τὸ 505 «ἄλλο, Εἰς τὰς αὐτάς» περιλαμβάνον ἐννέα δίστιχα. Τὸ πρῶτον ἐπίγραμμα ἔχει οὕτω:

*Καλλιόπη σοφίην ἠρωίδος εὔρεν ἀοιδῆς·
Κλειῶν καλλιχόρου κιθάρης μελιθέα μολπὴν·
Ἐδιέρπη τραγικοῖο χοροῦ πολυηχέα φωνήν·
Μελλομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὔρε·*
5 *Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλοῦς·
ὕμνους ἀθανάτων Ἐρατῶ πολυτερπέας εὔρε·
τέρψιας ὄρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὔρεν·
[ἀρμονίην πάσῃσι Πολύμνια δῶκεν ἀοιδαῖς·]
Ὀυρανὴ πόλον εὔρεν καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρον·*

10 *κωμικὸν εὔρε Θάλεια βίον καὶ ἤθεα κεδνά.*

Ἐν στίχῳ 4 εἶπεν ὁ ποιητὴς «πολυηχέα φωνήν» καθ' Ὅμηρον τ 521 «χέει πολυηχέα φωνήν» (ἦ ἀηδῶν). Ἐν στ. 9 φέρεται «Ὀυρανὴ πόλον εὔρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρον». Ὁ Συνέσιος λέγει Ὑμνῷ Θ', 34 «χορὸς ἀμβροτος ἀστέρων», καὶ Ὑμνῷ Β', 19 «ῥόος ἀστέρων.. | .. χορεύει», καὶ Ὑμνῷ Δ', 158-159 «ἐβδομάς ἄστρον | ἀντιχορεύει» (ἴδ. τὰ εἰς τὸ ἐπίγραμμα Θ', 189 γεγραμμένα ἐν τοῖς ἔμπροσθεν). Σημειωτέον δ' ὅτι ὑπὸ τοῦ Συνεσίου λέγεται Ὑμνῷ Β', 39 κξ. «ὄθεν ἐγκόσμιος ἤδη | χορὸς ἀφθίτων ἀνάκτων | γενετήσιόν τε κῦδος | τό τε πρωτόσπορον εἶδος | νοεροῖς ἔμελψεν ὕμνοις». Παραπλησίως δ' ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ ποιήματι τοῦ Cod. Ottobon. τῷ ἐπιγεγραμμένῳ «Ἄλλο εἰς ὄρολόγιον» (ὅπερ, ὡς εἶπον, ἀνήκει εἰς τὸν Συνέσιον καὶ οὐχὶ εἰς τὸν Μεσομήδη), στ. 25-26 «θεμένου χορὸν εἰς μέτρον ἀφθίτων | κατεδείκνυτο πᾶσι τέχνα σοφά». Τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ ἔχει τὰς λέξεις «χορὸν .. ἀφθίτων» συμφωνεῖ ἐντελῶς πρὸς τὸ χωρίον τοῦ Β' Ὑμνου, ὅπερ ἔχει τὰς λέξεις «χορὸς ἀφθίτων ἀνάκτων». «Ἀφθιτοὶ» δὲ ἢ «ἄφθιτοι ἀνακτες» εἶνε κατὰ τὸν Συνέσιον οἱ ἀστέρες, οἵτινες ὑπ' αὐτοῦ καλοῦνται καὶ «μάκαρες» ἐν τῷ αὐτῷ Ὑμνῷ 37-38 «τά τ' ἐνοουσιῶν προλάμπει | μακάρων ἀγητὰ φέγγη», καὶ ἐν τῷ Ἄλλῳ εἰς ὄρολόγιον ποιήματι στ. 1-2 «τίς ἔτευξε<ν> χαλκελάτῳ τέχνα | μακάρων δρόμον εἰς μέτρον ἀμέρας;» (ὁ κῶδιξ ἔχει *ἔτευξε*, ὁ Wilamowitz ἔγραψεν *ἔτευξατο* καὶ ἐγὼ *ἔτευξε<ν>* χάριν τοῦ μέτρου).

Παρατηρητέον δ' ἔτι, ὅτι ἐν τῷ Ὑμνῷ Εἰς τὴν Ἴσιν τοῦ Cod. Ottob. φέρεται στ. 18-20 «ἄστεα διφρηλάτα | πάντα δι' ἀνακτόρων | Ἴσιδι χορεύεται».

Ὁ Wilamowitz ἔγραψεν ἐν στ. 18 «*ἄστρο διφρηλάτα*», ὀρθῶς κατ' ἐμέ, ὁ δὲ Horna «*ἀστρία διφρηλάτα*». Ὁ Συνέσιος Ὑμνῶ Α' λέγει ὅτι «ὁ καταβίβας ἐς ὕλαν | νόος ἀφθιτος, τοκίων | θεοκοιρανῶν ἀπορροῶς» (στ. 81 κξξ). «ὄλος εἰς ὄλον δεδυνκῶς | κύτος οὐρανῶν ἐλίσσει» (στ. 86 - 87), καὶ «τὸ δ' ὄλον τοῦτο φυλάσσων | νενεμημέναισι μορφαῖς | μεμερισμένος παρέστη, | ὁ μὲν ἀστέρων διφρεῖαις, | ὁ δ' ἐς ἀγγέλων χορεῖας» (στ. 88 - 92). Ὁ Horna (σ. 17) λέγει ὅτι ὁ Wilamowitz γράψας «*ἄστρο διφρηλάτα*» ἠδύνατο νὰ παραπέμψῃ εἰς τὸν Ὑμνον εἰς Ἥλιον, τὸν λεγόμενον τοῦ Μεσομήδους, ἐν ᾧ φέρεται 17-18 «*σοὶ μὲν χορὸς εὐδῖος ἀστέρων | κατ' Ὀλυμπον ἀνακτα χορεύει*». Ὁ Συνέσιος ἔγραψεν ἐν Ὑμνῶ Α', 91 «ὁ μὲν ἀστέρων διφρεῖαις» καὶ ἐν Ὑμνῶ εἰς τὴν Ἴσιν «*ἄστρο διφρηλάτα*», καὶ ἐν Δίῳ 17, σ. 58 B «καὶ τὸ Διὸς ἄρμα ὑμνήσει, καὶ τὰς ἱερὰς διφρεῖας τῶν ἔνδεκα θεῶν» (κατὰ τὸν Πλάτωνα Φαίδρω 246 E - 247 BC). Πρβ. Εὐριπ. Ἀνδρομέδα Ἀπ. 115 N. «ὦ Νῦξ ἱερά, | ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις | ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ' | αἰθέρος ἱεράς | τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου», καὶ Ἴωνι 1150 κξξ. «*μελάμπηλος δὲ Νῦξ ἀσειρωτον ζυγοῖς | ὄχημ' ἔπαλλεν ἄστρο δ' ὠμάρτει θεᾷ*» (ἃ μιμεῖται ὁ Τίβουλλος 2, 1, 87 «*iam Nox iungit equos, currumque sequuntur | matris lascivo sidera fulva choro*»), Θεόκρ. Β', 165-166 «... χαιρέτε δ' ἄλλοι | ἀστέρης ἐνκῆλοι κατ' ἄντυγα Νυκτὸς ὀπαδοί». Ταῦτα δ' ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ Συνέσιος λέγει Ὑμνῶ Β', 7-8 περὶ τοῦ θεοῦ «ὃς ἔδωκεν ἄστρο νυκτί, | περικοσμίαν χορεῖαν». Ἔχω δὲ νὰ παρατηρήσω ἐν τῷ παρόντι μόνον, ὅτι ὁ Συνέσιος εἶπεν ἐν τῷ Ὑμνῶ εἰς τὴν Ἴσιν «*πάντα δι' ἀνακτόρων | Ἰσιδι χορεύεται*», ἢ δὲ γενικῆ ἀνακτόρων δὲν εἶνε τοῦ ὀνόματος ἀνάκτορον, ὡς ἐνομίσθη, ἀλλὰ τοῦ ἀνάκτωρ. Εἶνε δὲ ἀνάκτορες κατὰ τὸν ποιητὴν καὶ οἱ θεοί, οὓς μνημονεύει ἐν τῷ Ὑμνῶ, καὶ τὰ διφρηλάτα ἄστρο.

Ἐν στ. 2 λέγει ὁ ποιητὴς «*καλλιχόρον κιθάρης μελιθδέα μολπήν*». Πρβ. Εὐριπ. Ἴφ. Α. 1037 «*μετὰ τε φιλοχόρον κιθάρας*». Πρὸς δὲ τὴν ὄλην ῥῆσιν πρβ. Συνέσιον Ὑμνῶ Α', 1 - 2 «*ἄγε μοι, λίγεια φόρμυξ, | μετὰ Τηϊαν ἀοιδὰν | μετὰ Λεσβίαν τε μολπὰν | κτλ.*». Ἡ δ' ὁμοίότης ἀμφοτέρων τῶν χωρίων, τοῦ τε ὕμνου καὶ τοῦ ἐπιγράμματος, δηλοῖ κατ' ἐμέ τὸν αὐτὸν ποιητὴν.

Σημειωτέον ὅτι ἐν στ. 4 τοῦ ἐπιγράμματος φέρεται «*Μελλομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὖρε*», ἀλλὰ παρὰ τῷ Ὁρατίῳ Od. I, 1, 33 - 34 ἀπαντᾷ «*nec Polyhymnia | Lesboum refugit tendere barbiton*».

Τὰ δὲ ἐν στ. 10 «*ἦθεα κεδνά*» εἶνε εἰρημένα καθ' Ἡσιόδου Ἔργ. 699 «*παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὡς κ' ἦθεα κεδνά διδάξης*». Περὶ δὲ τῆς μνείας τοῦ Ἡσιόδου ὑπὸ τοῦ Συνεσίου πρβ. Αἰγ. Β', 5, σ. 125 C.

Ἀναβάλλων νὰ ἐξετάσω τὸ ἐπίγραμμα Ἀνθ. Παλ. Θ', 505 ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει τῆσδε τῆς πραγματείας, καλὸν νομίζω νὰ διαλάβω ἐν τῷ παρόντι περὶ τοῦ ἀδεσπότη ἐπιγράμματος Ἀνθ. Παλ. Θ', 184. «*Εἰς Πίνδαρον τὸν ποιητὴν καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς λυρικοὺς*», ἔτι δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀδεσπότη ἐπι-

γράμματος Ἐνθ. Cougny III, 73 «Εἰς τοὺς λυρικοὺς ποιητὰς ἠρφελεγεῖσι», ἅτινα, νομίζω, δύνανται νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν Συνέσιον.

Ἐνθ. Παλ. Θ', 184.

*Πίνδαρε, Μουσάων ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε Σειρῆν
Βακχυλίδη, Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες,
γράμμα τ' Ἀνακρείοντος, Ὀμηρικὸν δς τ' ἀπὸ ρεύμα
ἔσπασας οἰκείοις, Στησίχορ', ἐν καμάτοις,
5 ἦ τε Σιμωνίδεω γλυκερῇ σελῖς, ἠδὺ τε Πειθοῦς,
Ἰβυκε, καὶ παίδων ἄνθος ἀμησάμενε,
καὶ ξίφος Ἀλκαίου, τὸ πολλὰκις αἶμα τυράννων
ἔσπεισεν πάτρης θέσμια ἑνόμενον,
θηλυμελεῖς τ' Ἀλκμᾶνος ἀηδόνες, ἴλατε, πάσης
10 ἀρχὴν οἱ λυρικῆς καὶ πέρας ἐπλάσατε.*

Ὁ Stadtmüller σημειοῦται: «Er. 'capsae lyricorum volumina continenti iuscriptum' fuisse statuit Dübner; vid. poeta, fort. Alcaeus Messen., lusisse tunc in enumerandis lyricis eorumque laudibus adumbrandis».

Στ. 1-2 «λάλε Σειρῆν Βακχυλίδη». Ὁ Συνέσιος λέγει: Ἐπιστ. 139 (σ. 724 Herch.) «ἐμέ γέ τοι καὶ παρῶν μὲν ἦρεις τῇ γλυκεῖα Σειρῆνι τῶν λόγων», καὶ Ἐπιστ. 146 (σ. 729-730) «ἐγὼ μὲν οὖν οὐ δι' ἄλλο τι τὰς Σειρῆνας ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἠγοῦμαι βλασφημῆσθαι, ἢ ὅτι τῷ μελιχρῷ τῆς φωνῆς ἀπώλλων... Σειρῆνας γὰρ αὐτοῖς αἰνίττεσθαι τὰς ἀπολαυστικὰς ἡδονάς... τί οὖν ἀποδέουσιν εἶναι Σειρῆνες αἱ τῶν σῶν ἐπιστολῶν ἡδοναί, κτλ.». Ἰδ. καὶ Ἐπιστ. 32 (σ. 654). Πρὸς δὲ τὸ «Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες» πρβ. Συνέσιος Δίωσι 6, σ. 32 Β «τὰ ἐκ Χαρίτων μνεῖσθαι», καὶ Αἰγ. Α', 12, σ. 102 D «ἀλλ' ἔθνε γὰρ Πειθοῖ καὶ Μούσαις καὶ Χάρισιν», καὶ Ἐπιστ. 20 «τῇ τῆς γλώττης εὐστομίᾳ καὶ χάριτι».

Στ. 3-4 «Ὀμηρικὸν δς τ' ἀπὸ ρεύμα | ἔσπασας οἰκείοις, Στησίχορ', ἐν καμάτοις». Ὁ Συνέσιος συνάπτει τὸν Ὀμηρον μετὰ τοῦ Στησιχόρου Περὶ ἔνυπν. 27, σ. 156 Β «ὥσπερ Ὀμηρος καὶ Στησίχορος τὸ μὲν ἠρωϊκὸν φῦλον διὰ τὰς ποιήσεις αὐτῶν ἐπικυδέστερον ἔθεσαν' καὶ ἡμεῖς ὠνάμεθα τοῦ ζήλου τῆς ἀρετῆς: αὐτοὶ δὲ τό γε ἐφ' ἑαυτοῖς ἠμελήθησαν, περὶ ὧν οὐδὲν ἔχομεν εἰπεῖν, ἢ ὅτι ποιηταὶ δεξιοί».

Στ. 5-6 «ἦ τε Σιμωνίδεω γλυκερῇ σελῖς». Τοῦ Σιμωνίδου μνημονεύει ὁ Συνέσιος ἐν Ἐπιστ. 49 (σ. 660 Herch.), περὶ δὲ τοῦ Ἰβύκου λέγει «ἠδὺ τε Πειθοῦς... καὶ παίδων ἄνθος ἀμησάμενε». Πρβ. Ὑμν. 5', 33 «πειθοῦς (Πειθοῦς) πρᾶυλόγου στέφων ἁώτων», Αἰγ. Α', 12, σ. 102 D «ἀλλ' ἔθνε γὰρ Πειθοῖ καὶ Μούσαις καὶ Χάρισιν».

Στ. 7-8 «καὶ ξίφος Ἀλκαίοιο, τὸ πολλάκις αἷμα τυράνων | ἔσπεισεν
πάτρης θέσμια θνόμενον». Περὶ τοῦ Ἀλκαίου μετὰ τοῦ Ἀρχιλόχου λέγει ὁ
Συνέσιος Περὶ ἔνυπν. 27, σ. 156 Α «ὥσπερ Ἀλκαῖός τε καὶ Ἀρχίλοχος, οἱ
δεδαπανήκασιν τὴν εὐστομίαν εἰς τὸν οἰκεῖον βίον ἑκάτερος, καὶ τοῖνυν ἡ δια-
δοχὴ τοῦ χρόνου τηρεῖ τὴν μνήμην, ὧν τε ἤλγησαν, ὧν τε ἤσθησαν». Εὐλο-
γον δ' εἶπε νὰ λέγῃ περὶ τῶν ἀγῶνων τοῦ Ἀλκαίου πρὸς τοὺς τυράννους τῆς
ἑαυτοῦ πατρίδος ὁ ποιητὴς τοῦ ἐπιγράμματος Συνέσιος, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς
ἐπολέμησεν ὑπὲρ τῆς ἰδίας πατρίδος Κυρήνης. Πρβ. πρὸς ταῖς ἄλλαις ἐπι-
στολαῖς, ἐν αἷς ποιεῖται λόγον ὁ Συνέσιος περὶ τῶν ἀγῶνων αὐτοῦ, μάλιστα
τὴν 107 Ἐπιστολήν. Ἐν ταύτῃ γράφει τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ «Ἦδὺς εἰ κωλύων
ἡμᾶς ὄπλα κατασκευάζεσθαι, τῶν πολεμίων μὲν ἐπεχόντων καὶ λείαν ἅπαντα
ποιουμένων καὶ ἀποσφατιόντων ὀσημέραι δῆμους ἀθρόους... εἶτα λέξεις ὡς
οὐκ ἔξὸν ἰδιώταις ἀνθρώποις ὄλοφορεῖν, ἀποθνήσκειν δ' ἔξὸν, εἶπερ καὶ ἡ
πολιτεία χαλεπαίνει τῷ πειρωμένῳ σφῆζεσθαι; ἀλλ' εἰ μηδὲν ἄλλο κερδανῶ,
τὸ γοῦν τοὺς νόμους γενέσθαι κυρίους ἀντὶ τούτων τῶν ἀλαστόρων. κτλ.».

Στ. 9 «θηλυμελεῖς τ' Ἀλκμᾶνος ἀηδόνες». Ἀφορῶσι ταῦτα εἰς τὰ παρθέ-
νεια τοῦ Ἀλκμᾶνος, τὰ ὑπὸ χορῶν παρθένων ἀδόμενα. Πρὸς δὲ τὸ «ἴλατε,
πάσης | ἀρχὴν οἱ... ἐπλάσατε» πρβ. Συνέσ. Ὑμνῷ Γ', 113-114 «μάκαρ,
ἴλαθί μοι, | πάτερ, ἴλαθί μοι», Αἰγ. Β', 6, σ. 125 D «τὰ μὲν, ἰλήκοι τὰ ἱερὰ
ἡμῖν», Ὑμνῷ Σ', 24 «ἰλήκοις ἐπὶ σῶν στέμμασιν ὕμνων».

Σημ. Εἶπον ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὅτι ἐν τῷ Εἰς Θεόδωρον ἐπιγράμματι
ἀπαντῶσιν ἀνωμαλίαι τινὲς περὶ τὴν προσφῶδιαν, *λίνα* ἀντὶ τοῦ *λίνα* (στ. 8)
καὶ *μινύρεται* ἀντὶ τοῦ *μινύρεται*, (στ. 10). Πρβ. καὶ Ὑπατιᾶ (Ἀνθ. Παλ. Θ',
400), Συνέσ. Ὑμνῷ Γ', 255 «οὐ καταχῦθέν». Πρὸς δὲ τὸν 10 στίχον τοῦ
ἐπιγράμματος εἰς Θεόδωρον «τῷδε παρεζομένη μινύρεται» πρβ. Ὅμ. Ε 889
«μή τί μοι... παρεζόμενος μινύριζε».

Ε. Α. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΣ